Diamantul din Drury Lane

Aventurile lui Cat Royal

de

Julia Golding

Cititorule,

pregătește-te să devii părtaș la o aventură în care este vorba despre o comoară ascunsă, doi boxeri ce luptă cu pumnii goi, trei dușmani și patru sute treizeci și opt de spectatori revoltați. Povestea este istorisită de o autoare ignorantă și plină de prejudecăți, adică de mine.

Se numește CAT ROYAL. Are un pic peste un metru și treizeci de centimetri, părul roșcat, lung, și niciun sfanț despre care să poată spune că este al ei. Trăiește în Teatrul Regal Drury Lane — un loc în care se dau spectacole și există o mulțime de personaje, și-n care, acum, se află ascunsă o comoară. Însoțește-o pe Cat pe străzile Londrei, înfruntă pericolul și trăiește aventura, și vei fi primul care descoperă diamantul.

Aventurile lui Cat Royal

Diamantul din Drury Lane

de Julia Golding

Aventurile lui Cat Royal

Traducere de Adrian Deliu

CORINT JUNIOR

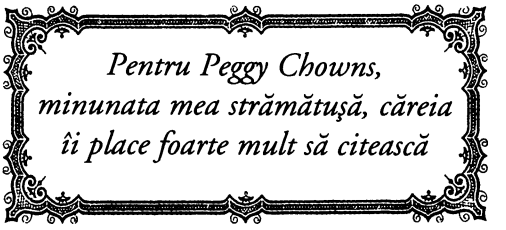
Pentru Peggy Chowns,
minunata mea străm㎠tuşă, căreia
îi place foarte mult să citească

Aprecieri critice

„Cat Royal n-are rival!" — R.B. Sheridan

„Excelent! (În afara referirilor la lenjeria intimă.)" — George, A.S.R. Prinţul de Wales

„Mult prea periculoasă ca să fie lăsată pe mâna copiilor nevinovaţi! Ardeţi toate exemplarele!" — Thomas Bowdler

„Prea scurtă..." — James Boswell

„Am hotărât să fie o lectură obligatorie pentru toţi marinarii." — Amiralul Nelson

„Continuă să scrii, draga mea." — Mary Wollstonecraft

„Scandalos!" — Hannah Moore

„M-a făcut să înţeleg ce binecuvântare este să trăieşti în ziua de azi, şi, totodată, că tinereţea înseamnă Paradisul!" — William Wordsworth

„O nebunie de la cap la coadă!" — M.S. Regele George al III-lea

„Un text revoluţionar. Acuzaţi-o imediat!" — Onor. Prim-Ministru William Pitt

„Electrizant!" — Benjamin Franklin

„N-am avut timp s-o citesc, dar sunt convins că e foarte bună." — George Washington

„Această carte ar trebui să fie interzisă." — Lordul Chamberlain

Notă către Cititor

Ai grijă, povestirea de faţă nu se adresează celor slabi de înger! Intenţia mea a fost să înfăţişez viaţa pe care o trăiesc. Nu este vorba despre lumea saloanelor de recepţii, şi nici a moşiilor de la ţară, ci despre cea a culiselor din Drury Lane şi a străzilor Londrei. Dacă vrei să supravieţuieşti alături de mine, trebuie să fii pregătit şi pentru situaţiile în care limbajul este mai puţin delicat, ba chiar agresiv. Am inclus la sfârşitul cărţii un glosar, care sper să îţi fie de folos. Eşti într-atât de curajos încât să mă însoţeşti în această aventură? Dacă răspunsul este afirmativ, te invit să citeşti această carte.

Catherine Royal, zisă Cat

PERSONAJELE PRINCIPALE			8
HARTĂ			9
PROLOG	Revolta		11
Actul I	SCENA 1	Călătoria cu balonul	25
	SCENA 2	Un şef de bandă	46
	SCENA 3	Triumful	62
Actul II	SCENA 1	Copiii ducelui	87
	SCENA 2	Înalta societate	99
	SCENA 3	Măcelaru' din strada Bow se luptă cu Nimicitoru' din Camden	121
	SCENA 4	Billy Shepherd, zis Bubosu'	140
Actul III	SCENA 1	Recompensa	157
	SCENA 2	Cuibul hoţilor	174
	SCENA 3	În culise	202
	SCENA 4	Bulgări de zăpadă	220
Actul IV	SCENA 1	Prieteni	243
	SCENA 2	La cămătar	261
	SCENA 3	Atacul	282
Actul V	SCENA 1	Costumele	307
	SCENA 2	Tamisa	331
	SCENA 3	La închisoare	346
	SCENA 4	Şampanie	363
EPILOG	Diamantul		384
GLOSARUL LUI CAT			388

PERSONAJELE PRINCIPALE

DIN TEATRU

DRA CATHERINE ROYAL, zisă CAT — protectoare a teatrului
DL PEDRO HAWKINS — înzestrat violonist african, fost sclav
DL SHERIDAN — dramaturg, politician, proprietar de teatru
DL JOHNNY SMITH — noul sufleor, deţinătorul unui mare secret

DIN PIAȚA COVENT GARDEN

DL SYD FLETCHER, zis MĂCELARU' — boxer, şef de bandă
DL BILLY SHEPHERD, zis BUBOSU' — şeful bandei rivale, mânuitor îndemânatic al briciului
DL JONAS MILLER — modest funcţionar

DIN CASA DUCELUI

LORDUL FRANCIS — fiul ducelui, îşi doreşte să devină coşar
LADY ELIZABETH — fiica ducelui, inteligentă şi frumuşică
DUCELE DE AVON — pair proreformist, prieten cu dl Sheridan
DL MARŢIPAN MARCHMONT— cunoştinţă a lordului Francis, o adevărată pacoste
CONTELE DE RANWORTH — domn bătrân, simpatic

Actori, barcagii, spectatori revoltaţi, împătimiţi ai meciurilor de box, domnişoare etc.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

Londra, ianuarie 1790

Cortina se ridică.

Cititorule, pregăteşte-te să devii părtaş la o aventură în care este vorba despre o comoară ascunsă, doi boxeri ce luptă cu pumnii goi, trei duşmani şi patru sute treizeci şi opt de spectatori revoltaţi. Povestea este istorisită de o autoare ignorantă şi plină de prejudecăţi, adică de mine. Mi se spune Cat Royal — vă voi explica mai târziu cum am ajuns să fiu poreclită astfel. Acum e momentul potrivit să vă vorbesc despre revoltă, pentru că exact din acest punct începe cu adevărat povestea.

În seara în care tocmai avea loc premiera piesei *Tatăl nebun* a domnului Salter, mă strecurasem tiptil, ca de obicei, în spatele unei draperii din loja directorului, urmărind cu aceeaşi atenţie şi publicul, şi acţiunea de pe scenă. Îmi place nespus de mult când sala e plină: ai atâtea de văzut! De data aceasta, vasta sală de spectacole era de-a dreptul ticsită: toată Londra se afla acolo, de la

simandicoşii[1] filfizoni din stal[2] până la femeile uşoare, de doi bani, cocoţate la balcon. Lumânările care ardeau în candelabre făceau să scânteieze bijuteriile şi evantaiele lucioase ale doamnelor din loji. Priveliştea era minunată!

În seara aceea, mulţimea era foarte agitată. În sală se auzea un zumzet monoton, precum cel al unui roi de albine furioase care ameninţă cu invazia. Mânios, proprietarul teatrului, domnul Sheridan, stătea aplecat peste balustrada lojii. Lumina împrăştiată de lumânări făcea ca roşeaţa chipului său să fie mai puternică decât oricând. Ochii lui întunecaţi luceau. N-am ştiut niciodată ce era în mintea sau în sufletul lui, dar în acea seară bănuiam că se simţea extrem de prost. După umila mea părere, faptul că fusese de acord cu montarea acelei piese era o nebunie, dar n-aş fi îndrăznit să-i pomenesc de-aşa ceva. Asistasem şi eu la repetiţii: intriga era sub orice critică, iar replicile n-aveau niciun strop din umorul comediilor domnului Sheridan, la care publicul avea întotdeauna garanţia că va râde în hohote. Prin comparaţie, scenariul domnului Salter nu făcea nici cât o para chioară[3].

Dar, oricâte prejudecăţi aş fi avut în legătură cu piesa, eram neliniştită văzând că domnii din stal arătau extrem de plictisiţi încă de la primul act. În ceea ce-l priveşte pe domnul Kemble, actorul din rolul principal, era nevoit să se lupte

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)
[2] *Idem.*
[3] *Ibidem.*

cu o ploaie ostilă de coji de portocale. Eram convinsă că nu avea să mai dureze mult până când această ploaie să se transforme într-una mult mai periculoasă, cu sticle goale şi cu legume stricate. O parte a publicului se căţăra pe scaune, străduindu-se să ajungă în avanscenă. Conducătorul avangărzii era ticălosul de Jonas Miller, funcţionar la biroul de avocatură de peste drum. Ar trebui să mai ştii, Cititorule, că acesta e un tip foarte îngâmfat, o adevărată lepră[1]: avea o părere aşa de grozavă despre propriile gusturi, încât se credea îndreptăţit să laude un spectacol sau, dimpotrivă, să-l distrugă alungând actorii de pe scenă. Am ieşit din întunericul lojii în care mă ascunsesem, m-am aplecat şi i-am şterpelit din mână domnului Sheridan micul binoclu, apoi, folosindu-mă de el, am aruncat o privire rapidă către celelalte părţi ale sălii. Spectatorii de la balcon, mai ales bărbaţii care stăteau în picioare, le dădeau cu tifla actorilor, ţinându-şi mâinile înmănuşate sub forma evantaiului lui Anne[2], fiind pe punctul de a isca o revoltă. Tot îmbrâncindu-se ca să ajungă la balustradă, perucile li se strâmbaseră pe cap. Doamnele îşi strângeau şalurile în jurul trupurilor, pregătindu-se parcă pentru scandalul pe cale să izbucnească. Totodată, am observat că spectatorii din partea opusă se ridicaseră deja şi se îndreptau spre ieşire.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)
[2] *Idem.*

— Nu e prea bine ce se petrece, Cat, mi-a zis peste umăr domnul Sheridan. Descifrase şi el semnele. Îţi propun să ne retragem strategic, până când ploaia de portocale nu se îndreaptă în direcţia noastră.

Aprobându-l cu o mişcare a capului, m-am urnit din confortabilul meu punct de observaţie. Jonas şi cei de teapa lui ajunseseră deja la grilajul care apăra scena de invazia publicului. Bietul domn Kemble îşi mormăia monologul, aşteptându-se ca dintr-o clipă într-alta să fie uşuit de pe scenă de publicul frenetic care-şi cerea banii înapoi.

— Sper că domnul Kemble va reuşi să dea o oarecare întorsătură reprezentaţiei, astfel încât spectatorii să nu mai smulgă băncile: pagubele provocate la ultima revoltă au fost de sute de lire, bombănea domnul Sheridan mai mult pentru sine, în timp ce eu îl urmam pe coridoarele întunecate care duceau spre culise. Nu pot să-mi permit aşa ceva! Domnul Salter mă costă cu mult mai mult decât valorează el însuşi.

Clocoteam de bucurie în sinea mea auzind cum duşmanul meu era criticat atât de aspru de omul care-l angajase. Chiar din clipa când domnul Salter coborâse din diligenţa care-l adusese de la Norwich şi bătuse la uşa de pe Drury Lane căutând de lucru ca dramaturg, simţisem că se purta ostil cu mine. Ca să îmi justific afirmaţia, ar trebui să precizez că începuse prin a mă numi „cerşetoare jegoasă", sugerând că, pentru o orfană cum eram eu, azilul pentru copii găsiţi ar fi fost un loc mult mai potrivit decât un teatru. Nu mi-e ruşine să recunosc

că, din acel moment, între noi doi se declanşase un război făţiş. De pildă, sperase săptămâni la rând să fie numit sufleor în locul bătrânului Carver, care surzise prea tare ca să se mai poată descurca, şi ştia foarte bine că eu îmi folosisem întreaga putere de influenţă pe care o aveam asupra domnului Sheridan şi a domnului Kemble pentru ca el să nu primească postul.

Lăsând în urmă ţipetele şi huiduielile publicului, domnul Sheridan s-a strecurat prin labirintul întunecos din spatele scenei şi şi-a croit drum cu repeziciune printre elementele de decor — o mulţime de funii şi de butoaie — ce-i tăiau calea. Aceasta era lumea pe care publicul nu o vedea niciodată: ateliere, magazii, cabine şi beciuri, adică pântecul teatrului. Puteai să te rătăceşti ore întregi pe-aici. Dar eu şi domnul Sheridan cunoşteam locul ca-n palmă, astfel că nu făceam nici cel mai mic pas greşit. Am trecut pe lângă domnul Salter, care dârdâia în partea laterală a scenei, numită arlechin, mototolindu-şi în mâini peruca veche, împodobită cu fundă, şi privind disperat cum speranţele sale de izbândă dramaturgică erau distruse. Domnul Sheridan abia dacă a catadicsit să-i azvârle din treacăt o privire; fără să-i adreseze vreo vorbă de consolare, şi-a văzut de drum, cu un zâmbet amar pe buze. Părea să fi uitat că veneam şi eu după el, fiindcă mergea cu paşi tot mai mari; îşi împreunase mâinile la spate şi fluiera în barbă — îngrozitor de fals —

Stăpâneşte, Britania![1] Era clar că toate gândurile lui se concentrau acum la alte lucruri. Şi chiar avea la ce să reflecteze: pe lângă faptul că era proprietarul teatrului, era şi membru al Parlamentului, o figură de prim rang în opoziţia din guvernul prim-ministrului Pitt[2], dar şi cel mai bun prieten al Prinţului de Wales[3]. Ajunsese unul dintre cetăţenii de frunte ai ţării, ceea ce — cred că sunteţi de acord cu mine — nu era deloc nesemnificativ pentru fiul unui actor irlandez. Eu îl admiram mai mult decât pe oricine altcineva... dar nu era un motiv suficient ca să închid ochii la greşelile sale. Era imposibil să-ţi petreci cinci minute în spatele scenei, printre prietenii mei, şi să nu afli că păcatul său de căpetenie era faptul că nu le plătea salariile. Era cât se poate de superficial în problemele financiare şi întotdeauna avea necazuri din cauza neglijenţei pe care o dovedea când era vorba să-şi plătească datoriile.

---

[1] *Rule, Britannia!*, cântec patriotic britanic, dedicat lui Alfred cel Mare (regele anglo-saxonilor, 849–899) şi victoriilor sale împotriva vikingilor. Cântecul a fost ulterior preluat de numeroşi compozitori, printre care Hændel şi Beethoven. (*N. tr.*)

[2] William Pitt „cel Tânăr" (1759–1806), politician englez care a devenit cel mai tânăr prim-ministru din istoria Marii Britanii (la învestire, în 1783, avea doar 24 de ani), record rămas neegalat până astăzi. (*N. tr.*)

[3] George Augustus Frederick (1762–1830), Prinţ de Wales prin naştere, prinţ regent, apoi rege (începând din 1820), sub numele de George al IV-lea. A fost celebru pentru greutatea sa (depăşea cu mult 100 kg) şi pentru stilul de viaţă extravagant. (*N. tr.*)

Aceasta fiind situaţia, nu puteam nici măcar să-mi imaginez ce treburi îi frământau mintea, dar asta nu însemna că nu puteam încerca să aflu. Curioasă fiind să văd încotro se îndrepta atât de hotărât, l-am urmărit, strecurându-mă după el precum o umbră.

Poate se ducea doar să ia o gură de aer curat? Un lucru era sigur: domnul Sheridan s-a oprit la intrarea artiştilor şi i-a adresat câteva cuvinte amabile lui Caleb, paznicul, oferindu-i o priză din tabachera lui, pe care bătrânul a primit-o cu recunoştinţă. Am zăbovit într-un ungher întunecos, întrebându-mă dacă avea să se întâmple ceva interesant. Poate apărea vreun spectator revoltat care se rătăcise?

— A sosit oaspetele meu? l-a întrebat domnul Sheridan pe Caleb, pe un ton indiferent, dar eu apucasem deja să observ că, în aşteptarea răspunsului, în ochii săi expresivi sclipise o undă de interes aparte.

— Nu, domnule, i-a răspuns Caleb, cu glasul răguşit. Nici picior de om pe-aici, prin spate, în seara asta. Toată agitaţia-i în faţă, din câte-aud.

Briza nopţii aducea cu ea zgomote de sticlă spartă şi voci răguşite; huiduielile din sala de spectacole, la adresa piesei domnului Salter, răzbăteau până în stradă.

— A, o să vină, nicio grijă, a continuat domnul Sheridan, uitându-se afară, în mohorâta seară de ianuarie. N-are de ales, e nevoit să vină. Du-te şi ia-ţi ceva de băut, Caleb. Păzesc eu uşa câteva minute.

A dat drumul câtorva monede, care au zăngănit uşor în palma aspră a paznicului.

— Mulţumesc mult, domnule, a şuierat Caleb. Nu mi-ar strica deloc. Şi a dispărut spre strada Bow, în căutarea unei halbe de Porter[1] care să-l mai încălzească.

Bătrânul s-a îndepărtat şchiopătând şi, imediat, s-a auzit o tuse în întunericul de dincolo de uşă. Domnul Sheridan a făcut un pas afară.

— Marchmont, dumneata eşti? a întrebat el.

Ceva a foşnit în partea dreaptă, în spatele unei stive de butoaie, dar întunericul era prea dens ca să se poată întrezări ceva. Poate fusese doar un şobolan?

— E cineva acolo? a insistat domnul Sheridan, îndreptându-se spre locul de unde veniseră zgomotele.

Din întunericul nopţii, în spatele lui, a ţâşnit o siluetă. Era un domn mult mai înalt şi mai subţire decât domnul Sheridan, care era scund şi îndesat. Purta o pelerină neagră, iar pe cap îşi îndesase un tricorn până la sprâncene, ceea ce-i dădea o înfăţişare dintre cele mai misterioase. M-am făcut mică în spatele draperiei de la uşă, străduindu-mă să rămân neobservată, căci nu mă înduram să mă îndepărtez, gândindu-mă că s-ar fi putut întâmpla ca domnul Sheridan să aibă nevoie de ajutor.

— Bătrâne Sherry, dragul meu prieten, eu sunt, desigur. Sau aşteptai pe altcineva? a spus bărbatul. Vocea lui subţire,

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

ascuţită chiar, mi-ar fi provocat fiori pe şira spinării dacă n-aş fi tremurat deja din cauza vântului aspru care pătrundea prin uşa deschisă. M-am ascuns şi mai bine în faldurile draperiei, străduindu-mă să nu strănut, căci nasul meu simţise mirosul de mucegai al stofei.

Domnul Sheridan nu i-a luat în seamă întrebarea. Se tot legăna de pe un picior pe altul, stânjenit, străduindu-se să-l zărească în întuneric.

— Ai adus diamantul? l-a întrebat el, vorbind atât de încet, încât abia dacă puteam să-l aud.

Mi-am stăpânit uimirea. Nu era de mirare că-l trimisese la plimbare pe Caleb! Nu voia să audă nimeni asemenea lucruri. Era, evident, o conversaţie la care eu n-ar fi trebuit sub nicio formă să trag cu urechea... dar, desigur, acest fapt făcea ca ispita de a asculta mai departe să devină cu atât mai puternică.

La rândul lui, Marchmont trebuie să fi observat agitaţia domnului Sheridan, fiindcă a izbucnit într-un râs strident, ca un nechezat.

— Nu mai fi atât de îngrijorat, prietene. Revolta le-a distras atenţia tuturor, exact aşa cum ai prevăzut. Diamantul va ajunge la dumneata chiar în această seară, dar mai târziu. Putem să ne strecurăm cu giuvaerul prin oraş fără ca nimeni să bage de seamă.

Aşadar, domnul Sheridan nu era atât de lipsit de bun-gust pe cât fusesem gata-gata să cred: alegerea piesei fusese intenţionată — am tras eu concluzia.

— Bine, bine, a spus domnul Sheridan, liniştindu-se. Nu vrei să intri puţin, să bei ceva ca să-ţi alungi frigul din oase? Am câteva sticluţe puse deoparte, în biroul meu.

— Sunt convins că ai, a replicat Marchmont, aruncându-i o privire pofticioasă domnului Sheridan, unul dintre cei mai celebri băutori ai Angliei. Îndrăznesc să spun că aş da ceva pe gât. A fost al naibii de frig pe râu în seara asta.

Cei doi bărbaţi au intrat în clădirea teatrului. Am rămas pe loc fără să schiţez vreo mişcare, abia îndrăznind să respir. Aş fi reuşit să trec neobservată dacă nasturii de la pelerina necunoscutului nu s-ar fi agăţat de draperie. Când s-a întors să şi-i desprindă, a văzut iţindu-se din întuneric două picioare încălţate cu ciorapi albi.

— Ce mai e şi asta? a strigat Marchmont.

M-a înhăţat de braţ, strângându-mă aprig, şi m-a tras la lumină. Mi-a prins urechea cu două degete, ca într-un cleşte, şi m-a smucit în sus. Nu mai aveam cum să stau decât pe vârful degetelor, altminteri mi-aş fi luat adio de la ureche. Am chiţăit de durere şi am încercat să-l îmbrâncesc.

— Ce faci, spionezi? Ia zi, ce-ai auzit, fetiţo?

L-am văzut pe domnul Sheridan în spatele lui Marchmont, uitându-se la mine, palid la faţă de uimire, şi cu o fâşie de roşeaţă de-a lungul nasului, care arăta precum un steag de avertizare.

— Nimic! am minţit eu.

— Nu cred! Atunci de ce te-ascunzi aici? Cine te-a plătit să mă urmăreşti, hm? Spune imediat, altminteri ai să te trezeşti pe fundul Tamisei, unde n-o să mai spionezi decât peştii.

Mi-a răsucit urechea, făcându-mă să schelălăi din nou de durere.

Dintr-un singur pas, domnul Sheridan l-a înşfăcat de încheietură pe Marchmont, obligându-l să mă elibereze din strânsoare.

— N-o mai speria pe copila asta, Marchmont. E micuţa mea Cat. N-a plătit-o nimeni să ne spioneze.

S-a întors spre mine, bănuitor, cu ochii scânteindu-i de mânie.

— Ce cauţi aici, Cat? Ce-ai auzit? Totul, aş putea să pun pariu.

Am încuviinţat tristă, scuturând din cap, cu privirea îndreptată spre vârfurile lucioase ale pantofilor săi.

— Iertaţi-mă, domnule. După ce am intrat în culise, n-am făcut altceva decât să vin după dumneavoastră.

— Şi? a rostit el, ameninţător.

— Şi am rămas să văd cu cine vă întâlniţi.

— Şi?

— Şi v-am auzit vorbind despre diamant.

Am ridicat privirea, încercând să desluşesc pe chipul lui ce soartă mă aştepta.

Oare o să mă arunce în stradă, după atâţia ani?

— Dar promit că n-o să spun la nimeni, domnule, am adăugat imediat.

Faţa domnului Sheridan era impenetrabilă. Cu toate acestea, mi s-a părut că zăresc pe buzele sale umbra unui zâmbet.

— O să-mi păstrezi tu giuvaerul la loc sigur, nu-i aşa, Cat?

Am încuviinţat, clătinând din cap cu putere.

— Da, domnule.

— O să-mi dai de ştire dacă apare cineva pe-aici să-mi adulmece comoara... orice individ care n-ar avea ce să caute prin zonă?

— Fireşte, domnule.

Marchmont şi-a lăsat mâna — care era nefiresc de albă — pe braţul domnului Sheridan.

— Crezi că e un lucru înţelept, Sherry? Fata asta deja ştie prea mult. Ar trebui să te descotoroseşti de ea.

Domnul Sheridan mi-a ciufulit părul.

— Mi se tot spune asta de ani de zile, dar Drury Lane n-ar mai fi la fel fără Cat. Mă împinse, astfel încât Marchmont să nu mai poată ajunge la mine. Haide, fugi de-aici şi ţine-ţi urechile ciulite pentru mine, ai înţeles?

— Da, domnule!

L-am salutat, apoi am ţâşnit ca o săgeată, nerăbdătoare să scap de prezenţa domnului Marchmont. Îmi dădea fiori pe şira spinării.

Conversaţia pe care o surprinsesem mi-a dat mult de gândit în legătură cu noaptea în care mă stabilisem în

Cuibul rândunicii — magazia de costume, aflată la ultimul etaj al teatrului, unde mi se îngăduise să dorm. Numele locului nu era bine ales: „coţofană"[1] ar fi fost mai potrivit, dacă ţinem seama de comorile care zăceau împrăştiate prin acea încăpere. Era un muzeu al ciudăţeniilor: însemnele regale ale monarhilor păgâni zăceau alături de veşmintele sfinţilor creştini; dulapurile din pereţi erau pline de vechiturile împăraţilor romani şi ale reginelor egiptene, amestecate acum, într-o democratică părăsire, cu zdrenţele muncitorilor şi ale păstoriţelor. Mi-am pregătit culcuşul, folosind drept pătură pelerina de catifea care-i aparţinuse lui lady Macduff[2] şi având grijă să sting lumânarea, aşa cum fusesem instruită, fiindcă o singură scânteie ar fi putut să ducă la incendierea întregului teatru.

Şi astfel, cu ochii zgâiţi în întuneric, ascultând răcnetele stridente ale chefliilor nocturni, după ce toţi cei patru sute treizeci şi opt de spectatori revoltaţi îşi încheiaseră seara spărgând sticle şi urlând pe stradă, m-am întrebat: oare de ce voia domnul Sheridan să ascundă o comoară în teatru? Şi mă mai şi pusese pe mine s-o păzesc — o sarcină pe care eram hotărâtă s-o iau în serios.

---

[1] Coţofenele sunt celebre pentru că sunt atrase de obiectele sclipitoare, lucioase. (*N. red.*)

[2] Personaj feminin din tragedia *Macbeth* de Shakespeare; apare doar în scena a doua din actul IV. (*N. tr.*)

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

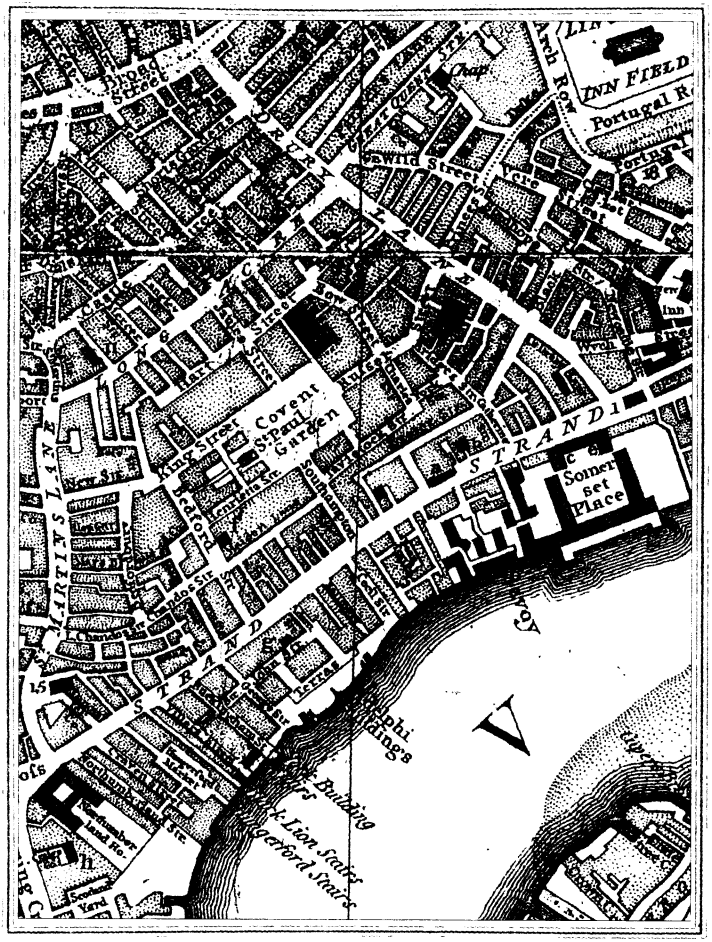

Actul I — În care un spectaculos efect scenic este ratat în mod... spectaculos

ACTUL I

SCENA 1 — CĂLĂTORIA CU BALONUL

De-abia acum îmi trece prin gând, Cititorule, că ai putea să te întrebi cine sunt eu şi cum de-am ajuns să locuiesc într-un teatru.

Numele meu întreg este Catherine Royal, dar sunt cunoscută de aproape toată lumea — cu excepţia vicarului şi a domnului Salter — drept Cat. Am un pic peste un metru şi treizeci de centimetri, părul roşcat, lung, ochii verzi şi niciun sfanţ despre care să pot spune că este al meu. Dar nu-ţi cer să-ţi fie milă de mine: mă consider mult mai norocoasă decât moştenitoarele acelea despre care poţi să citeşti în romanele sentimentale, care au rente de nu ştiu câte mii, iar asta pentru că eu trăiesc în cel mai fascinant loc din întreaga lume — Teatrul Regal din Drury Lane, Londra[1]. Uită tot ce ai auzit despre rivalul nostru, Covent Garden[2], fiindcă Drury Lane

[1] Cel mai vechi teatru din Londra, care datează din 1663. Clădirea sa a fost distrusă de câteva ori şi reconstruită, cea din prezent fiind construită în anul 1812. (*N. tr.*)

[2] Actuala Royal Opera House, care până în anul 1892 s-a numit Theatre Royal Covent Garden. Teatrul a fost construit în anul 1728, pe locul fostei *grădini a unei mănăstiri* (în engleză: *covent garden*). (*N. tr.*)

are, fără urmă de îndoială, cei mai buni actori, maşinişti, muzicieni şi dansatori. Iar eu ştiu asta cel mai bine, fiindcă nimic nu se întâmplă în teatrul nostru fără ca eu să aflu... mă rog, aproape nimic, aşa cum va demonstra şi povestirea mea.

De ce locuiesc într-un teatru? mă întrebi. De ce nu sunt acasă, cu mama şi cu tata? Ei bine, vezi tu, se pare că mi-am pierdut părinţii, sau, mai degrabă, ei m-au pierdut pe mine. Într-o seară rece de ianuarie a anului 1780, pe când eram doar un bebeluş, domnul Sheridan în persoană m-a găsit pe treptele din faţa teatrului. Decât să mă încredinţeze orfelinatului, unde o fărâmiţă costelivă cum eram eu pe-atunci murea, de obicei, în doar câteva zile, s-a hotărât să mă ia la el. Ba chiar m-a botezat ca pe teatrul lui, ceea ce explică de ce numele meu de familie este Royal. Doamna Reid, şefa cusătoreselor, susţine că domnul Sheridan era beat în seara aceea, fiindcă altfel n-ar fi fost capabil în ruptul capului să facă un gest atât de nobil. Probabil că e adevărat. Dar, beat sau nu, cert e că m-a luat de-acolo, m-a trecut pragul teatrului său, iar eu n-am mai plecat de-aici nici până-n ziua de azi. Teatrul a devenit familia mea, iar eu am devenit Cat a domnului Sheridan. El m-a hrănit şi m-a îmbrăcat, m-a învăţat să citesc şi să scriu şi mi-a dat de lucru. Sunt atâţia copii părăsiţi care mor îngheţaţi pe străzile Londrei, iarna... dar eu am avut noroc.

Şi ce fac eu în teatru? Păi, Cititorule, închipuie-ţi că teatrul este un regat; domnul Sheridan este regele nostru,

George[1] (dar fără să aibă accese de nebunie); domnul Kemble, prim-ministrul; actorii şi actriţele, familia regală; iar diversele departamente din teatru sunt diferitele ministere care alcătuiesc guvernul, furnizând costumele, decorurile, muzica şi dansurile, menţinând familia regală în cea mai bună formă. Mie poţi să-mi spui curierul, cel care poartă mesajele prin regat. Johnny zice că fac mai degrabă parte din categoria maselor, pentru că prestez, fără nicio plată, munci pe care nimeni altcineva nu le-ar face. Mi-a spus să notez că el este Arhiepiscopul de Canterbury, fiindcă, din postura lui de sufleor, le dăruieşte cuvântul celor care au nevoie de el. Nu ştiu sigur dacă aceasta este o blasfemie sau nu, dar el m-a povăţuit să nu fiu atât de fricoasă şi să scriu aşa, orice-ar fi.

Şi cu asta, am ajuns la Johnny. Sau la domnul Jonathan Smith, aşa cum presupun că ar trebui să-l numesc dacă vreau să-mi îndeplinesc cum se cuvine misiunea de a face prezentările. L-am cunoscut a doua zi după revoltă. Aştepta la uşa biroului domnului Kemble, dimineaţa, devreme, când eu coboram din Cuibul rândunicii, ducând în braţe un teanc de rufe pentru spălat. Bocănea din călcâie pe coridor şi fluiera *Stăpâneşte, Britania!*, exact cum făcuse domnul Sheridan cu o seară înainte, doar că interpretarea lui Jonathan era cu mult mai melodioasă. Nu m-a văzut, poate

[1] Rege al Marii Britanii şi Irlandei, între anii 1760 şi 1801, celebru pentru gravele afecţiuni mintale de care a suferit în ultima parte a vieţii. (*N. tr.*)

şi pentru că de-abia-i ajungeam până la piept, aşa că a reuşit să dea peste mine când am trecut pe lângă el.

— Nătărăule! l-am apostrofat, în timp ce rufele mi s-au împrăştiat pe podea, iar eu am căzut peste ele. Prostule! (Sper că observi că am fost crescută într-o societate civilizată şi, ca atare, ştiu să mă prezint unui gentleman într-un mod foarte politicos.)

La rândul său, în încercarea de a îndrepta răul pe care-l făcuse, aproape că s-a prăbuşit şi el. M-a săltat în picioare şi s-a apucat să-mi îndese rufele în braţe, îngropându-mă practic sub ciorapii urât mirositori ai domnişoarei Stageldoir.

— Îmi pare atât de rău, nu te-am văzut, domnişoară...

Am pufnit dispreţuitoare, lucru pe care l-am regretat imediat, fiindcă m-a pocnit în nări un iz ucigaş de picioare murdare.

— Domnişoara Catherine Royal, m-am prezentat eu cu demnitate.

— Domnişoara Catherine Royal, a repetat Johnny, făcând o reverenţă amplă. Când şi-a ridicat privirea spre mine, ochii îi sclipeau şăgalnic. Oare va binevoi vreodată domnişoara Royal să-şi ierte umilul slujitor? Şi a rămas aplecat, strâmbându-se, pe jumătate râzând, pe jumătate implorând.

Am fost nevoită să zâmbesc.

— Desigur, l-am liniştit, încercând să mă arăt curtenitoare, ca să-i demonstrez că puteam şi eu să fiu rafinată dacă mă străduiam. Din nefericire, reverenţa mea a făcut ca rufele să se rostogolească din nou pe podea. Ne-am aplecat amândoi

să le ridicăm. Dar mai bine ar fi să-mi spui Cat, am continuat eu, fiindcă nimeni n-ar înţelege despre cine vorbeşti dacă pomeneşti de domnişoara Royal.

— Dorinţa ta este poruncă pentru mine, a replicat Johnny, de parc-ar fi fost un duh din *O mie şi una de nopţi.*

Mi-am permis să-l cercetez, preţ de o clipă: aveam în faţa mea un tânăr înalt, cu părul lung şi negru, legat la spate cu o panglică albastră. Ochii îi erau atât de căprui, încât băteau spre negru, şi dădeau impresia că dansează şi râd. Era, prin urmare, foarte atrăgător. Mi-am şi închipuit cum, în scurt timp, la apariţia lui or să leşine toate fetele din culise.

— Şi tu cine eşti? l-am întrebat, văzând că nu se prezintă şi el.

— Domnul Jonathan... A şovăit o clipă... Smith! La dispoziţia ta. Dar spune-mi Johnny. Şi mi-a făcut cu ochiul.

— Ei bine, Johnny, ce cauţi aici? Domnul Kemble nu obişnuieşte să vină atât de devreme.

Din fericire, impertinenta mea curiozitate i s-a părut amuzantă. A izbucnit în râs.

— A, am primit o slujbă. Îl ai în faţa ta pe noul sufleor. A mai făcut o reverenţă, de data aceasta pentru un public imaginar.

— O, ce bine! am exclamat, gândindu-mă cât de furios avea să fie domnul Salter. Sunt atât de încântată că te-au numit pe tine!

Johnny m-a privit bănuitor.

— Mă bucur să aud asta. Îţi mulţumesc pentru votul de încredere. Din câte mi-a spus Sheridan... domnul Sheridan... trebuie să-mi asigur binecuvântarea ta dacă vreau să izbândesc în spatele scenei.

Cuvintele lui m-au mirat. Era ciudat să aflu că o persoană atât de importantă ca domnul Sheridan îi pomenise lui Johnny despre mine.

— E timpul să-i duc astea cărăuşului[1]. La revedere, i-am zis, un pic stânjenită, ţinând strâns rufele la piept.

— La revedere, Pisicuţo.

În timp ce înaintam pe coridor, i-am simţit privirea străpungându-mi spatele. M-a invadat un val de căldură, o senzaţie minunată, ca şi cum mi s-ar fi permis să stau lângă şemineul doamnei Reid într-o zi geroasă.

După ce-am aruncat rufele în căruţa cărăuşului, să le ducă la spălătoria din Islington[2], aflată în apropiere, m-am strecurat în sala de spectacole să văd ce pagube produsese revolta din seara anterioară. Tom cel Lung, cel mai înalt dintre maşinişti, mătura gunoaiele din stal. În aer se simţea umezeala şi plutea un miros neplăcut, lăsat de numeroasele trupuri înghesuite seară de seară acolo, jos. Se simţea nevoia unei aerisiri zdravene. Cât de ciudat mi se părea că undeva, printre sordidele extravaganţe din Drury Lane, domnul Sheridan ascundea o comoară: un diamant perfect, un adevărat giuvaer în coroana sa aurită.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)
[2] *Idem.*

Mă întrebam unde oare-l pusese. Piatra n-avea cum să fie mare; prin urmare, putea să fie ascunsă oriunde.

— Sunt multe stricăciuni, Tom? l-am întrebat, cățărându-mă pe băncile răsturnate ca să ajung la el.

— 'Neața, Cat, m-a salutat el, arătând spre mormanul pe care-l adunase: legume putrede și programe de spectacol făcute ghemotoc. Nu prea multe. Aș spune că am scăpat destul de ieftin, dacă mă gândesc la porcăria pe care le-am vârât-o pe gât. O să putem să deschidem teatrul diseară, ca de obicei.

M-am apucat să-l ajut să îndrepte băncile, dar chiar atunci o ușă din spatele nostru s-a deschis cu zgomot și, pe intervalul din centrul sălii, a apărut un bărbat cu părul alb, purtând o pelerină cu bordură stacojie, mergând legănat. Era regizorul muzical, *signor* Angelini.

— *Vivamente*! Mai repede, haideți! a strigat el peste umăr, bătând repede din palme, de două ori. *Buon giorno, signorina* Caterina, a adăugat când a trecut pe lângă mine spre scenă.

— *Buon giorno, maestro.* M-am înclinat politicos.

În spatele lui veneau agale membrii orchestrei. Violonceliștii își cuprinseseră instrumentele cu brațul, ca pe niște parteneri de dans îndărătnici. Instrumentiștilor le displăcea profund să fie convocați pentru repetiții înainte de prânz. L-am zărit și pe Peter Dodsley, un bărbat înalt și subțire, care nu ieșea niciodată în lume fără peruca sa de un alb imaculat. Era concert-maestru și un vechi prieten de-al meu. Mi-a făcut cu ochiul, apoi și-a înăbușit un căscat.

— Te-ai trezit cam devreme, l-am tachinat eu. Probabil că Peter dormise doar câteva ore, după ce cântase la cine ştie ce petrecere de snobi, până spre dimineaţă, ca să mai câştige nişte bani în plus.

— Se pare că ne-a pregătit ceva *special*, mi-a zis, făcându-mi semn din cap către maestru.

— Înţeleg, i-am răspuns, strâmbându-mă. Ştiam amândoi ce însemna asta: probabil că *signor* Angelini voia să-i impună orchestrei una dintre propriile sale compoziţii moderne, vreo bucată entuziastă, plină de emoţii nestăpânite. Apoi avea să-şi petreacă restul zilei străduindu-se, fără succes, să-i convingă pe domnul Kemble şi pe domnul Sheridan să-l lase s-o cânte în seara aceea. Fusese refuzat atât de des, încât se povestea că ei strigau „Nu!" de îndată ce-l vedeau în pragul uşii, ţinând în braţe un teanc de partituri muzicale.

De data aceasta, am auzit strigăte dinspre scenă. I-am întors spatele lui Peter ca să mă uit la *signor* Angelini, care dăduse nas în nas cu regizorul de scenă, Henry Bishop, un bărbat cu o construcţie zdravănă şi cu o claie de păr roşu iţindu-i-se de sub peruca străveche.

— Sub nicio formă! striga domnul Bishop. Nu puteţi să repetaţi acum! Trebuie să exersez coborârea unui balon cu aer cald, pentru farsa muzicală de diseară.

— *Dio*! Credeţi că spectacolul cu porcăria aia de balon care cade din tavan este mai important decât muzica? protesta

signor Angelini, împungând cu bagheta sa dirijorală în decorul atârnat de sufită[1].

Domnul Bishop şi-a proptit mâinile în şolduri şi, cu singurul său ochi bun — celălalt fiind ascuns de un petic din piele, după ce, cu câţiva ani înainte, fusese rănit când nişte efecte speciale cu o explozie de sulf nu decurseseră aşa cum trebuia — s-a uitat ţintă la muzician.

— Da, aşa cred. Asta vrea publicul şi asta o să-i oferim. După tot ce s-a petrecut aseară, nu ne putem permite să-l dezamăgim. Domnul Kemble a dat ordin să pregătim această farsă... şi, dacă nu fac ca drăcovenia aia să funcţioneze, o să iasă rău de tot.

Îl privea atât de pătrunzător pe italian, încât, deşi de obicei era de neîmblânzit, *signor* Angelini s-a moleşit ca o plantă sub razele fierbinţi ale soarelui.

— *Claro*, a zis *signor* Angelini, înclinându-se în faţa autorităţii regizorului de scenă. Dar putem să repetăm aici, jos, nu? Şi a arătat spre fosa[2] strâmtă a orchestrei.

— Fireşte. Faceţi câtă gălăgie vreţi. Pe mine şi pe oamenii mei nu ne deranjează.

— Dacă ei sunt oameni, noi ce suntem? mi-a şoptit Peter, prefăcându-se jignit. Un buchet de margarete?

---

[1] Partea de sus a unei scene de teatru, folosită pentru fixarea decorurilor, a reflectoarelor şi a altor elemente. (*N. tr.*)

[2] Spaţiu amenajat în faţa unei scene de teatru, destinat de regulă orchestrei. (*N. tr.*)

Cu o fluturare nervoasă din încheietura mâinii, *signor* Angelini şi-a îndrumat instrumentiştii spre locurile lor din fosă. Peter mi-a făcut din cap un semn de rămas-bun, după care s-a aşezat pe scaunul lui, în faţa orchestrei.

În spatele său, funiile pârâiau în timp ce echipa domnului Bishop lăsa şi ridica întruna balonul în cauză, o copie a uimitorului balon Montgolfier[1], pe care mulţi spuneau că-l văzuseră zburând cu adevărat, în 1783, deasupra Parisului. Imaginează-ţi, Cititorule: oameni zburând precum păsările, pentru prima oară de la Icar[2] încoace! Trăim vremuri uimitoare! Balonul era o componentă somptuoasă a decorului: un cadru circular, drapat în mătăsuri albastre şi galbene, deasupra unui coş mare din împletitură de răchită destinat actorilor. Îmi doream din tot sufletul să mă urc în el încă de când asistasem la construirea lui, aşa că, plină de speranţă, m-am cocoţat pe scenă, aşteptând să văd dacă domnul Bishop n-avea cumva nevoie de voluntari pentru un zbor de încercare.

— Aşadar, maestre, unde e muzica? a întrebat Peter, cu o umbră de resemnare în voce, în faţa inevitabilului.

---

[1] Fraţii Montgolfier au construit un balon cu aer cald, pe care, după câteva încercări eşuate, pe data de 19 septembrie 1783, au reuşit să-l înalţe. În coşul legat sub balon se aflau o oaie, o raţă şi un cocoş. (*N. tr.*)

[2] În mitologia greacă, Icar a fost închis de regele Minos, împreună cu tatăl său, Dedal, într-un labirint în care se afla un monstru, Minotaurul. Ca să evadeze, Dedal a făurit câte o pereche de aripi pentru el şi pentru Icar, din pene de păsări şi din ceară, avertizându-şi fiul să nu zboare prea aproape de soare. Dar Icar, sedus de plăcerea zborului, s-a înălţat prea mult, arşiţa a topit ceara care-i ţinea aripile, iar el s-a prăbuşit în mare şi s-a înecat. (*N. tr.*)

— Nu e vorba de o nouă lucrare muzicală, a replicat *signor* Angelini, răsfoindu-şi partiturile, împrăştiindu-le pe podea de parcă ar fi semănat boabe de porumb. Am sărit de la locul meu să le adun. Nu, astăzi ni se alătură un nou instrumentist. O să cânte cu noi.

Peter s-a uitat într-o parte şi-ntr-alta, dar n-a putut să vadă altceva decât chipurile familiare ale colegilor lui.

— Unde e? La ce cântă? s-a interesat el.

Signor Angelini nu i-a răspuns; în schimb, a bătut de două ori din palme şi a strigat:

— Pedro, vino încoace!

Uşile mari ale sălii s-au deschis şi a apărut o siluetă măruntă, conturată în lumina zilei care intra în şuvoaie de-afară. Noul venit şi-a croit drum cu încredere pe culoar către fosa orchestrei şi s-a înclinat până la pământ în faţa lui *signor* Angelini. Apoi, cu iuţeala fulgerului, a deschis cutia pe care o ţinea strâns sub braţ, a scos din ea o vioară şi un arcuş şi, cu picioarele depărtate, s-a pregătit de cântat.

Noul instrumentist era un băiat cam de vârsta mea, dar avea cea mai neagră piele pe care o văzusem vreodată la un copil. Înveşmântat cum era într-un costum galben cu albastru, pielea îi lucea precum clapele negre ca abanosul de pe claviatura unui pian. Mi-am dat seama că trebuia să fi provenit din Africa şi că era unul dintre acei oameni luaţi cu forţa de-acasă, ca să lucreze ca sclavi pe plantaţiile din Indiile de Vest. Fără îndoială, ai citit despre ei, de când cu recentele

străduanii ale abolitioniştilor de a aduce în atenţia publicului situaţia lor jalnică. Dar cum de ajunsese acest copil tocmai în Drury Lane, cu o vioară sub bărbie, era greu de înţeles.

— Cine-i băiatul acesta, maestre? a întrebat Peter circumspect, uitându-se la vioară ca şi cum ar fi stat să explodeze dintr-o clipă în alta.

— E vreo glumă? a bombănit cornistul, un individ nesuferit care cânta ca o cizmă la instrumentul său (Peter îl poreclise Râgâitorul-în-alămuri, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai trece peste asta). Nu-i destul de rău şi-aşa, cu toate obrăznicăturile-astea care-şi afişează picioarele fâţâindu-se pe-aici şi făcând-o pe balerinele? Sper că nu te-aştepţi din partea noastră să cântăm şi cu maimuţe drept solişti.

S-a încruntat spre Pedro, dar băiatul nici n-a clipit, ci a continuat să se uite ţintă la dirijor, neclintit din poziţia lui încrezătoare şi demnă, deşi maxilarele sale încordate trădau faptul că se simţea jignit.

— Ssst! a şuierat *signor* Angelini, agitând mânios un deget spre cornist. Ajunge cu grosolăniile, barbarule! Băiatul acesta cântă ca un înger. Pedro, începi cu prima parte!

Cornistul a pufnit dispreţuitor. Mă simţeam acum cu totul de partea băiatului şi, cu sufletul la gură, l-am privit cum îşi acorda răgaz ca să se adune. Apoi s-a lansat în interpretarea piesei, făcând ca notele să danseze şi să fâlfâie pe coarde ca un roi de fluturi melodioşi, reuşind să alunge expresia răutăcioasă de pe chipul cornistului.

— Destul, l-a întrerupt *signor* Angelini, retezând şuvoiul notelor muzicale cu o mişcare a baghetei. Introducerea părţii a doua, te rog.

Pedro a tras adânc aer în piept, a închis ochii, după care a dat glas viorii cu o atât de dulce tristeţe, încât am simţit cum mi se ridică un suspin în gât. După numai câteva pasaje, fără să se simtă ruşinat, Peter a început să suspine în batista lui albă, iar umerii i se scuturau de emoţie. Până şi muncitorii de pe scenă încetaseră să mai facă vreun zgomot şi, la fel ca şi domnul Bishop, rămăseseră nemişcaţi, ascultând.

— Acum, finalul de la a treia, a poruncit dirijorul, zâmbind triumfător spre publicul subjugat.

Băiatul şi-a ridicat arcuşul şi, într-un tempo remarcabil, a pornit într-o cavalcadă muzicală plină de virtuozitate, abordând toate obstacolele din calea sa precum un armăsar foarte bine dresat. Până la final, fruntea i s-a împodobit cu broboane de sudoare, iar arcuşul său sărea atât de repede, încât nici nu se mai vedea. A încheiat cu trei note triumfătoare şi a fost răsplătit cu aplauzele spontane ale orchestrei şi ale muncitorilor de pe scenă, precum şi ale mele.

— Impresionant! a strigat Peter. Un Mozart exact aşa cum trebuie interpretat!

Pedro, care evitase intenţionat orice privire în afara celei a lui *signor* Angelini, a aruncat o ocheadă plină de recunoştinţă către concert-maestru. Cei doi muzicieni vorbeau acum aceeaşi limbă.

— Într-adevăr, domnule Dodsley, a confirmat *signor* Angelini. Dar, *tristemente*, Pedro nu va cânta Mozart împreună cu dumneata, ci va juca în farsă rolul Prinţului Mogul. *Signor* Angelini a ciocănit cu bagheta în pupitrul său pentru partituri. Atenţie, domnilor! Începem de la măsura treizeci.

Cum repetiţia orchestrei era acum pe calea cea bună, m-am strecurat să văd cum mergea treaba cu balonul. Muncitorii icneau în culise în timp ce trăgeau de frânghii, ca marinarii care înalţă pânzele, făcând ca maşinăria să se ridice şi să coboare încet. M-am apropiat cu precauţie de domnul Bishop.

— O să meargă? am tatonat eu terenul. Nu ştiam niciodată la ce să mă aştept din partea lui în ceea ce mă privea. În cea mai mare parte a timpului, mă tolera, dar câteodată, când avea o zi mai proastă, mă muştruluia, vărsându-şi năduful pe mine.

Poate că muzica îl mai înmuiase, căci părea într-o dispoziţie bună.

— S-ar putea, mi-a zis, scărpinându-se gânditor în barbă, examinând frânghiile şi scripeţii care se înşirau pe galeriile de deasupra.

— Aş putea să v-ajut cu ceva? Adică, vreau să spun, nu vreţi să faceţi o probă şi cu o persoană în coş?

Domnul Bishop m-a măsurat din cap până-n picioare, calculându-mi greutatea.

— N-ar fi o idee rea. Eşti foarte departe de-a cântări cât domnul Andrews, aşa că băieţii s-ar putea antrena un pic înainte de a-l încerca la greutatea maximă. Hai, sus cu tine, Cat.

A strigat la oamenii săi, m-a suit în coş şi apoi s-a dat înapoi.

— Ridicaţi-o! a poruncit el.

Cu o smucitură, coşul a început să se ridice încetişor de la podea, iar scripeţii de deasupra au început să scârţâie în timp ce frânghiile erau trase. Aşa trebuie să fie atunci când zbori, m-am gândit. Am zărit luminiţele fosforescente din fosa orchestrei şi albeaţa sclipitoare din ochii băiatului african, care se uita cum mă înălţam deasupra lui. Privită de-acolo, de sus, crucea albă care marca trapa din podea arăta foarte mică.

— Încă un hei-rup şi ar trebui să se oprească! a răcnit domnul Bishop, care urmărea de jos ascensiunea. Veselă, m-am aplecat peste marginea coşului, să-i fac semn cu mâna.

— Aaaaa!

Ţipătul care a răsunat în scenă era al meu; frânghia care susţinea partea din faţă a coşului s-a desprins din legătura ei, zvârlind pasagerul — adică pe mine — afară, drept înainte, cu picioarele-n sus. Am izbutit în ultima clipă să mă agăţ de mânerul de pe marginea coşului şi m-am oprit, bălăngănindu-mă, la vreo şase metri deasupra solului.

— Stop! a urlat domnul Bishop.

Balonul s-a clătinat, după care a rămas nemişcat. Încă o smucitură şi tachetul — care ţinea o a doua frânghie — a cedat, iar aceasta a şerpuit spre podea precum cureluşa unui bici. Orchestra s-a oprit brusc din cântat, cu un acord disonant.

— Ţine-te bine, Cat! a strigat domnul Bishop, deşi nu prea mai era nevoie s-aud asta, căci oricum nu aveam de gând să fac altceva. Puteţi s-o coborâţi? a răcnit spre cei din culise.

— S-a încurcat scripetele, i-a răspuns Tom cel Lung.

Dedesubtul meu s-a pornit o harababură zgomotoasă. Pe scenă, oamenii alergau care-ncotro. Legănându-mă ca un pendul, cu fusta fluturându-mi într-un mod cât se poate de indecent, mă ţineam strâns cu toate degetele, rugându-mă ca salvarea să vină cât mai repede. Aruncând o privire îngrozită în jos, l-am zărit pe unul dintre maşinişti venind în fugă cu o bucată mare de pânză şi punându-i pe ceilalţi s-o ţină de capete, astfel încât să mă poată prinde. La rândul lor, cam jumătate dintre membrii orchestrei se urcaseră pe scenă şi apucaseră de pânză. Am simţit că mi se face rău de frică. Nu mă aflam oare prea sus ca să cad în siguranţă de-acolo, chiar dacă m-ar fi prins?

Acelaşi gând i-a venit în minte şi altcuiva, fiindcă, în aceeaşi clipă, s-a auzit o voce strigând:

— Dacă se aruncă de-acolo, îşi frânge gâtul!

Era violonistul. L-am văzut cum sare fără nicio greutate pe scenă.

— Are dreptate, a trâmbiţat Peter, căţărându-se în urma lui. N-aveţi o scară?

— Nu e suficient de înaltă, i-a răspuns domnul Bishop.

— Nu e nevoie de nicio scară, a intervenit Pedro.

Tot legănându-mă în aer, l-am văzut pe băiat cum traversează în salturi scena, sprinten ca o veveriţă, cum se azvârle

apoi pe funia de care se folosise Tom cel Lung ca să înalţe coşul şi cum începe să se caţere pe ea, ajutându-se de picioare.

— Opriţi-l pe băiat! O să moară! a ţipat ascuţit *signor* Angelini. Dar Pedro urcase deja prea sus ca să mai ajungă cineva la el.

S-a căţărat tocmai până spre acoperiş, spre sistemul încurcat de scripeţi, după care s-a aruncat în aer pe frânghia care ducea în jos, spre coş. Eu am început din nou să ţip când am văzut cum coşul se clătina alarmant, simţind totodată cum puterile îmi slăbeau. Calm, Pedro şi-a dat drumul în jos, căzând în picioare pe marginea răsturnată a coşului. Răsucindu-şi un picior pe după frânghie, s-a aplecat întinzându-şi un braţ spre mine.

— Dă mâna, mi-a zis, iar degetele sale erau la doar câţiva centimetri de mine.

— Nu pot, i-am şoptit, aproape paralizată de frică. Nu pot să dau drumul coşului!

Fără să mai piardă timpul, şuierând printre dinţi, Pedro s-a lăsat să alunece încă puţin peste margine, astfel încât acum atârna, cu capul în jos, alături de mine.

— E mai bine-aşa? m-a întrebat, vesel, prinzându-mă de ambele încheieturi. Acum ai încredere în mine?

— Da, am icnit eu. Şi mi-am desprins mâinile de pe coş.

Ca într-un fel de număr bizar de circ, ne-am legănat acolo câteva momente, Pedro cu capul în jos, eu balansându-mă în

strânsoarea lui, după care m-a săltat pe marginea răsturnată a coşului.

— Uite, ţine-te de asta, m-a îndemnat, punându-mi mâinile pe frânghie. Eu mă duc să văd dacă nu cumva pot s-o deblochez de sus.

Acum, că nu mai stăteam atârnată, îmi revenise demnitatea. Dacă Pedro era în stare să se caţere pe frânghie, atunci însemna că puteam şi eu.

— Nu, vin cu tine, am zis, azvârlindu-mi din picioare pantofii de piele, ca să mă pot ţine mai bine. Încălţările s-au prăbuşit pe scenă, în capul cuiva din mulţime. Victima a tras în gura mare o înjurătură.

Pedro a clătinat din cap.

— Englezoaicele nu ştiu să se caţere, a zis el. Stai pe loc!

— Ba englezoaica asta ştie! Fără să-l mai aştept, am început să mă caţăr, aşa cum îl văzusem pe el că procedase. Nu era uşor deloc: trebuia să mă lupt cu baldachinul din mătase al balonului, care tot flutura în jurul meu. Pe de altă parte, îmi petrecusem toată viaţa în culise, căţărându-mă pe diverse tipuri de decor şi agăţându-mă de frânghii — chiar dacă niciodată nu fusese vreuna atât de sus —, aşa că am refuzat să-l las pe acest nou-venit să mă facă de ruşine. La urma urmei, eu eram fata care-şi perfecţionase numărul cu roata într-o singură mână, iar asta îmi luase numeroase ore de exerciţii, singură, pe scena pustie. Puteam s-o fac şi p-asta!

Sau poate că nu...

M-am cățărat până la tachet și mi-am dat imediat seama ce avea să urmeze. Mi-am mușcat buzele. Saltul făcut de Pedro părea acum să fi acoperit o distanță mare. Să faci roata într-o mână era una, pe când un salt peste prăpastia asta era cu totul altceva.

— Stai acolo, Pisicuțo! mi-a strigat cineva de dedesubt. Să nu faci vreo prostie!

Dar acum puteam să-i simt, la propriu, respirația lui Pedro arzându-mi călcâiele. În numele onoarei naționale, trebuia s-o fac. Mi-am întins brațul în spațiu, pregătindu-mă pentru salt.

— Nu-i de-ajuns, a gâfâit Pedro de dedesubt. Leagănă-te până ajungi cât mai aproape.

Frânghia a început să se balanseze. Am aruncat o privire în jos și am văzut cum Pedro atârna astfel încât s-o facă să se legene încoace și-ncolo, cu fiecare mișcare aducându-ne tot mai aproape de frânghia aflată în marginea scenei. Am prins imediat ideea, așa că m-am apucat să-l imit. Sub noi, balonul și coșul pârâiau amenințător. L-am auzit pe domnul Bishop evacuând scena, pentru eventualitatea în care și altceva, mai mare decât pantofii mei, ar fi căzut în capul cuiva. Frânghia era acum destul de aproape ca să putem ajunge la ea.

— Ești gata? m-a întrebat Pedro. La trei, pornim! Unu, doi, trei!

Și iată-ne pe amândoi desprinzându-ne câte o mână de pe frânghie și întinzându-ne să ne agățăm de cealaltă. Eram

suspendaţi între frânghii, ca doi acrobaţi. Ne-am legănat şi am apucat-o pe cea care ne ducea spre sol. Pedro a alunecat în jos, ca şi cum frânghia ar fi fost unsă; l-am urmat cu băgare de seamă, nevrând câtuşi de puţin ca în ultimul moment să fac vreo greşeală.

Domnul Bishop mă aştepta pe scenă, pregătit să mă prindă.

— Cred c-ar fi mai bine ca deocamdată să nu-l lăsaţi pe domnul Andrews să încerce coşul ăsta, am spus gâfâind, dar uşurată că picioarele mele atinseseră pământul.

Domnul Bishop s-a scărpinat în creştet, împingându-şi peruca pe ceafă.

— Nu, aici ai mare dreptate, Cat. Înapoi la planşa de proiectare!

— N-am observat să fi fost şi asta în scenariu, a zis şi Johnny Smith, făcând un pas în faţă şi bătându-l încurajator pe Pedro pe spate. Apoi, Johnny mi-a întins pantofii, rânjind. Am observat că avea pe frunte un semn roşu, care părea să provină de la o lovitură cu un toc de pantof.

Pedro a ridicat din umeri; pe chipul lui a apărut din nou o expresie de indiferenţă. Asta m-a făcut să mă gândesc că, probabil, era obişnuit să fie tratat rău şi că i se părea mult mai sigur să ţină totul în el. Încă nu ştia că, la Drury Lane, era printre prieteni. În clipa în care s-a întors şi a dat să coboare de pe scenă, m-am repezit spre el şi l-am prins de braţ.

— Mulţumesc, i-am zis, încercând să-i storc un zâmbet.

M-a privit cu ochii lui mari şi căprui, părând că vrea să spună ceva, dar cornistul i-a luat-o înainte, comentând:

— Ce v-am spus eu? Maimuţe de circ... acum avem chiar două din specia asta. Iar una dintre ele poartă fustă!

— Ia mai ţine-ţi gura, Harding, l-a apostrofat Peter. Ochii lui palizi scăpărau de mânie în direcţia ofensatorului.

M-am răsucit pe călcâie, cu pumnii strânşi, pregătită să mă dezlănţui asupra cornistului.

— Nu te-am văzut riscându-ţi pielea ca să mă salvezi, i-am replicat, ţâfnoasă. Măcar s-a găsit un gentleman suficient de curajos încât s-o facă.

— Gentleman! Ptiu! a rostit în zeflemea domnul Harding, privindu-mă răutăcios. Eu n-am văzut niciun gentleman.

— Ba da, un gentleman, am insistat eu, sfidându-l.

— Are dreptate, a intervenit Johnny, din spatele meu. Comportamentul este cel care-l face pe om, nu culoarea pielii.

Ceilalţi muzicieni au aprobat cu un murmur, obligându-l pe domnul Harding să dea înapoi de data asta. Aşa că s-a retras în fosa orchestrei, bombănind straşnic. Satisfăcută de faptul că învinsesem în această rundă de confruntare verbală, m-am întors spre Pedro, vrând să-i vorbesc. Numai că el dispăruse deja.

Scena 2 — Un şef de bandă

— Unde e? a întrebat *signor* Angelini. Mai avem atâtea de făcut!

— Poate s-o fi dus să-şi probeze costumul, a sugerat Peter, fluturând apatic din mână spre spatele scenei. Nu i-aţi spus dumneavoastră să treacă pe la doamna Reid?

— Vreţi să mă duc să-l caut? am întrebat, nerăbdătoare să aflu mai multe despre salvatorul meu.

Signor Angelini mi-a făcut un semn de aprobare.

— Te rog, Caterina. Deja am pierdut o grămadă de timp în dimineaţa asta. Dacă nu vrem ca şi muzica să fie o farsă, la fel ca piesa, trebuie să muncim din greu.

— Am pierdut timp!? a protestat Peter, petrecându-şi un braţ în jurul umerilor mei şi îmbrăţişându-mă ca să mă liniştească. Cum altfel am fi putut s-o salvăm pe draga noastră Cat?

— Atunci poate să mă ajute să recuperez din întârziere dacă mi-l găseşte, a replicat scurt *signor* Angelini, zorindu-i pe membrii orchestrei să-şi ocupe locurile. Fugi, Caterina! Spune-i băiatului că n-o să păţească nimic dacă se-ntoarce în următorul sfert de ceas. Dacă nu, o să-i pară rău!

Şi a biciuit aerul cu bagheta, nelăsându-mi vreo îndoială asupra faptului că avea de gând să o abată asupra lui Pedro dacă nu ar fi apărut nici după acest răgaz.

Am luat-o la goană pe scara şubredă care ducea spre Cuibul rândunicii. Acolo se aflau doamna Reid şi Sarah Bowers, aplecate peste o rochie de catifea, lungă şi cu trenă, care fusese sfâşiată cu o seară înainte, în graba de a părăsi scena. O rază de lumină în care dansau, ca nişte mici zâne, firişoare de praf, venea dinspre fereastră, pe deasupra capetelor lor, şi le cădea în poală. Acele zbârnâiau în timp ce, îndemânatice, le înfigeau şi le scoteau din ţesătură... o iscusinţă de care eu nu eram în stare, în ciuda numeroaselor lecţii pe care mi le dăduse doamna Reid.

— Pedro e-aici? am întrebat, cu sufletul la gură.

Doamna Reid şi-a ridicat privirea; gura-i era plină de ace cu gămălie.

— Cine, dragă?

— Pedro. Prinţul Mogul.

Ea arăta în continuare nedumerită.

— Băiatul negru.

— Nu, dragă. Nu l-am văzut. Dar dacă dai de-acest prinţ, spune-i că e gata de probă costumul lui.

— Îi spun, am strigat, tropăind înapoi pe scară.

Oare ce i se întâmplase? Toată lumea îl căuta, iar el nu era de găsit nicăieri în spatele scenei. E-adevărat, Cititorule, sunt o mulţime de locuri în care te poţi ascunde, dacă ştii pe

unde să te strecori, numai că Pedro nu mai fusese niciodată pe-acolo, cel puţin din câte ştiam eu. Şi, în orice caz, de ce s-ar fi ascuns? Părea un personaj mult prea serios ca să se dedea la un asemenea joc copilăresc, mai ales că nu mai participa nimeni. O adevărată enigmă...

M-am aşezat pe treapta de jos a scării, să mă gândesc câteva clipe. Dacă nu se ascundea şi nici nu se afla în spatele sau în faţa scenei, atunci desigur că ieşise. Da, asta era. Toate acele comentarii făcute de Râgâitorul-în-alămuri trebuie că îl necăjiseră mai mult decât îmi dădusem eu seama. Pentru ce făcuse, Pedro merita laude, nu insulte. Probabil că ieşise ca să scape de noi toţi.

Am alergat spre intrarea artiştilor. Uşa era deschisă, dar nu se vedea nici urmă de Caleb. Era ceva neobişnuit, pentru că, în cazul în care ar fi fost chemat pentru cine ştie ce treabă, n-ar fi lăsat uşa dată de perete. Acest fapt îmi confirma teoria. Am dat buzna în curticica dinspre strada Russell. La rândul ei, era pustie. Unde putea să se fi dus? Să fi plecat spre Covent Garden[1]? Sau direct spre Drury Lane[2]? M-am oprit nehotărâtă în loc, încercând să mă pun în locul lui. Poate că nu s-a îndepărtat prea mult. O fi vrut doar să ia puţin aer? Ei bine, dacă simţise nevoia de spaţiu deschis, probabil că o

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

[2] Drury Lane este şi o străduţă din zona londoneză Covent Garden. Teatrul în care se desfăşoară acţiunea şi-a primit numele tocmai după cel al străduţei. (*N. tr.*)

apucase spre piaţă, care, cu toată hărmălaia permanentă produsă de vânzătorii de legume şi de fructe, care-şi anunţau în gura mare ultimele reduceri de preţ, de căruţele circulând de colo-colo, fără să mai punem la socoteală cotcodăcitul păsărilor din hala măcelăriei, era singurul loc din această parte a oraşului în care cerul se putea vedea în întregime. Dintr-odată, am simţit un ghimpe în inimă, de îngrijorare pentru el. Un băiat îmbrăcat într-o minunată uniformă ar fi fost ca nuca-n perete printre ucenicii din piaţă, unşi cu toate alifiile... eu ştiam asta, pentru că, în majoritatea lor, îmi erau prieteni.

Am avut mult de furcă încercând să traversez aglomerata stradă Bow. Era înţesată de oameni alergând care-ncotro la treburile lor. Un vechil trecea în goană, împreună cu oamenii săi încărcaţi de bunuri proaspăt smulse de la cine ştie ce sărman datornic. Un vânzător ambulant de balade stătea într-un colţ, strigând din răsputeri ultimele noutăţi.

— Aici o să citiţi prima oară, doam'lor şi dom'lor: discursul de muribund al lui John Jeffreys, trădător, hoţ şi asasin. Ieşită acu' de sub tipar! Citiţi cum şi-a deplâns crimele nelegiuite, 'nainte să fie atârnat în ştreang la Newgate[1], s'tămâna trecută!

M-am ţinut cât mai departe de baladist, nefiindu-mi pe plac astfel de cântece oribile. În orice caz, nu erau toate decât

[1] Vechi loc din Londra folosit pentru întemniţarea şi executarea infractorilor, botezat astfel după numele uneia dintre porţile capitalei engleze. (*N. tr.*)

pure invenţii: nefericitul acela de Jeffreys n-ar fi avut timp să ţină lungi discursuri versificate, până să se deschidă trapa, iar după aceea, sunt convinsă că n-ar mai fi avut deloc cum, în afară de cazul în care ar fi înviat pe masa de disecţie, înainte ca anatomiştii să-i ciopârţească trupul.

Strădania de a-mi croi drum prin mulţimea adunată în jurul baladistului ambulant a avut nefericita urmare de a-mi aduce paşii — *pleosc!* — drept în mijlocul unei baligi proaspete de cal. Am tras o înjurătură. Colac peste pupăză, o trăsură neagră cu patru cai, purtând un blazon ducal, a trecut huruind pe lângă mine, împroşcându-mă cu apa rece ca gheaţa dintr-o băltoacă aflată în faţa Curţii Magistraţilor[1]. Am făcut un salt înapoi, dar prea târziu; în schimb, m-am ciocnit de unul dintre curcanii din strada Bow[2]. Acesta m-a îmbrâncit cu brutalitate.

— Uită-te pe unde mergi, idioato! a răcnit el, scuturându-şi uniforma.

— Şi tu la fel, dacă ai dovleacul pe umeri, ramolitule[3]! i-am replicat, traversând în goană strada, înainte să-mi ardă vreo scatoalcă.

(Ar trebui, poate, să dau aici o explicaţie pentru cei mai delicaţi dintre cititorii mei, şi anume că pe străzile Londrei se cere un alt fel de comportament decât cel care li se predă

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)
[2] *Idem.*
[3] *Ibidem.*

tinerelor domnişoare şi tinerilor domni la cursurile de bune maniere. Credeţi-mă când vă spun: cu siguranţă că n-aş fi rezistat multă vreme, dată fiind situaţia mea, dacă n-aş fi învăţat în prealabil acest lucru. Sper că nu v-am şocat în mod nejustificat, fiindcă mai urmează multe lucruri de genul acesta.)

Am traversat, aşadar, cât de repede am putut şi, aplecându-mă, m-am strecurat pe sub una dintre arcadele caselor care mărgineau piaţa. Mi-am agăţat fusta şi mi-am julit pantofii de o bucată de ambalaj vechi care zăcea într-un colţ. Din fericire, vremea rece mai înăbuşise din îmbătătoarele mirosuri ale străzii — de gunoaie, de pipi şi de baligă —, care-i conferă acesteia o notă distinctă; în dimineaţa aceea, în mod evident, miresmele nu erau atât de copleşitoare ca de obicei. Însă la fel de bine se putea spune că o mare cantitate de gunoaie o căram eu cu mine, pe pantofi şi pe fustă. Dar frigul avea şi o urmare neplăcută. Neglijasem să-mi pun un şal peste rochia din lână şi deja începusem să tremur. Trebuia neapărat să-l găsesc pe violonist şi să mă întorc la căldură.

M-am uitat de jur împrejurul pieţei. Era o zi limpede de iarnă: casele văruite se profilau vesele pe cerul de un albastru strălucitor, iar fiecare muchie de acoperiş, fiecare coş de şemineu avea contururi precise, distincte. La început, n-am observat nimic neobişnuit; doar bine ştiuta adunătură de servitori, făcându-şi cumpărăturile; tarabagiii păcălindu-i pe naivi cu fructe putrede ascunse sub cele mai atrăgătoare mărfuri ale

lor; ucenicii zăbovind în faţa hanurilor, la un mic dejun prelungit; domnii intrând şi ieşind din cafenele.

Atunci l-am zărit. Nu-l observasem de prima dată, pentru că, după cum mă şi temusem, era înconjurat de o gloată de băieţi duri de prin partea locului, înghesuit în monumentul din piatră aflat în centrul pieţei. În fruntea băieţilor răi era un tânăr înalt şi subţire, de vreo şaptesprezece ani, cu părul negru, scurt şi des ca o perie. Era Billy Shepherd, şeful uneia dintre bandele care rivalizau pentru controlarea lumii subterane a pieţei. Îl ştiam pe Billy de când mă jucasem prima dată în stradă: încă de-atunci era pe post de sperietoare şi, pe măsură ce crescuse, nu dăduse vreodată nici cel mai mic semn că s-ar schimba. Desigur, nu era câtuşi de puţin singurul tiran din Covent Garden. Amănuntul care-l făcea pe Billy diferit şi care-l propulsase în fruntea bandei sale era inteligenţa. La el, lipsa totală de scrupule se îmbina cu o şiretenie de vulpe. Dă-mi voie să pun problema astfel: dacă diavolul l-ar fi provocat la o partidă de păcătuit, mi-aş fi pus toţi banii la bătaie că Billy ar fi câştigat. Nu mă crezi? Bine, uite şilingul meu, Cititorule! Pune-l şi tu pe-al tău jos, pe masă, şi să vedem care dintre noi va fi mai bogat la capătul acestei aventuri.

Din moment ce-l cunoşteam atât de bine pe Billy, am privit îngrijorată în jurul meu, întrebându-mă dacă nu cumva se vedea prin apropiere banda lui Syd, rivala lui Billy în lupta pentru stăpânirea pieţei. Cu toate că arăta ca un uriaş blând, când se ridica în apărarea teritoriului său, Syd scotea la iveală

o pereche de pumni tare afurisiţi. Dacă l-aş fi putut convinge că Pedro merita luat sub aripa lui protectoare, sunt sigură c-ar fi ştiut cum să aibă grijă de el. Din nefericire, prietenul meu nu se vedea nicăieri. Eram pe cont propriu, şi voiam ca Pedro să ajungă întreg înapoi în teatru, nu făcut bucăţi. Şi era de preferat să acţionez cât mai repede, fiindcă Billy tocmai înaintase către el şi îl înşfăcase de jachetă. Pedro i-a răspuns cu o privire circumspectă, tulburat de atacul pe care nu el îl provocase. Nu-şi dădea seama că Billy nici măcar nu avea nevoie de vreun pretext.

— Hei! Billy! am ţipat, alergând spre ei pe pietrele pavajului. Lasă-l! E cu mine!

Billy s-a sprijinit, calm, de stâlp, cu mâna înfiptă în beregata lui Pedro. Câţiva dintre mătăhăloşii lui camarazi au chicotit când m-am oprit din goană şi-am alunecat la picioarele treptelor care duceau spre monument.

— Ţi-ai găsit un drăguţ[1], Cat? a rânjit Billy. Ai dat de fundu' sacului şi l-ai găsit p-ăsta, ă? Da' unu' dintre noi ce-avea?

Când s-a uitat la mine, am văzut că ochii lui, ca două bucăţi de gheaţă pe chipul palid, aruncau scântei răutăcioase.

— Ei, ia mai ţine-ţi gura! m-am răstit şi eu la el, enervată că mă înroşisem la faţă. Nu e drăguţul meu. L-am cunoscut de-abia în dimineaţa asta, dar adineauri, la teatru, mi-a salvat viaţa.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Ţi-a salvat pielicica aia albă şi drăguţă, aşa-i? m-a întrebat Billy. Măi, măi, nu-i aşa că-i frumos să auzi una ca asta? Ştii ceva? Dacă-mi dai un pupic, îl las în pace...

Şi-a ţuguiat buzele groase şi urâte, aşteptând. Cei din banda lui râdeau cu toţii, ca şi cum Billy ar fi fost cel mai deştept individ din toată Londra.

— Ba să mă pupi în fund, dobitocule! Îţi umflu botul dacă nu-i dai drumul imediat!

— Ooo! Ce frică mi-e! a replicat Billy, oftând batjocoritor. Pisicuţa şi-a scos gheruţele, aşa-i? Tiii, băieţi, sunt îngrozit!

Complicii lui au chicotit din nou, pe înfundate. Unul dintre ei, cu nasul ascuţit ca un bot de nevăstuică, a scos un miorlăit în spatele meu, făcându-i să râdă şi mai tare.

— Eu v-am prevenit! am spus, făcând un pas spre Billy. Nu ştiam ce să fac, dar furia mă împingea să avansez spre ei fără să ezit. Eram ca un cal scăpat de sub control, trăgând la vale o trăsură.

Furia mea a produs cel puţin un efect pozitiv: Billy i-a dat drumul lui Pedro şi s-a îndreptat spre mine, ţanţoş de parcă ar fi fost stăpânul întregii pieţe, cu tot ce se afla în ea... inclusiv eu.

— Că altminteri, ce? Ţi s-a făcut de-o cafteală? Că po' să-ţi trag eu una, chiar dacă eşti fată. Bagă de seamă, nu eşti o do'n'şoară, aşa că nu se pune.

A rânjit răutăcios la mine, arătându-mi dinţii înnegriţi.

— Nu eşti decât o coate-goale[1] care ştie să dea din gură ca o ducesă, dacă-i vine bine, da' nu poa' să-şi spele duhoarea de şanţ, oricât s-ar da mare faţă de grozavii ei pr'eteni din teatru.

— O coate-goale! a repetat Nevăstuică, scoţând un chicotit aprobator.

Tocmai scormoneam în minte după o replică pe măsură de muşcătoare, când Pedro s-a repezit între mine şi Billy, cu pumnii ridicaţi.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să ridici mâna asupra ei! l-a înfruntat el.

Până şi eu am fost nevoită să recunosc că ameninţarea cavalerului meu nu era prea impresionantă. Părea că o singură lovitură zdravănă ar fi fost de-ajuns să-l trimită pe lumea cealaltă. Dar, chiar şi-aşa, îi apreciam curajul.

— Sau ce, Negruţule? l-a zeflemisit Billy. Vrei şi tu o porţie de borş[2], hm?

— Lasă-l în pace! l-am repezit, nervoasă.

Billy i-a aruncat lui Pedro o privire dispreţuitoare.

— Ce ziceţi, băieţi? Cat a noastră, prezentă acilea, a căzut în cap după farmecu' lui întunecat!

Şi Billy l-a împins la o parte pe bietul Pedro, trăgându-mă la subsuoara lui transpirată.

— Nu putem să le lăsăm pe fătucile noastre englezoaice să se-amestece cu sclavii africani, nu-i aşa, fraţilor?

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)
[2] *Idem.*

M-am zbătut să scap de sub braţul lui, dar continua să mă ţină strâns. Dacă nu făceam repede ceva, avea să-şi asmută iarăşi băieţii împotriva lui Pedro, să-l linşeze. Nu exista plăcere mai mare pentru tinerii londonezi decât o porţie de chelfăneală servită unui străin. Trebuia să mă gândesc la ceva care să le distragă atenţia de la el.

Numai că africanul nu-mi era de niciun ajutor.

— Eu nu sunt sclav! a declarat Pedro cu mândrie, îndreptându-şi spinarea.

— Dă-mi drumul, cap pătrat! am protestat eu, izbindu-l pe Billy în coaste, ca să-l fac să mă elibereze, dar fără prea mare efect. Marş, Billy Bubosu'!

Billy a tresărit. Într-adevăr, avusese ghinionul să-i apară pe vârful nasului un furuncul mare, care se mai şi umflase. Nu-mi imaginasem că acest lucru îl afecta atât de rău; dac-aş fi ştiut, i-aş fi aruncat mai devreme această insultă. M-a îmbrâncit cu brutalitate, trântindu-mă pe caldarâm şi adresându-mi un calificativ pe care n-o să-l auzi niciodată rostit într-o companie decentă. Apoi s-a pregătit să-mi tragă un şut.

— Fugi! am ţipat la Pedro. M-am ridicat şi am ţâşnit spre casă. Nici măcar nu m-am uitat în urmă, să văd dacă venea după mine. Făcusem tot ce-mi stătea în puteri ca să-i distrag atenţia lui Billy; pentru restul, Pedro trebuia să se bazeze pe propria prezenţă de spirit. Cel puţin în parte, trucul îşi făcuse efectul, fiindcă în urma mea se-auzeau tropăituri: Billy şi gaşca lui alergau după mine. Am ţopăit ca o

broască peste taraba unui băcan, răsturnând dinadins un coş cu mere. Un băiat a tras o înjurătură în spatele meu, alunecând pe muniţia verde pe care o împrăştiasem.

— Vino-ncoa', puşlama! a strigat nefericitul proprietar al tarabei, dar nu eram atât de naivă încât să-i ascult îndemnul.

Cu coada ochiului, am văzut că Pedro alerga în paralel cu mine, urmărit de doi dintre bătăuşii lui Billy. Îi întrecea cu uşurinţă la fugă şi părea să aibă mai multe şanse decât mine să ajungă întreg la teatru. Deja auzeam în ceafă gâfâieli. Dacă nu dispăream imediat din peisaj, se termina cu mine. Am făcut brusc dreapta, scăpând de urmăritorii mei pentru câteva secunde preţioase, după care am plonjat sub taraba cu brânzeturi care-i aparţinea doamnei Peters: norocul meu, căci era cunoscută ca fiind o femeie cu inimă bună.

— Ajutaţi-mă, vă rog! am şuierat printre gleznele ei groase.

— Doamne apără şi păzeşte, Cat! a bombănit ea. Acu' în ce belea te-ai mai băgat?

N-am mai avut timp să-i răspund, fiindcă Billy Shepherd deja ajunsese lângă tarabă. M-am lipit de un putinei cu unt, sperând că lui nu-i va trece prin cap să mă caute acolo. În ascunzătoarea mea mirosea a lapte acru, dar în situaţia în care mă aflam nu-mi puteam permite să fac nazuri.

— 'Nă ziua, jupâneasă! Un' s-a dus? a întrebat-o Billy, gâfâind din greu.

— Cin' să se ducă? a replicat doamna Peters, cu prefăcută voioşie. Îi vedeam încheieturile mâinii albite de cât de

tare strângea o bucată de pânză aflată lângă ea. Toţi tarabagiii aveau motive serioase să se teamă de Billy Shepherd. Era un afurisit, n-ar fi stat deloc pe gânduri în cazul în care ar fi avut chef să le facă praf tarabele. Apelaseră deja la Syd, rugându-l să-l pună el la punct pe Billy, şi ştiam cu toţii că era pe cale să izbucnească o confruntare.

— Nu face pe deşteapta cu mine, a mârâit Billy. Cat... fata aia cu păru' roşcat, de la teatru. De cin' credeai că vorbesc?

— A, de ea, a zis doamna Peters, ca şi cum zorii înţelegerii s-ar fi revărsat deodată peste mintea ei întunecată. Am văzut-o fugind în jos, pe strada Russell, de parc-ar fi gonit după ea dracu-n persoană.

Billy a tras o înjurătură.

— Nu te cred, vacă bătrână! Nu putea s-ajungă acolo aşa repede!

— Dacă nu mă crezi, scotoceşte-mi prăvălia... şi p-a lui... şi p-a ei...

Îşi flutura bucata de pânză în direcţia vecinilor ei de tarabă. Era o strategie foarte riscantă din partea ei. M-am lipit de putineiul cu unt, simţind răceala metalului pe obraz.

— N-am ni'ca de-ascuns faţă de voi ăştia.

— Ai grijă, muiere, dacă nu vrei ca băieţii mei să te viziteze-ntr-o seară.

Doamna Peters n-a mai spus nimic. Oare Billy avea să dea curs îndemnului ei de a-i scotoci taraba? Dacă da, era vai

şi-amar[1] de mine. Dar poate îl descuraja gândul de a căuta printre brânzeturile acelea puternic mirositoare. A şovăit îndelung, iar între timp, unul dintre băieţii lui a venit în goană.

— Billy, l-au găsit pe Negruţu! Uite-acolo!

Bocancii cu ţinte au pornit să bubuie pe pietrele pavajului, adulmecând proaspătul vânat. Am aşteptat până când zgomotul s-a stins şi de-abia atunci am ieşit, de-a buşilea, din ascunzătoare.

— Mulţumesc, doamnă Peters, i-am spus, recunoscătoare, înghiţind cu lăcomie câteva guri de aer proaspăt.

— Să nu-mi mai faci una ca asta, Cat! mi-a zis ea, vărsându-şi furia asupra unei bucăţi rotunde de brânză de mărimea unei roţi de căruţă, pe care s-a pornit s-o ciopârţească fără milă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să vă bag în bucluc.

Şi-a şters fruntea cu dosul palmei şi s-a uitat la mine, punându-şi mâinile în şolduri.

— Ştiu, drăguţă, dar să nu-i mai ieşi în cale, bine? Că altfel, într-o bună zi, or să te găsească în şanţ cu beregata despicată, cum s-a întâmplat cu bietu' Nat Perkins.

S-a uitat de jur împrejurul tarabei, să fie sigură că drumul era liber.

— Ai face mai bine s-o ştergi d-acilea cât mai poţi.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

Am încuviinţat şi am luat-o din loc, având intenţia să fac un ocol şi să intru în teatru dinspre Drury Lane. Speram că şi Pedro reuşise să scape.

L-am găsit aplecat peste o ţâşnitoare din apropierea intrării artiştilor. Frumoasa lui uniformă era numai zdrenţe, nasul îi sângera şi avea un ochi vânăt. Şi-a ridicat privirea în timp ce mă apropiam şi mi-a făcut semn din cap, în chip de salut, zâmbind cu dinţii lui albi, pătaţi de sângele ce-i curgea din rana căpătată la buză.

— Vasăzică ai scăpat şi tu? m-a întrebat.

— Chiar mai uşor decât tine, după cum se vede.

A ridicat din umeri.

— Am luat greşit o cotitură, dar numai unul dintre ei a putut să mă ajungă: cel mai mic. I-am venit imediat de hac şi am şters-o până s-apară şi-ăilalţi.

— I-ai venit de hac? l-am întrebat, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Nu mi te-aş fi închipuit pe post de bătăuş de stradă.

— Pot să-mi port şi singur de grijă, să ştii.

— Atunci înseamnă că n-aveai nevoie de ajutorul meu, nu? l-am întrebat pe un ton ironic. Era bine să ştiu mai devreme, aş fi scăpat de-o grămadă de belele. Bănuiesc că i-ai fi bătut pe toţi cu o singură mână, nu-i aşa?

— Ei, trebuie să recunosc că situaţia nu părea prea promiţătoare până să-ţi faci tu apariţia.

Şi-a şters apa de pe faţă şi şi-a scuturat praful de pe hainele zdrenţuite.

— Ce facem, intrăm?

Nu părea să-şi dea seama cât de aproape fusese de o cotonogeală de proporţii.

— Poate că te-ai fi descurcat c-o bătaie-n dimineaţa asta, i-am spus, morocănoasă, dar ne mai aşteaptă pe-amândoi încă una, când or să vadă în ce hal eşti.

— Bătaia n-ar fi nicio noutate. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai sărit în ajutor, domnişoară Cat, mi-a zis şi mi-a făcut în glumă, o reverenţă.

Nu m-am putut stăpâni să nu zâmbesc în faţa unui gest aşa de amuzant. Se înclinase în faţa mea de parcă aş fi fost o adevărată ducesă.

— Cat şi-atât, Pedro. M-ai salvat din balon; eu te-am scăpat de Bubosu'. Deci suntem chit?

— Da, suntem chit.

Abia în clădirea teatrului, după ce m-am simţit în siguranţă, m-a izbit gândul că escapada din acea dimineaţă n-avea să se termine doar cu-atât. Îmi făcusem un duşman straşnic în persoana lui Billy Bubosu' Shepherd... iar duşmanii acestuia aveau nefericitul obicei de a-şi găsi sfârşitul pe câte-o alee întunecoasă. Nu era câtuşi de puţin un gând plăcut.

Scena 3 — Triumful

După cum prevăzusem, am fost amândoi chelfăniţi straşnic pentru vina de a ne fi întors la teatru plini de noroi şi, în cazul lui Pedro, de sânge. Nimeni n-a vrut să ne asculte explicaţiile. În ceea ce-l privea pe *signor* Angelini, singurul lucru care conta era că Pedro lipsise o oră de la repetiţii şi se întorsese rănit şi cu hainele rupte. Cât despre mine, doamna Reid n-a privit cu ochi prea buni fusta mea împroşcată cu noroi, nici rolul pe care presupunea că l-aş fi jucat în distrugerea Prinţului ei Mogul.

— N-ai decât să plângi, do'n'şoară, m-a muştruluit ea în timp ce-mi doftoricea palmele însângerate de loviturile pe care ea însăşi tocmai mi le dăduse; dar ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a-l duce pe băiat pe străzi. Dacă vrei să rămâi la Drury Lane, va trebui să începi să te comporţi ca o domnişoară, nu ca un vagabond de pe stradă.

— Nu l-am dus nicăieri! am protestat, jignită de nedreptatea acuzaţiilor ei. Dimpotrivă, l-am salvat de bandele din piaţă!

— Ei, n-ai făcut atunci o treabă prea bună, nu? a replicat ea, înfigând un ac cu gămălie în costumul lui Pedro, care

stătea răbdător, aşteptând-o să termine. Şi el fusese bătut de *signor* Angelini, dar n-o să-ţi spun şi locul afectat. Ajunge să menţionez că bătaia nu avea implicaţii nici asupra cântatului la vioară, nici asupra aspectului vizibil pentru public. A tresărit atunci când doamna Reid i-a înfăşurat un şal în jurul şoldurilor, dar, observând că-l priveam, mi-a făcut cu ochiul când femeia s-a întors cu spatele.

Sarah Bowers a intrat ducând pe o tavă ceva enorm. M-am uitat mai bine: nu era un tort, aşa cum crezusem la început, ci un turban roz-pal, luxos împodobit.

— Iacătă, a zis Sarah, îndesându-i lui Pedro turbanul pe cap, astfel încât să-i acopere tăietura căpătată la tâmpla dreaptă. Am fost în oraş după bijuuri... ar trebui să le distragă atenţia de la vânătăi.

Într-adevăr, sclipitoarele pietre preţioase te orbeau, chiar şi în lumina palidă din Cuibul rândunicii; nu era deloc greu să ţi le imaginezi în toată splendoarea, sub luminile candelabrelor. Numai că vorbăria lui Sarah despre giuvaeruri mi-a amintit de un alt subiect, pe care aproape că-l uitasem, cu toate aventurile de peste zi.

— Astea sunt veritabile? am întrebat, întinzându-mă să ating rubinul cel mare, fixat în mijlocul turbanului. O pană albă de struţ răsărea deasupra capului lui Pedro, ca un gât de lebădă dintr-un râu mătăsos.

— Chiar sper să fie, a zis Pedro, privindu-se cu ochii mijiţi în oglindă, pentru că, aşa, mai târziu aş putea fi pe

prima corabie care ajunge în Franţa, unde aş trăi din bogăţiile astea tot restul vieţii.

Înmuindu-se un pic, în timp ce admira efectul obţinut de costumul la care trudise ca o sclavă, doamna Reid a izbucnit în râs.

— N-o să ajungi departe cu astea, măi, flăcăule; toate sunt false. Nişte flecuşteţe[1]. Pana aia de struţ face mai mult decât toate pietrele la un loc... e adusă tocmai din Africa, îţi vine să crezi? Aşa că n-o să-ţi iasă nimic din asta, în afară de cazul în care nu-ţi doreşti o a doua chelfăneală!

Ochii ei foarte apropiaţi l-au privit mânioşi, prevenitori, în oglindă, în timp ce-i fixa un cercel cu perlă în lobul urechii.

Pedro şi-a înclinat capul în semn de aprobare, făcând ca pana de struţ să se legene ca-ntr-un dans.

— Ia seama, Cat, foarte rar poţi să vezi chestii veritabile, a adăugat Sarah, aranjând pliurile turbanului. Atunci când doamnele stau în loji, cu şiragurile lor de perle şi de diamante la gât, poţi să fii sigură că majoritatea sunt false. Nu sunt puţine ducesele care îşi ţin bijuurile la naftalină[2], dacă e să credem zvonurile.

— La naftalină? m-am mirat eu.

— Lăsate amanet, dragă, mi-a explicat doamna Reid, cel mai adesea ca să-şi plătească datoriile de la jocurile de noroc.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

[2] *Idem.*

Aşa că să te gândeşti la asta dacă te-oi trezi vreodată ispitită să-ţi încerci norocul la cărţi.

Şi ne-a aruncat — mie şi lui Sarah —, pe deasupra ochelarilor, o privire prevenitoare.

Nu era deloc probabil ca eu să ajung vreodată să înfrunt o astfel de ispită. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că aş avea bani, ca să-i pierd la cărţi, ca să nu mai vorbesc de pietre preţioase. Dar poate că doamna Reid m-ar fi putut ajuta să dezleg misterul diamantului domnului Sheridan.

— Doamnă Reid, am început eu, ridicând şi întinzându-i metrul de croitorie care-i scăpase pe podea, dacă aţi avea o piatră preţioasă veritabilă, unde aţi păstra-o ca să fie în siguranţă?

— Aş încuia-o într-un uriaş cufăr de fier, în Turnul Londrei[1], şi aş pune paznici la uşă zi şi noapte, a chicotit ea. Numai dacă...

— Las-o baltă, ce cufăr? i-a zis Sarah, aruncând în foc o lopăţică plină de cărbuni. Mie să-mi dai numai paznicii, înalţi de doi metri şi cât mai frumuşei.

S-a ridicat de lângă şemineu şi a mimat un mers grăbit pe covorul din faţa acestuia, ca o doamnă din înalta societate, jucându-se cu un giuvaer imaginar atârnat de un lanţ în jurul gâtului.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Da' tare îndrăzneaţă mai eşti! i-a replicat doamna Reid, râzând. N-o să ajungi nicăieri dacă te porţi aşa, să ştii. Acum, tinere, scoate-ţi uniforma, iar Cat o să-ţi arate unde poţi să găseşti ceva de mâncare, înainte să înceapă spectacolul. Nu mai ai mult timp.

Am înşfăcat nişte bere slab alcoolizată, friptură rece, pâine şi mere dulci, scofâlcite, de pe masa întinsă în Camera Verde[1], şi m-am retras cu Pedro în ascunzătoarea mea preferată, din loja directorului. Cei care ajunseseră mai devreme îşi ocupau deja locurile în stal, iar în balcon apăruse o liotă de slujitori, păstrând scaune pentru stăpânii şi stăpânele lor. Scena era goală, iar balonul (acum reparat) era bine ascuns în sufită, astfel încât să poată coborî pe nepregătite şi să uimească gloata. Pedro trebuia să-şi dea silinţa, dacă voia să se facă remarcat în seara asta.

— O să te urmăresc de-aici, dac-o să mă lase domnul Sheridan, l-am anunţat. El devenise foarte tăcut, iar eu bănuiam că începuse să aibă emoţii. Ai trac? l-am întrebat.

Pedro a scuturat din cap că nu, iar cercelul cu perlă, pe care încă îl purta în ureche, a scânteiat în lumina lumânărilor.

— Nu, n-am trac. Doar că mă gândeam la celelalte teatre în care am jucat. Acesta e, fără îndoială, cel mai mare.

Şi-a aruncat privirea în jur, examinând băncile raşchetate, în măsură să găzduiască mii de cetăţeni, dintre cei mai buni ai Londrei... dar şi dintre cei mai răi.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Tu chiar locuieşti aici?

— De când mă ştiu, i-am replicat cu simplitate. Dar tu?

A ridicat din umeri.

— Nu-mi amintesc prea multe despre primii mei ani de viaţă, decât... S-a oprit, întorcându-se cu gândul în trecut. ...decât chipuri prietenoase şi un soare fierbinte.

— Şi atunci, cum te împaci cu Londra asta ploioasă şi rece? l-am întrebat, încurajându-i această neaşteptată pornire de a-mi face confidenţe.

Chipul lui Pedro avea acum o expresie mai dură, dar şi mai amară.

— Pe când încă eram bebeluş, ai mei au fost vânduţi de duşmanii noştri negustorilor de sclavi. Am fost despărţiţi. Eu am avut noroc, bănuiesc c-ai spune, fiindcă în drum spre colonii i-am atras atenţia unui domn, un anume Hawkins. M-a auzit într-o zi cântând la fluierul unuia dintre marinari... şi aşa am izbutit să scap de iadul de sub punţi, distrându-i pe membrii echipajului. Domnul Hawkins m-a cumpărat şi, în câţiva ani, m-a învăţat să cânt la vioară. Apoi şi-a scos o parte din bani, trimiţându-mă într-un turneu prin sud-vest, unde am cântat prin teatre şi prin case particulare. Toate astea au durat câţiva ani. Luna trecută i-am fost vândut lui *signor* Angelini.

— Vândut? Asta înseamnă că eşti sclav? l-am întrebat, plină de curiozitate.

Pedro mi-a aruncat o privire alarmată.

— Nu sunt sclav! Sunt muzician ucenic, legat de *signor* Angelini prin contract. Din clipa în care am ajuns pe ţărmurile ţării voastre, am devenit un om liber... la fel de liber ca şi tine.

— Scuză-mă, am mormăit, înţelegând că-l jignisem. Prin urmare, poţi să pleci de-aici când ai chef? Poţi să te întorci acasă?

Mi-a răspuns printr-un hohot sec.

— Acasă? Şi unde-i asta, mă rog? Toţi cei din familia mea au fost vânduţi ca sclavi. Presupunând că încă mai trăiesc, cum aş putea totuşi să-i mai găsesc vreodată? Nici măcar nu pot să-mi amintesc numele meu adevărat.

M-a privit mânios, ca şi cum, într-un fel, aş fi fost măcar în parte vinovată de nefericirea lui. Nu avea de unde să ştie că, deşi îmi descria o viaţă total diferită, mie mi se părea că noi doi aveam multe în comun: amândoi fuseserăm aruncaţi în lumea cea mare la o vârstă fragedă şi, în prezent, nu mai aveam legături cu originile noastre. Deseori mă întrebasem ce nume putea să-mi fi dat mama mea. Aveam unele vagi amintiri despre o femeie care mă purta în braţe... uneori o visam, dar când mă trezeam, nu-mi rămânea nicio amintire clară în minte. Însă cel puţin ştiam precis de ce ajunsese să mi se spună Cat.

— De ce ţi se spune Pedro? l-am întrebat.

— Aşa-l chema pe câinele primului meu stăpân... înţelegi acum cât de mult mă preţuia, mi-a replicat Pedro, cu un zâmbet ironic. Numele meu de familie este Hawkins, după al lui. Dar am de gând să-mi fac propriul nume. N-o să mai fiu maimuţa de circ a nimănui. Acum că am ajuns la Londra, numele meu va fi celebru, voi fi cel mai bun muzician din Europa. Şi-a înălţat capul cu mândrie, aruncând priviri înflăcărate spre public, ca şi cum l-ar fi avertizat să nu cumva să îndrăznească să i se împotrivească.

— Sunt sigură că aşa va fi, i-am replicat.

Şi-a ridicat halba cu bere în semn că aprobă observaţia mea, după care a sorbit din ea. Ştergându-se la gură, m-a întrebat:

— Şi cu tine cum e? Ce-o să faci când o să fii prea mare ca să mai locuieşti aici?

Parcă m-ar fi lovit în moalele capului. Nu mă gândisem niciodată că aş putea avea o altă viaţă decât cea din spatele scenei din Drury Lane. Dar nu greşea: avea să vină o zi în care nu puteam să-mi petrec noaptea printre costumele din Cuibul rândunicii. N-aş fi vrut ca el să creadă că eram întru totul lipsită de calităţi, incapabilă să am grijă de mine însămi.

— O să mă fac scriitoare, am zis la întâmplare. O să scriu piese de teatru. Pedro mi-a aruncat o privire sceptică. Fostul sufleor m-a învăţat să citesc şi să scriu. Îmi spunea mereu că nicăieri pe lumea asta n-aş putea să am parte de o

educaţie mai bună. Shakespeare, Dryden[1], Johnson[2]... i-am citit pe toţi. Vorbesc franţuzeşte cu balerinele... şi ştiu şi să citesc în franceză.

— Dar nu eşti decât o fată, a ripostat el, pe un ton care nu accepta replică. Era clar că nu prea avea încredere în calităţile mele.

Era rândul meu să mă înfurii.

— Ei şi? Femeile pot să câştige o grămadă de bani din scris. Uită-te la doamna Radcliffe[3], sau la doamna Inchbald[4].

Băiatul a pufăit în batjocură.

— Şi despre ce ai putea tu să scrii? Ai călătorit prin lume? Ai fost cumva prin Indii, prin Americi? Te-ai vânturat prin înalta societate, ca mine?

— Nu, dar cel puţin, între timp, n-am cărat în braţe o tavă cu băuturi! i-am răspuns, enervată.

---

[1] John Dryden (1631–1700), poet, critic literar, traducător şi dramaturg englez. (*N. tr.*)

[2] Samuel Johnson (1709–1784), deseori numit Dr. Johnson, poet, eseist, biograf, lexicograf şi critic al literaturii engleze, cel mai citat autor englez după Shakespeare, socotit ca fiind una dintre cele mai importante personalităţi din Anglia secolului al XVIII-lea. (*N. tr.*)

[3] Ann Radcliffe (1764–1823), scriitoare engleză care s-a numărat printre pionierii romanului gotic. La data la care se petrece acţiunea romanului, publicase deja două cărţi devenite foarte populare: *The Castles of Athlin and Dunbayne* (1789) şi *A Sicilian Romance* (1790). (*N. tr.*)

[4] Elizabeth Inchbald (1753–1821), scriitoare şi actriţă engleză, prietenă cu actorul John Philip Kemble, de la Teatrul Regal Drury Lane, despre care se aminteşte în carte. Autoarea piesei *Povestea Mogulului*, amintită în continuare. (*N. tr.*)

A izbucnit în râs.

— *Touché*!

— Ce vrei să spui cu asta?

— *Touché*... înseamnă „atins". E un termen din scrimă... o pasiune de-a fostului meu stăpân.

— A!

Mă simţeam destul de descurajată acum. În comparaţie cu Pedro cel umblat prin lume, deprins cu artele specifice gentlemenilor, cu muzica şi cu spada, eu nu ştiam nimic. Dar tot refuzam să accept înfrângerea. Pentru cultura ta generală, află că am destule subiecte despre care să scriu. Cum ar fi, de exemplu, diamantul domnului Sheridan.

— Diamant? Era rândul lui să se arate impresionat, dar, chiar şi-aşa, am regretat în aceeaşi clipă faptul că pomenisem de giuvaer.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun nimic despre asta. Las-o baltă!

— Sigur că n-am cum s-o las baltă! Mai bine spune-mi acum... dacă nu vrei să-l întreb chiar pe domnul Sheridan în persoană.

— N-o să faci una ca asta!

— Ba o s-o fac!

Pe chipul lui se citea hotărârea, chiar neînduplecarea. În clipa aceea, l-am crezut capabil de orice.

— O să-ţi spun, dacă-mi promiţi c-o să ţii totul secret.

Şi-a înclinat capul în semn de aprobare, după care a făcut o reverenţă solemnă, cu mâna pe inimă.

— Ei bine, domnul Sheridan ascunde o comoară în teatru şi m-a pus pe mine să am grijă de ea.

— Şi unde o ascunde? m-a întrebat nerăbdător.

Atunci mi-am amintit de episodul în care Pedro spusese că ar fugi în Franţa cu giuvaerurile de pe turbanul lui; ca urmare, m-am simţit mulţumită de faptul că nu eram capabilă să-i spun exact în ce loc se afla.

— Nu ştiu. Dar trebuie să-l anunţ dacă apare cineva prin preajmă, să o caute.

M-a privit neîncrezător, parcă întrebându-se dacă spuneam adevărul.

— O să te-ajut şi eu, mi-a spus. Sună interesant. Poate-o să primim o recompensă dacă prindem pe cineva dând târcoale pe-aici.

Am ridicat din umeri.

— Poate.

M-am uitat în sala de spectacole şi am observat că deja era aproape plină.

— Nu crezi că e timpul să te schimbi? Mai e puţin şi-ncepe spectacolul.

Pedro şi-a scuturat firimiturile din poală şi s-a înclinat din nou.

— În seara asta o să joc pentru tine, Cat, m-a anunţat el, cu galanterie, şi a ieşit din lojă.

Mi-am pus diverse întrebări în timp ce mă uitam după noul meu prieten — fiindcă asta-mi închipuiam că este,

după toate întâmplările prin care trecuserăm împreună în acea zi. Era cel mai neobişnuit băiat pe care-l cunoscusem vreodată, şi nu mă refer numai la culoarea pielii lui. Nu puteam să uit muzica aceea care se înălţase dimineaţă din strunele viorii lui: părea să fie în legătură cu ceva mult mai măreţ decât orice cunoscusem eu vreodată, ceva aproape sacru. Asta era, m-am gândit, zâmbind, dându-mi seama de imaginea care mi se contura în minte în legătură cu el: era ca un preot, un preot al muzicii, superior nouă, celorlalţi, care niciodată nu trecuserăm dincolo de graniţă, în Sfinţenia Sfinţeniilor. Dar asta dura doar până în clipa în care pomeneai de bani de faţă cu el: revenea imediat cu picioarele pe pământ, printre muritorii de rând. Nu trebuia să-l mai încurajez să se gândească la diamant: fusese o mare greşeală din partea mea.

Domnul Sheridan încă nu sosise — căci mă aşteptam să vină la premiera farsei cu balonul, *Povestea Mogulului*, după piesa cu acelaşi nume. Asta însemna că aveam să mă bucur de una singură de minunatul lux al lojii sale. M-am aşezat în fotoliul lui şi am început să mă joc cu lornionul pentru operă. L-am îndreptat spre stal, examinându-i pe bărbaţii de-acolo, care mestecau pumni întregi de alune şi portocale. Jonas Miller, funcţionarul de peste drum — cu un nas subţirel, părul blond şi ciufulit şi un ten bolnăvicios —, era din nou prezent. Stătea la capătul băncii aflate imediat sub loja mea. Probabil

că-şi cheltuia toate veniturile pe bilete. Era un fanatic al teatrului şi devenise celebru pentru devotamentul lui faţă de domnişoara Stageldoir, căreia îi trimitea săptămânal ofrande, adică bucheţele odorizante[1] şi alte simboluri ale afecţiunii sale. Ea nu-l lua în seamă, fireşte, spunând că nu era altceva decât un funcţionăraş cu idei care-i depăşeau starea socială. Aş fi putut să adaug, la rândul meu, că era un păduche care nu pierdea niciodată nici cea mai mică ocazie de a-i insulta pe cei aflaţi sub poziţia lui. Şi cum eu eram undeva pe la nivelul de jos al societăţii, asta însemna că, ori de câte ori drumurile noastre se întâlneau, mă trata cu dispreţ: fie făcea cine ştie ce observaţie răutăcioasă la adresa mea, fie mă îmbrâncea cu bădărănie din calea lui. În acel moment, Jonas stătea lângă un bărbat îmbrăcat în costum negru, şi amândoi aveau privirile aţintite spre pamfletul pe care-l ţineau pe genunchi. Luând hotărârea să mă răzbun şi abuzând de poziţia privilegiată în care mă aflam, mi-am îndreptat binoclul astfel încât să pot vedea hârtia la care se uitau. Nu era decât o caricatură: probabil o ilustraţie grosolană care satiriza guvernul sau familia regală. M-am aplecat mai mult peste marginea lojii, astfel încât să pot asculta ce-şi spuneau.

— Căpitanul Scânteietor a făcut-o lată din nou! striga Jonas în gura mare. Ia uite ce i-a făcut regelui! Arată ca un

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

sac de cartofi de Norfolk. Ce face? Stă pe vine deasupra „movilei de bălegar a istoriei"! Aoleu! E un pic cam mare îndrăzneala, nu-i aşa?

— Totuşi, regele francez nu pare nici el prea fericit, a zis celălalt. Nu sunt deloc convins că libertatea francezilor i-ar fi pe plac.

— Sunt întru totul de părere că spiritul revoluţionar francez ar trebui să se manifeste un pic şi pe-aici. Tu nu, Reuben? Să mai zguduim vechea ordine... să ne dăm nouă, tinerilor, o şansă. La urma urmei, *noi* suntem viitorul ţării, nu ramolitul ăsta de neamţ care-o face pe regele.

Reuben şi-a întors privirea spre el, agitat.

— Ssst! a şuierat el. Ar putea să te audă careva! Au oameni peste tot, care-i urmăresc pe agitatori. Ştii că ai putea să fii închis în Turnul Londrei, pentru vina de a-l fi insultat pe rege? Nu mai vorbesc că ai putea să fii spânzurat, înecat sau sfâşiat în bucăţi pentru trădare.

— N-au să îndrăznească, s-a împăunat Jonas, deşi, din câte observam, cu tot curajul vorbelor sale, coborâse tonul. Sunt prea speriaţi... le e frică să nu facem şi noi ca franţuzii, care l-au obligat pe rege să fie la cheremul lor. Şi noi am putea face la fel!

Jonas încerca să se umfle în pene şi să arate cât mai impresionant cu putinţă, dar în ochii mei nu era decât un broscoi care orăcăia ameninţări goale.

Îşi răcea gura de pomană. Mulţimea nu avea să-l trateze niciodată pe Regele George aşa cum îl trataseră francezii pe Ludovic al lor[1]. Iar să-l pună pe o movilă de bălegar, asta era ceva de-a dreptul imposibil! Britanicii fără rege ar fi fost la fel de neconceput ca Londra fără teatrele ei. Nu mai încercaserăm o dată cu Cromwell[2] şi ajunseserăm la concluzia că, la urma urmei, preferam regalitatea? Era însă păcat că Jonas, cu toate grijile lui faţă de clasele neprivilegiate, nu lua în considerare şi categoriile sociale aflate cel mai jos, m-am mai gândit eu, după care mi-am îndreptat atenţia spre evenimentele de pe scenă, mai interesante. Orchestra tocmai intra, în şir indian. Se făcuse ora şase şi jumătate: în sfârşit, spectacolul începea.

A trebuit să aştept multă vreme până au apărut Pedro şi balonul; mai întâi, am fost nevoită să suport *Turnul bântuit*[3], o întunecată operă gotică de care, deşi eu n-aş fi

[1] Revoluţia Franceză din 1789 a avut iniţial ca efect limitarea drastică a prerogativelor regelui Ludovic al XVI-lea, care, ulterior (1793), a fost condamnat la moarte pentru trădare şi executat prin ghilotinare. (*N. tr.*)

[2] Oliver Cromwell (1599–1658), general şi om de stat britanic, a condus lupta împotriva partidei regaliste în războiul civil dintre anii 1642–1651. A condus Marea Britanie între 1653–1658, deţinând titlul de Lord Protector. La doi ani după moartea lui, monarhia a fost restaurată. Cadavrul lui Cromwell a fost deshumat, pus în lanţuri şi decapitat. (*N. tr.*)

[3] *The Haunted Tower*, operă a compozitorului englez Stephen Storace (1762–1796), reprezentată pentru prima dată în anul 1789, la Teatrul Regal Drury Lane. Spectacolul a avut un succes uriaş, fiind jucat de 50 de ori consecutiv, cu casa închisă. (*N. tr.*)

calificat-o ca fiind cu mult mai presus de piesele ieşite din condeiul domnului Salter, totuşi publicul părea să fie încântat. Domnul Kemble se asigurase că sângele fals şi ţipetele erau din belşug, astfel încât spectatorii să fie fericiţi.

În timpul celui de-al cincilea act, în spatele meu s-a deschis o uşă şi am fost nevoită să mă ridic din fotoliu pentru a-i face loc domnului Sheridan. Era însoţit de un gentleman şi de doi tineri, un băiat şi o fată, cu doar câţiva ani mai mari decât mine, amândoi îmbrăcaţi impecabil. În timp ce mă străduiam să le fac loc, am aruncat o privire fugară spre rochia de mătase albastră, tivită cu dantelă, a fetei, şi am simţit în inimă un ghimpe de invidie. Niciodată în viaţa mea nu avusesem un lucru atât de frumos.

— Mi-ai încălzit locul, Cat? a glumit domnul Sheridan.

— Da, domnule. Am făcut o reverenţă, ştiind că nu trebuia să mă bazez foarte mult pe bunătatea pe care mi-o arăta de faţă cu străinii. Băiatul se holba la mine cu o curiozitate fătişă, ca şi cum aş fi fost o vietate interesantă, într-o cuşcă de la grădina zoologică.

— Acum fugi de-aici, a zis domnul Sheridan, uşuindu-mă. Fă loc să intre lordul Francis şi lady Elizabeth.

Nu era nevoie să-mi spună de două ori: am ieşit imediat din lojă. Bogaţii stăpâni veniseră şi-şi alungau servitoarea. Fără vreo revoluţie pe-aici, care să schimbe vechile obiceiuri

în favoarea mea, eram obligată să-mi găsesc un alt loc bun din care să mă uit la Pedro.

M-am furişat pe scări, apoi m-am strecurat în stal. De obicei, fetele respectabile n-au ce căuta aici, aşa că am înşfăcat un teanc de programe de la Sally Hubbard şi am rămas lângă uşă, prefăcându-mă că mă aflam acolo ca să le vând.

Aveam de gând să-mi satisfac dorinţa de a vedea farsa cu Pedro şi balonul, dar lucrurile nu mergeau prea bine pentru mine. Aglomeraţia era atât de mare (nu mai erau locuri decât în picioare), încât cu greu puteam să zăresc scena, întrucât eram cu câteva palme mai scundă decât bărbaţii din jurul meu. De undeva din fundul sălii, un domn corpolent şi-a dat seama că eram într-o situaţie dificilă, văzându-mă cum ţopăiam de pe un picior pe celălalt. Mi-a oferit ajutorul în cel mai distins mod cu putinţă, ridicându-mă pe un stâlp de la intrare, unde puteam să stau doar dacă mă ţineam de suportul pentru lumânări. În schimb, aveam parte de o vedere superbă spre scenă, pe deasupra tuturor capetelor. I-am zâmbit în chip de mulţumire, iar el mi-a răspuns cu un gest dintre cele mai curtenitoare, ducându-şi degetul la pălărie.

În sfârşit, s-a ridicat cortina. Scena era goală. Constatând acest fapt, bărbaţii din stal au început să mormăie în cor, furioşi. Li se promisese un spectacol de teatru cum nu mai văzuseră niciodată, iar acum li se părea că fuseseră traşi pe sfoară. Am zâmbit în sinea mea, ştiind că aveau să fie martori

la ceva în măsură să rivalizeze cu numerele celor mai îndrăzneţi dansatori pe frânghie de la Târgul Bartholomew[1].

Orchestra a atacat o melodie orientală, evocând exoticul Răsărit, ţinutul mogulilor şi al tigrilor, al diamantelor şi al mirodeniilor. Mormăitul s-a stins imediat. Apoi, pe scenă s-a prăbuşit de undeva de sus o funie lungă, cu o ancoră legată la capăt. Când a atins podeaua, a zăngănit. După care s-a auzit un scârţâit de scripeţi şi strigăte: „Păzea, jos!", iar coşul balonului şi-a făcut apariţia, suspendat deasupra scenei, legănându-se uşor. Mulţimea a rămas cu gura căscată. Uşurel, dar fără oprire, coşul a coborât, iar domnul Andrews, unicul său pasager, a salutat publicul în timp ce se apropia de podea. Mi-am ţinut respiraţia: oare domnul Bishop rezolvase cu adevărat problema funiilor? M-aş fi mirat. Când balonul de mătase şi-a făcut apariţia şi a început să coboare puţin câte puţin, mulţimea s-a apucat deodată să ovaţioneze şi să aplaude cu frenezie, urcându-se cu picioarele pe bănci şi fluierând admirativ.

— Minunat! a răcnit gentlemanul care se purtase atât de amabil cu mine, tamponându-şi fruntea cu batista. Agitaţia publicului entuziast făcea ca atmosfera din stal să fie de-a dreptul sufocantă.

Coşul a atins podeaua, iar domnul Andrews — un bărbat înalt, celebru pentru rolurile sale comice — a sărit pe

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

scenă şi a făcut o reverenţă. Toată lumea a izbucnit în aplauze şi fluierături.

— Bis! Încă o dată! strigau numeroase glasuri în jurul meu.

Domnul Andrews şi-a ridicat braţul, cerând linişte. Vacarmul s-a potolit de îndată.

— Eu sunt numitul John Smith, un biet englez care se plimbă cu balonul. Îmi câştig existenţa cinstit, oferindu-le oamenilor călătorii cu vehiculul meu, în Parcul Verde[1] din Londra, acest oraş care e mai măreţ decât toate oraşele din lume (ovaţii ale spectatorilor partizani ai Londrei). Dar, într-o zi, cum mă înălţam eu cu balonul, un vânt neaşteptat m-a împins spre Răsărit. Mă întrebam: către care ţară din poveşti aveam să fiu purtat? Am s-o explorez şi de-abia apoi *am să mă întorc.*

Rostise ultimele cuvinte cu emfază, făcând cu ochiul către cei aflaţi în primele rânduri, promiţându-le o altă călătorie cu balonul la sfârşitul spectacolului. Împăcaţi, domnii şi-au reluat locurile, oferindu-i întreaga lor atenţie.

Farsa era tot atât de simplă pe cât era de absurdă: John Smith ateriza în haremul Marelui Mogul[2] şi era prins de paznicii palatului. Ameninţat cu moartea, avea o unică speranţă: să-l convingă pe însuşi Marele Mogul să-l cruţe. Mogulul,

---

[1] The Green Park (Parcul Verde), unul dintre parcurile regale ale Londrei, cu o suprafaţă de aproximativ 21,5 hectare, delimitat pentru prima oară în secolul al XVI-lea de regele Henric al VIII-lea şi ridicat la rangul de parc regal în anul 1668 de Carol al II-lea. (*N. tr.*)

[2] Titlul purtat de suveranii de origine mongolă care au domnit în India între anii 1526–1857. Cuvântul *mogul* (sau *mughal*) este de origine persană şi înseamnă *mongol.* (*N. tr.*)

jucat de domnul Kemble, se dovedea a nu fi un tiran, şi nici un monstru, ci un om învăţat şi milostiv. Avea să-l elibereze pe John Smith în schimbul unei plimbări cu balonul. Între timp, existau destule ocazii pentru corpul de balet şi pentru muzicieni să-şi demonstreze abilităţile în acest stil exotic, aflat atunci la mare modă. Dar unde e Pedro? — mă tot întrebam, pe măsură ce minutele se scurgeau. Spectacolul se apropia de sfârşit, dar el încă nu apăruse.

— Iar acum, a declamat Marele Mogul, întrerupându-mi gândurile, o să-ţi arăt cea mai mare minune din împărăţia mea. Fiul meu, care-mi este şi moştenitor, te va distra înainte de plecare. A bătut din palme şi doi sclavi, îmbrăcaţi doar în pantaloni, au intrat în scenă, ducând cu ei un cufăr sprijinit pe pari, confecţionat astfel încât să semene cu turnurile în formă de bulbi ale palatului unui monarh răsăritean.

Ce mai intrare! Pedro era împins spre balon. Dacă voia să-şi facă remarcată prezenţa, trebuia să ofere ceva care să rivalizeze cu mingea aceea de mătase, umplută cu aer cald. Mi-am înfipt unghiile în palmă. Inima îmi bătea cu putere.

Sclavii au ridicat capacul cufărului şi s-a produs un fulger orbitor, două instalaţii pirotehnice izbucnind în flăcări şi împrăştiind pe suprafaţa scenei scântei albe, strălucitoare. Cu o mare agilitate, Pedro a sărit în urma steluţelor care sfârâiau şi a aterizat frumos în centrul scenei. Costumul său din mătase şi satin lucea, iar pietrele preţioase din turban

sclipeau, acompaniind scânteile pâlpâitoare ale artificiilor. Cu aceeaşi iuţeală pe care o remarcasem la el în cursul dimineţii, şi-a scos la iveală vioara, ca din neant, îndesându-şi-o sub bărbie. Apoi a început să cânte. Era o piesă nouă, plină de o melodicitate atât de răscolitoare şi de armonii atât de stranii, încât, în imaginaţia mea, m-am trezit dintr-odată transportată în India: un ţinut al palatelor, al bogăţiilor de neînchipuit, al numeroaselor corăbii negustoreşti încărcate până la refuz, aşteptând la ancoră, şi al unui soare arzător. Era imposibil să fi fost eu singura persoană transfigurată, căci întreg publicul se cufundase într-o tăcere deplină, sorbind fiecare notă care ieşea din instrumentul lui Pedro într-un şuvoi de sunete din aur lichid.

Pedro şi-a încheiat recitalul şi a urmat o pauză. Oare să fi judecat eu greşit reacţia publicului? În aceeaşi clipă, întreaga sală a izbucnit în aplauze tumultuoase, spectatorii tropăind, aclamând şi fluierând, cerând bis. Pedro era pregătit. S-a lansat într-o nouă interpretare, învârtindu-se din ce în ce mai repede, pe măsură ce melodia căpăta ritm. Spectatorii au tot aclamat şi au aplaudat în ritmul muzicii, până când n-au mai fost în stare să ţină pasul cu violonistul. Muzica şi rotirea sălbatică a lui Pedro au încetat într-un moment apoteotic, apoi aplauzele au răsunat din nou.

A durat câteva minute bune până când spectacolul a putut fi reluat. Când vacarmul s-a mai stins, domnul Andrews

şi-a ţinut discursul de rămas-bun şi apoi s-a urcat în coşul balonului.

— Rămâneţi cu bine! Ne vedem în Parcul Verde! a strigat el, fluturându-şi voios mâna spre public. Spectatorii i-au răspuns la fel, după care au încremenit. Aşteptam cu toţii. Era limpede că sistemul de scripeţi nu mai funcţiona. Spectacolul era pe cale să se încheie cu un rateu.

Deodată, Pedro a intrat din nou în acţiune. Lăsându-şi vioara în mâinile uimitului domn Kemble, a sărit în coş şi şi-a făcut drum, căţărându-se cu mâinile şi picioarele, până la cea mai apropiată frânghie de sus. Spectatorii au început să murmure, întrebându-se dacă şi asta făcea parte din rol. Domnul Kemble a profitat de moment:

— Priviţi, băiatul meu se duce să le ceară zeilor permisiunea ca balonul barbarului creştin să se întoarcă în insula sa ploioasă, a declamat Marele Mogul, fluturând arcuşul viorii spre tavan.

Mulţimea a izbucnit în hohote de râs şi a continuat să-l ovaţioneze pe Prinţul Mogul, pe măsură ce el se căţăra; apoi, acesta a dispărut în spatele balonului de mătase. Inertele frânghii care zăceau pe scenă au început să se agite. Am ghicit că Pedro le potrivea pe scripeţii de sus. Au trecut doar două minute până când Pedro a reapărut, alunecând cu iuţeală în jos pe frânghie şi apoi ţâşnind pe podea.

— Sunt zeii dispuşi să-i permită acestei născociri păgâne să se înalţe iar? a întrebat Marele Mogul.

Pedro a încuviinţat înclinându-şi capul, iar pana de struţ s-a arătat a fi de acord cu el, mişcându-i-se viguros deasupra frunţii.

— Atunci, adio, străine! a strigat Mogulul. Apoi a bătut de două ori din palme, iar domnul Andrews, cam emoţionat, le-a făcut spectatorilor un semn de salut, după care balonul, scârţâind, s-a pus din nou în mişcare. Pe măsură ce se înălţa, actorii şi spectatorii îşi întindeau gâturile să-l urmărească. Cortina a început să se lase.

— Uluitor! a strigat gentlemanul meu, aplaudând şi ovaţionând din răsputeri, în ciuda vârstei sale înaintate. De când mă ştiu, n-am mai văzut una ca asta! Ţi-a plăcut, draga mea?

— A fost minunat! i-am răspuns cu toată sinceritatea, acceptându-i mâna întinsă pentru a mă ajuta să cobor din punctul meu de observaţie. Iar Pedro a fost strălucit!

— Pedro? s-a mirat el, ridicându-şi o sprânceană în semn de interes.

— Micul prinţ... Pedro Hawkins.

Atunci, omul meu şi-a îndreptat spinarea şi s-a apucat să scandeze:

— Bravo, Pedro! Bravo, prinţule!

Cei din apropierea noastră i-au prins din zbor strigătele şi, curând, întregul teatru a început să răsune de numele lui Pedro. Iar în clipa în care cortina s-a ridicat din nou, băiatul, împins în faţă de domnul Kemble, i-a mulţumit publicului cu o reverenţă.

Pedro Hawkins îşi făcuse un nume al său.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

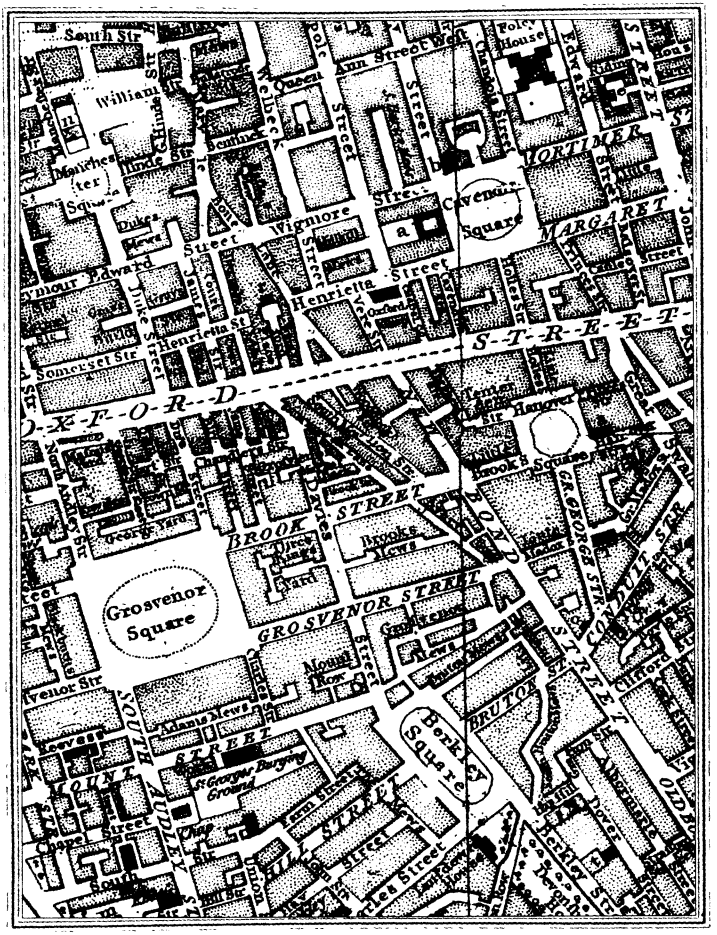

Actul II — În care lumea se întoarce cu susul în jos la un meci de box între Măcelaru' din strada Bow și Nimicitoru' din Camden...

ACTUL II

SCENA 1 — COPIII DUCELUI

Am alergat cât am putut de repede spre Camera Verde, astfel încât să fiu prima care să-l felicite pe Pedro pentru debutul său în Londra. Până la urmă, n-ar fi trebuit să mă grăbesc, deoarece a trebuit să aştept mult şi bine: probabil că mulţimea mai ceruse un bis. În sfârşit, interpreţii au început să apară şi să se înghesuie în încăpere, vorbind tare, de bucurie că spectacolul avusese un aşa mare succes. Domnul Andrews şi domnul Kemble se ţineau de umeri, iar chipurile le străluceau de veselie. Domnul Andrews imita replica improvizată de colegul său când invocase zeii şi le ceruse îndurare, făcându-l astfel pe actorul-manager[1] să râdă zgomotos.

M-am uitat în zadar după Pedro. Nu venise cu ceilalţi. Camera Verde se umpluse deja de căldura atâtor trupuri înghesuite laolaltă, de clinchetul paharelor cu vin înălţate, de

[1] John Philip Kemble (1757–1823) a fost, pe lângă principalul actor al trupei Teatrului Regal Drury Lane, şi unul dintre managerii acestuia, din 1788 până în 1802, în anul următor devenind acţionar la Teatrul Regal Covent Garden, rivalul celui din Drury Lane. A fost unul dintre cei mai remarcabili interpreţi din acea vreme, devenind celebru pentru rolurile principale din piesele lui Shakespeare, cum ar fi: *Macbeth*, *Coriolan*, *Regele Lear*, *Neguţătorul din Veneţia*, *Richard al III-lea*. (*N. tr.*)

toasturile pentru succes, de mirosul vopselelor folosite pentru machiaj şi de cel al transpiraţiei. Mi-am făcut cu greu drum spre uşă, strecurându-mă prin mulţimea de frumuseţi răsăritene şi de sclavi purtând papuci cu vârfurile întoarse. Pedro se afla în pragul sălii. Cei din echipa de scenă îi strângeau mâna, rând pe rând. Tom cel Lung i-a împins o halbă cu bere înspumată în mână, iar domnul Bishop i-a tras o palmă pe spinare chiar în momentul în care luase o înghiţitură, făcându-l să împroaşte totul de jur-împrejur. Toţi cei de faţă au izbucnit într-un râs nestăvilit. Pedro a răspuns cu un zâmbet nesigur, căci nu ştia dacă-şi băteau joc de el sau doar se ţineau de pozne. Cu toate acestea, zâmbetele prietenoase de pe chipurile tuturor l-au făcut să priceapă că acum îl considerau unul de-al lor, aşa că le-a zâmbit larg, după care a băut dintr-o înghiţitură restul de bere.

M-am strecurat înăuntru, aşteptând ocazia să-l felicit, dar, înainte să ajung să rostesc vreo vorbă, domnul Kemble a ieşit în faţă şi l-a vârât pe Pedro într-o situaţie neprevăzută, strigând către mulţime:

— Iată-l! Omul zilei! Ce mai interpretare!

— Într-adevăr! s-a declarat de acord domnul Andrews. Iar fără reacţia lui rapidă, publicul ne-ar fi spânzurat pe toţi de blestematul ăla de balon.

Pedro a acceptat linguşirile cu demnitate, înclinându-se în faţa celor care veneau să-i adreseze complimente. Eu tot nu reuşeam să ajung la el — atât de mare era înghesuiala —,

dar mi-am dat seama că se uita de jur-împrejur, probabil încercând să mă zărească în mulţimea de oameni mari.

— Pedro! am strigat din colţul în care fusesem împinsă. Peter Dodsley tocmai îl îmbrăţişa, cu multă emoţie. Pedro, sunt aici!

Vocea mea trebuie să fi fost prinsă de auzul lui ascuţit, fiindcă s-a întors şi mi-a făcut un semn cu mâna. S-a desprins din îmbrăţişarea concert-maestrului şi şi-a făcut drum prin mulţime, ba aplecându-se, ba ocolind în stânga şi-n dreapta, până când, în sfârşit, am ajuns să fim din nou faţă-n faţă.

— M-ai văzut? m-a întrebat el, nerăbdător. Am cântat spre loja ta, dar n-am reuşit să te zăresc.

— Nici n-ai fi avut cum. Domnul Sheridan a venit cu nişte oaspeţi, iar pe mine m-a dat afară.

Pedro a făcut o faţă lungă.

— Dar te-am urmărit din stal. Am avut un loc minunat. Iar tu ai fost magnific!

Pe chipul lui Pedro a apărut un zâmbet larg.

— Aşadar, nimeni n-a observat că am ochiul vânăt?

Am izbucnit în râs şi am clătinat din cap.

— În niciun caz!

În clipa aceea, din uşă s-a auzit un glas puternic care cerea să se facă linişte. Ne-am întors şi l-am văzut pe domnul Sheridan stând în prag, împreună cu cei trei importanţi oaspeţi ai săi, din cauza cărora mă izgonise pe mine din lojă.

— Doamnelor şi domnilor! a strigat domnul Sheridan. În încăpere s-a făcut auzit un sâsâit, din faţă până-n spate, ca un val unduind uşor apa Serpentinei[1]. Am marea onoare de a vă prezenta un vizitator cu totul special. Ducele de Avon şi-a exprimat dorinţa de a vă transmite personal, tuturor, aprecierile pentru interpretarea din această seară.

Ducele de Avon, un gentleman impunător, cu părul alb, pieptănat spre frunte ca să mascheze un început de chelie, a păşit în încăpere şi şi-a dres glasul.

— După cum a afirmat onorabilul meu prieten, aici de faţă, consider că în seara asta v-aţi depăşit pe voi înşivă... şi, mai mult decât oricine altcineva, a făcut-o micul nostru african. Unde e? Copiii mei îşi doresc foarte mult să-l cunoască.

— Du-te, am şuierat către Pedro, împingându-l în faţă.

Ajungând dinaintea ducelui, a făcut o reverenţă elegantă.

— Un debut de neuitat! a declarat nobilul. Bravo!

Apoi, domnul Sheridan l-a tras pe Pedro deoparte, ca să-i cunoască pe lady Elizabeth şi pe lordul Francis.

Conversaţia dintre persoanele aflate în Camera Verde s-a reluat când discuţia importantelor personaje a devenit particulară, iar eu am rămas lângă uşă, uitându-mă cum prinţul

[1] Lac de agrement din Hyde Park (Londra), cu o suprafaţă de 11,34 hectare, creat în 1730, numit astfel după forma sa şerpuită. De regulă, numele de Serpentină se referă la jumătatea răsăriteană a lacului, cea apuseană, mărginită de Grădinile Kensington, fiind cunoscută sub numele de Long Water (Apa Lungă). (*N. tr.*)

nostru fictiv făcea cunoştinţă cu unii dintre cei mai de seamă nobili din ţinut. Lordul Francis părea să fie mai tânăr decât sora sa; am presupus că era cu numai câţiva ani mai mare ca mine. Buclele sale rebele erau de un castaniu-închis, iar ochii îi sticleau albaştri, vioi. Am observat că nu putea să stea locului; se tot fâţâia de pe un picior pe celălalt, pradă unei agitaţii cu greu stăpânite, uitându-se la toţi cei care treceau. Dimpotrivă, sora lui stătea liniştită şi asculta cum Pedro povestea despre ce făcuse ca balonul să se înalţe. Îmi plăcea figura ei: era, în acelaşi timp, inteligentă şi blândă. Nu părea să considere că era mai prejos de demnitatea ei să-i acorde atenţie unui simplu actor.

Apoi, lordul Francis m-a văzut şi a atenţionat-o pe lady Elizabeth.

— Uite, Lizzie, ea e Cat, protejata domnului Sheridan, a zis el, zâmbindu-mi cu gura până la urechi. Chiar mă întrebam ce s-a mai întâmplat cu ea.

M-aş fi strecurat de-acolo, dar Pedro s-a îndreptat cu paşi hotărâţi spre mine şi m-a prins de braţ.

M-a târât după el.

— Spuneaţi, milord, că vreţi să ştiţi mai multe despre teatru; ei bine, iat-o pe experta noastră rezidentă. A făcut un semn cu mâna spre mine, un gest elegant amintind de un iluzionist care scoate un iepure dintr-un joben.

M-am înroşit auzind cum eram prezentată, după care am făcut o reverenţă.

— Aşadar, domnişoara...? a început lady Elizabeth, îmboldindu-mă să vorbesc.

— Domnişoara Catherine Royal, am spus, considerând că era momentul potrivit să-mi spun numele complet.

— Domnişoară Royal, cu ce te ocupi în teatru? m-a întrebat ea apoi.

— Cânţi? s-a interesat, nerăbdător, lordul Francis. Din gură sau la vreun instrument?

Am şovăit. Curieratul nu era o activitate care să sune prea impresionant pentru crema societăţii engleze, care s-ar fi aşteptat din partea mea să fiu la fel de strălucitoare precum Pedro.

— Scrie, a răspuns repede acesta. O, da, cea dintâi carte ieşită din condeiul ei va fi curând în toate librăriile de soi... o poveste cu mistere şi intrigi, realizată de un copil-minune. Cat este visul negustorilor de cărţi, un adevărat dar pentru jurnale!

Am rămas fără suflare. Din fericire, nimeni n-a observat, fiindcă se discuta animat despre viitoarea mea operă.

— Ei, sunt impresionată! a exclamat lady Elizabeth. O să fie plină de bandiţi şi de castele bântuite?

— Sau de tâlhari la drumul mare şi de cei care-i prind? a întrebat lordul Francis.

Amândoi s-au întors spre mine, plini de speranţe. Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul gândindu-mă la povestea absurdă născocită de Pedro, dar nu aveam de gând să fac

teatrul — sau propria-mi persoană — de ruşine. Trebuia să le dovedesc că sunt demnă de respectul lor.

— A, nu, nimic din toate acestea, am rostit, cu un aer superior. Acţiunea se desfăşoară aici, în Drury Lane, iar personajele sunt diverse: de la cele aparţinând celor mai de jos straturi ale societăţii şi până la cele mai nobile, de la bandele din piaţă şi negustori ambulanţi şi până la baroneţi şi femei frumoase. Subiectele mele vor fi — mi-am rotit ochii de parcă aş fi căutat limbajul shakespearian potrivit, care să-i impresioneze, în realitate neavând însă nici cea mai mică idee despre ce să vorbesc — nelegiuirea trădării, imboldul răzbunării şi nobilul dezinteres al dragostei, toate acestea derulându-se în spatele scenei.

— Excelent! a exclamat lordul Francis, bătând din palme cu entuziasm. Şi cum se va numi cartea?

Preţ de câteva clipe, mi-am simţit mintea goală. Bâjbâiam după un titlu care să se potrivească vălmăşagului de teme pe care tocmai le numisem.

— *Diamantul din Drury Lane*, a improvizat Pedro la iuţeală.

Mi-am jurat că mai târziu o să-i trag un şut pentru lipsa lui de precauţie. Aş fi preferat să nu pomenească de diamant. Se pare că nici eu, nici el nu ne descurcam prea grozav în ce priveşte păstrarea secretului domnului Sheridan. Dac-ar fi fost după Pedro, taina s-ar fi răspândit iute prin toate prăvăliile de cărţi şi prin toate publicaţiile.

— Sună minunat! a spus lady Elizabeth, adresându-mi-se. N-aţi vrea, dumneata şi cu domnul Hawkins, să acceptaţi un angajament, să distraţi un grup de prieteni de-ai noştri, vinerea viitoare, bineînţeles, asta doar dacă puteţi fi scutiţi de îndatoririle pe care le aveţi.

— Ce fel de angajament? am întrebat, şovăielnică.

— Domnul Hawkins să cânte la vioară, desigur, iar dumneata să ne citeşti un capitol din opera dumitale ce pare atât de interesantă.

— Excelentă idee! a susţinut-o lordul Francis.

— Da, de acord, a răspuns Pedro, înainte ca mie să-mi vină-n minte vreo scuză plauzibilă.

— Atunci vă aşteptăm în jurul orei şase, a hotărât lady Elizabeth, făcându-şi o însemnare într-un mic carneţel, cu un creion minuscul pe care şi-l scosese din poşetuţă.

— Dar... am început eu.

Pedro m-a întrerupt, călcându-mă pe degetele de la picioare, astfel încât să mă împiedice să mai adaug ceva.

— Domnişoara Royal vrea să spună că vă mulţumim. Şi unde anume trebuie să venim?

— În Piaţa Grosvenor[1], a zis lordul Francis, înăbuşindu-şi un căscat, ca şi cum doar simplul gând la propria casă i se părea istovitor. Pe latura sudică. Nu aveţi cum să nu nimeriţi.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

Piaţa Grosvenor! Suna din ce în ce mai tentant. Piaţa Grosvenor era cea mai râvnită adresă din întregul Cartier de Vest[1]. Doar cele mai bune dintre cele mai bune familii locuiau acolo. Dacă nu erai posesorul unui titlu nobiliar, oricare-ar fi fost el, nici măcar nu te puteai gândi să poluezi acest teritoriu sacru cu prezenţa ta. În centru, casele aveau chiar şi propria grădină — un lux extrem de rar în Londra aceasta cu străzi înghesuite —, baricadată cu grilaje, ca să nu pătrundă plebea. Îmi aduc aminte că, odată, când o anumită însărcinare m-a purtat în acea parte a oraşului, m-am oprit şi am admirat cu nesaţ una dintre grădinile interzise, m-am uitat la copiii bogătanilor, care se jucau pe gazonul verde, fără gunoaie... dar imediat am fost gonită de-acolo cu brutalitate de un lacheu.

— Acceptăm cu cea mai mare plăcere amabila voastră invitaţie, a rostit Pedro, înclinându-se.

În mod evident, lady Elizabeth a considerat că problema era rezolvată şi s-a întors să-şi caute tatăl. Acesta s-a apropiat, clătinându-se, un pic cam nesigur pe picioare, cu chipul îmbujorat şi fericit. Bănuiam că nu refuzase şampania oferită de domnul Sheridan.

---

[1] West End, zonă din centrul Londrei în care sunt concentrate cele mai importante sedii de companii şi administrative ale oraşului, precum şi principalele atracţii turistice. În acelaşi timp, aici se află majoritatea teatrelor comerciale din Londra. (*N. tr.*)

— Haideţi, dragii mei, e timpul să mergeţi la culcare, a zis el, oferindu-i braţul fiicei sale. Ai obţinut ce voiai, Lizzie? a întrebat-o, gâdilând-o sub bărbie.

Lady Elizabeth şi-a înclinat capul în semn de încuviinţare, iar ochii ei albaştri au sclipit.

— Da, tată, ba chiar mai mult. Este de acord şi domnişoara Royal să participe la distracţia noastră.

Ducele de Avon mi-a aruncat o privire sceptică, evaluându-mi din ochi rochia peticită şi înfăţişarea dezordonată.

— Scrie povestiri dintre cele mai minunate, domnule, a adăugat repede lordul Francis.

— A! Scriitoare? Ce lucru extraordinar pentru o fată din clasa ei socială! a exclamat ducele.

Aveam din nou impresia că această nobilă familie mă considera doar o curiozitate, un fel de viţel cu două capete, bun de expus la bâlci.

— Aş fi foarte interesat să aflu mai multe în această privinţă. Poate ai nevoie de un protector ca să-ţi publici opera, domnişoară, nu? Sunt întru totul pentru încurajarea celor din clasele inferioare care pot să depăşească dezavantajele ce decurg din statutul lor... atâta timp cât acest lucru nu încalcă cerinţele virtuţilor feminine, desigur, a adăugat după ce s-a gândit mai bine.

Pedro n-a ezitat să prindă din zbor oferta unui sprijin financiar.

— Pot să garantez eu pentru domnişoara Royal, înălţimea voastră. Cred că putem aranja să vă lase o mostră din opera ei, vineri, când o să venim, astfel încât s-o puteţi răsfoi în voie.

— Excelent! a acceptat ducele. Atunci, pe vineri.

Cu o uşoară înclinare a capului în semn de încheiere a conversaţiei, ducele s-a întors şi a pornit spre trăsura sa, luându-şi copiii cu el — lady Elizabeth ţinându-l de braţ şi lordul Francis mergând în spatele lor —, încă vrăjit de lumea din spatele scenei.

De îndată ce au ajuns suficient de departe încât să nu ne mai poată auzi, m-am întors către prietenul meu.

— Pedro! Ce-a fost în capul tău?

— Viitorul tău, Cat, a rânjit el, şi, totodată, şi al meu. Nu te întâlneşti în fiecare zi cu o astfel de ofertă, crede-mă.

— Bine, dar eu n-am scris nimic potrivit pentru ochii unui duce, nici pentru urechile copiilor lui.

— A, asta nu-i o problemă. Ei nu vor să audă despre oameni ca ei; vor o frântură din lumea necioplită şi grosolană a oamenilor de rând. Pentru ei, este ca o călătorie într-o ţară străină.

— Dar n-am nimic pregătit pentru vineri!

— Atunci o să ai câteva nopţi albe, Cat. Nu vreau să mai aud nicio scuză. N-o să-ţi transformi niciodată în fapte ambiţia de a fi scriitoare, dacă nu pui mâna pe toc şi pe hârtie. Pe lângă asta, mă bazez pe tine să mă sprijini cu ocazia celui dintâi angajament particular din Londra. N-o să mă laşi baltă, nu?

Mi-a aruncat o privire cercetătoare, care-mi dădea de înţeles că încă mai avea unele îndoieli în privinţa mea. Ei bine, lasă că-i arăt eu!

— Of, am suspinat nervoasă, foarte bine! O să fac tot posibilul.

— Atunci hai să-i dăm bătaie, a mai zis el, împingându-mă în direcţia Cuibului rândunicii. Până mâine, mă aştept să ai cel puţin patru pagini. Noapte bună.

— Noapte bună, exploatatorule de sclavi, am bombănit în barbă.

Scena 2 — Înalta societate

Când doamna Reid a aflat de invitaţia pe care o primisem la ceaiul organizat de lady Elizabeth, a fost atât de entuziasmată, încât ai fi zis că ea însăşi ar fi urmat să meargă. Însărcinată de protectorul meu să stea cu ochii pe mine, îşi luase misiunea în serios, pedepsindu-mă pentru orice boroboaţă, îngrijindu-se de hrana şi de îmbrăcămintea mea. De obicei, avea faţă de mine comportamentul unei stăpâne severe faţă de slujnica sa, aşa că am fost cu atât mai mişcată atunci când mi-a promis c-o să-mi facă o rochie potrivită pentru acea ocazie.

— Ai grijă că vei reprezenta teatrul, mi-a spus ea, ca un fel de scuză pentru bunătatea pe care mi-o arăta dintr-odată. Nu puteam să te las de izbelişte.

Şi Johnny credea că era o ocazie splendidă. În dimineaţa următoare i-am povestit tot, în timp ce făceam ordine în scenariile mai vechi, pentru domnul Kemble. John stătea aplecat peste masă, cu un toc strecurat după ureche; nu purta haină, iar mânecile frumoasei sale cămăşi din pânză de in erau suflecate până la coate; degetele îi erau pătate de cerneală. Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva aspira şi el la statutul de scriitor.

— Johnny, tu scrii?

A izbucnit în râs.

— Nu scriu în sensul la care te referi tu, Pisicuţo. Dar, dacă eşti dispusă să-mi arăţi ce-ai lucrat, aş putea să te ajut cu gramatica sau cu ortografia... şi aşa mai departe.

— Şi-atunci de ce ai degetele pătate de cerneală?

Şi-a examinat palmele, întorcându-le pe-o parte şi pe alta.

— Ai o vedere tare ageră. Magistraţilor din strada Bow le-ar fi de mare folos ajutorul tău. Niciun ticălos n-ar putea să scape de ochişorii tăi vigilenţi.

— A, asta nu funcţionează şi afară, i-am răspuns într-o doară. Dacă vrei să rezolvi ceva pe-aici — să-ţi recapeţi un bun furat, să te răzbuni pentru un atac, să dai de urma nevestei fugite de-acasă —, trebuie să apelezi la una dintre bande. Ele ştiu tot ce se petrece pe teritoriul lor.

— Hmm, a mormăit Johnny, sceptic. Bănuiesc că aceste găşti împart dreptatea într-un mod destul de grosolan.

— Unele, da, am încuviinţat. Băieţii lui Billy Shepherd, de exemplu, sunt o bandă care mai degrabă provoacă probleme decât să ajute la rezolvarea lor. Şi, dacă faci ceva care să nu le cadă bine, atunci ai dat de bucluc. Au un foarte ascuţit simţ al onoarei...

M-am poticnit, amintindu-mi de ceea ce făcusem doar cu o zi înainte.

— Onoare? E ciudat să foloseşti cuvântul ăsta în legătură cu o bandă de bătăuşi.

— Să spunem că, atunci când se simt insultaţi, nu se bat precum gentlemenii, Johnny, i-am explicat eu.

Trebuia să-l fac să priceapă că nu putea avea viaţă lungă pe străzile noastre dacă nu cunoştea codul onoarei care domnea acolo.

— Nu sunt toate bandele ca a lui Shepherd. Din fericire, mai există şi prietenul meu, Syd, cu băieţii lui. Ei ţin sub control gaşca lui Shepherd. Dacă ai nevoie de ajutor, te duci la Syd: el e întotdeauna corect. Şi, aminteşte-ţi, cu Billy Shepherd trebuie să fii foarte atent. Ar fura până şi bastonul unui orb, dacă aşa ar avea chef... şi, mai mult decât atât, l-ar mai şi azvârli în şanţ pe bietul om.

După ce mi-am încheiat micul discurs, mi-am dat seama că Johnny izbutise să-mi distragă atenţia de la întrebarea pe care i-o pusesem, despre degetele lui pătate de cerneală.

— Aşadar, zi.

Expresia lui de nevinovăţie, în timp ce frunzărea hârtiile, nu putea să mă păcălească.

— Spune-mi ce învârteşti.

A privit în jurul lui.

— Cred că nu fac nimic rău dacă-ţi împărtăşesc şi ţie secretul, a zis el. Desenez.

— Desenezi? Ce, portrete? Ai putea să mă desenezi pe mine, de exemplu?

A înclinat din cap în semn de încuviinţare.

— Cu toate că mă îndoiesc că am să-ţi pot înfăţişa cum trebuie nasul pistruiat şi buclele lungi şi încurcate.

I-am tras un ghiont.

— Au!

— N-ai vrea să faci ilustraţii pentru manuscrisul meu? Sunt convinsă că odraslele ducelui şi-ar dori să vadă cât mai multe detalii din lumea aflată în spatele scenei.

M-a privit pentru câteva clipe, cântărind propunerea mea.

— Sigur că da, a răspuns el, până la urmă. Avon e un tip cumsecade, din câte ştiu eu. Şi fiul lui, la fel. Iar lady Elizabeth este... este aşa cum trebuie să fie o lady. Nu, nu m-ar deranja să-i amuz pe prietenii ei.

Mi se părea un mod cam ciudat de a pune problema, dar acum măcar aveam ceva nou de oferit pentru vineri. Speram ca tinerii nobili să fie absorbiţi de desene şi să nu bage de seamă ce le povesteam eu.

La prânz, când Pedro a scăpat de la repetiţie, am hotărât că era momentul cel mai potrivit să i-l prezint lui Syd Fletcher. Avea nevoie de protecţie din partea bandei sale, acum, că se ciocnise de Shepherd. În acelaşi timp, voiam să-i povestesc lui Syd despre norocul care dăduse peste noi. Îmi închipuiam că avea să fie cât se poate de impresionat: tatăl lui, măcelar de meserie, putea doar să viseze la aprovizionarea gospodăriilor precum cea a lui Avon, unde Pedro şi cu mine eram invitaţi! Poate că, până la urmă, asta avea să-l determine pe Syd să se

răzgândească în legătură cu refuzul său şi să mă accepte ca membru în banda pe care o conducea.

Doi dintre băieţii lui Syd supravegheau strada în care dădea uşa din spatele măcelăriei lui Fletcher, lâncezind în lumina soarelui de iarnă. Nick scuipa fâşii de tutun pe zid, în timp ce Joe amesteca un pachet de cărţi de joc, într-un mod spectaculos, făcându-le să se arcuiască între o mână şi cealaltă.

— Bună, Cat, m-a salutat Nick pe un ton prietenos, uitându-se cu interes la însoţitorul meu. Ai venit să-l vezi pe barosan, nu?

— Sigur. De ce mă întrebi?

— Fiindcă speram să vii după mine şi după Joe, de-aia! a râs el. Ei, poţi să intri... aproape c-a terminat pe ziua de azi.

Ne-a făcut semn cu mâna, invitându-ne să pătrundem în sanctuarul bandei: abatorul din spatele prăvăliei. L-am găsit pe Syd spălând de sânge butucul pe care atâtea fiinţe sfârşiseră înainte de vreme, cu părul lui blond căzându-i pe faţă în timp ce freca din răsputeri cu o perie aspră. Carnea animalului fusese sortată, iar camera era plină de găleţi pătate de sânge, conţinând toate organele şi părţile tranşate: de la limba boului până la coadă, cum obişnuia Syd să zică, hohotind zgomotos de propria-i isteţime. În încăpere plutea acel ciudat miros de rumeguş, amestecat cu surprinzător de dulceagul iz al cărnurilor, o mireasmă pe care Syd o simţea chiar şi atunci când se afla departe de casă. Şi-a ridicat privirea şi, când a dat cu ochii de mine, mi-a zâmbit.

— Ei, uite-o şi pe micuţa noastră rază de soare! Care-i treaba, Cat?

— E-n regulă, Syd, mulţumesc.

Întotdeauna mă simţeam în largul meu cu el: îl ştiam de atât de multă vreme, încât parcă ar fi fost fratele mai mare pe care nu-l avusesem niciodată. Chiar şi atunci când eram foarte mici şi ne jucam pe stradă, avea grijă de mine şi mă învăţa o mulţime de lucruri.

I l-am prezentat pe însoţitorul meu. Syd şi-a şters palmele pe şorţul lui pătat de sânge, apoi i-a strâns mâna lui Pedro, care, pe lângă trupul musculos, de aproape doi metri înălţime, părea un pitic.

— Am auzit c-ai cam făcut senzaţie aseară, Prinţule, i-a zis Syd, pe un ton admirativ. Toată piaţa zumzăie pe tema asta.

Pedro a ridicat din umeri, dar eu ştiam că asta era o veste care-i făcea plăcere.

— Şi mai e ceva, am intervenit eu repede. Am fost invitaţi amândoi acasă la duce!

— De ce? s-a mirat Syd, aruncându-mi o privire îngrijorată. Doar nu te angajezi la spălat vase, nu, Cat?

— Sigur că nu, tontule! m-am răstit, eu fiind singura persoană căreia Syd îi permitea să i se adreseze atât de obraznic. Trebuie să-i distrăm pe lady Elizabeth şi pe lordul Francis.

Syd a scos un hohot de râs ca un sforăit, ceea ce era departe de expresia de uimire la care mă aşteptasem. S-a dus

lângă un sac cu rumeguş care atârna de tavan şi, cu pumnul lui noduros, i-a tras o lovitură.

— Băiatu-ăsta are ce să facă acolo, Cat, da' nu înţeleg ce cauţi tu? O să le arăţi ce limbă ascuţită ai şi cum te baţi ca o pisică sălbatică? A mai tras doi pumni în sac, apoi a continuat să mă înţepe. Te mai pricepi şi la altceva?

Vorbele astea aproape că-mi tăiau elanul.

— Eu o să le citesc... o să le citesc o povestire scrisă de mine, i-am zis cu o jumătate de gură.

Syd ştia că mă cam jignise. A scos un şuierat de apreciere, îmbrăţişând sacul ca să-i oprească mişcarea de pendul.

— Asta chiar că-i tare: o fată din lumea pieţei, care ştie să citească şi să scrie ca o doamnă adevărată. Habar n-aveam că te pricepi la aşa ceva, Cat. O să-i faci praf, este?

— Mulţumesc, Syd, i-am răspuns, pe un ton posomorât.

Pedro şi-a dat seama că începeam din nou să mă îngrijorez în legătură cu vizita noastră în Piaţa Grosvenor, aşa că a schimbat subiectul.

— Ia spune-mi, Syd, cam cum merg treburile pe-aici? a întrebat el, păşind ca un păun prin mijlocul rumeguşului cu pantofii lui lucioşi, cu catarame. Ieri am făcut cunoştinţă cu Billy Bubosu', dar se pare că mai 'nainte ar fi fost bine să-i cunosc pe unii dintre băieţii tăi.

— Billy *Bubosu*'? Syd a scos un hohot puternic de râs, care i-a făcut pe Nick şi pe Joe să vină de-afară şi să i se alăture. Aţi auzit asta? Prinţu' l-a cunoscut pe Billy *Bubosu*'!

— Aşa i-a zis Cat! a adăugat Pedro.

— Îmi place! a exclamat Syd cu satisfacţie, întorcându-se spre mine. Aşa i-ai zis, Cat? Zău? Pun pariu că nu i-a făcut nicio plăcere.

— Nu, a încercat să-i tragă una, dar ea a scăpat de el, a continuat să povestească Pedro.

Dac-aş fi ştiut, i-aş fi închis gura lui Pedro, dar deja era prea târziu. Nu avusesem nici cea mai mică intenţie să mă spovedesc lui Syd, ştiind care erau consecinţele probabile.

— A îndrăznit s-o ameninţe pe draga mea Cat? Aşa a făcut? a întrebat Syd, cu ochii lui albaştri îngheţaţi de furie. O să-i pară foarte rău pentru asta, o să-i pară foarte rău!

— Nu vreau belele din cauza mea, am zis eu repede. De fapt, cu Pedro avea el ce avea.

— Aşa? Syd s-a apropiat cu paşi hotărâţi de Pedro şi l-a examinat îndelung, scrutător, măsurându-l din cap până-n picioare. Ei bine, data viitoare când îl vezi pe Bubosu', poţi să-i spui că Prinţu' e de-al nostru, mi-a spus Syd.

— Cum adică? am vrut eu să ştiu.

— Prinţu' e din banda noastră. E de-al nostru.

— Ce? am protestat eu. De luni de zile mă rog de tine să mă primeşti în bandă, iar pe el îl iei la nici cinci minute după ce l-ai cunoscut? Nu e corect!

Nick şi cu Joe au început să râdă, dar s-au oprit când Syd le-a aruncat o privire aspră.

— N-am nevoie de fete-n banda mea, Cat, aşa cum ţi-am mai zis de-atâtea ori.

— Dar de violonişti africani ai nevoie?

Pedro m-a privit furios, dându-mi de înţeles că-i insultasem obârşia. Nu voisem să sune astfel... intenţia mea fusese să subliniez partea cu violonistul.

— Mda, da-i băiat, în caz că n-ai observat pân-acum.

— Sigur că am observat! am ripostat, bătând din picior furioasă. Dar şi eu sunt la fel de bună ca voi toţi!

— Nu, eşti mai bună, Cat, mi-a zis Syd, făcându-mi cu ochiul, şi tocmai de-asta nu te vreau în banda mea.

— Pedro, spune-i tu! Spune-i cum ţi l-am luat pe Bubosu' de pe cap!

Pedro a ridicat din umeri.

— Ai fugit destul de repede, e adevărat.

Ce şobolan! Făcusem mult mai mult de-atât, iar el o ştia prea bine! Vorbele lui nu făceau altceva decât să-i întărească lui Syd convingerea că nu eram potrivită să mă număr printre băieţii lui. Eram convinsă că Nick şi Joe râdeau de mine. Am simţit că iau foc de ruşine şi de furie, dar Syd îmi respinsese cererea şi deja se gândea la altceva.

— Cât despre Billy Bubosu', a continuat el, cocoţându-se pe butuc şi legănând neglijent un satâr în mâna dreaptă, pune la cale o bătălie mare pentru luni seară, iar acu' am un motiv în plus să-i trag o bătaie şi să-l fac terci. Întâlnirea bandei

este la Trandafiru'[1], la zece. O să fii acolo? l-a întrebat pe cel mai nou membru al bandei.

— Bineînţeles! a confirmat Pedro imediat.

M-am repezit spre el, să-l fac să se răzgândească.

— Dar, Pedro, o să dai iarăşi de necaz! Habar n-ai cât de urâte pot să devină bătăliile astea!

— O să am eu grijă să nu dea de necaz, a promis Syd. El îi mascota noastră, asta-i. Nicio altă bandă nu mai are în rândurile ei o stea a scenei, aşa-i că nu are?

— Nu, am răspuns scurt, celelalte stele sunt prea înţelepte ca să se amestece în aşa ceva.

Pedro mi-a tras un ghiont în coaste.

— Nu te mai ambala. Nu mi-e frică mie de bătaie. Iar dacă ai grijă ca toată lumea să creadă că nu te-ai mişcat din patul tău, atunci nimeni n-are de ce să te acuze în vreun fel pentru ce s-a întâmplat.

— Poate, am bombănit, nemulţumită, dar nu mi-ar plăcea ca doamna Reid să ajungă să dea vina pe mine pentru asta.

Syd a răspuns cu un chicotit.

— Bine, atunci o să-i zic eu vreo două. A legănat satârul într-un mod ameninţător. O s-o fac să-i vină mintea la cap.

---

[1] The Rose, unul dintre cele mai vechi teatre din Londra, extrem de popular în perioada elisabetană. Construit în anul 1587, a fost cel de-al patrulea teatru din capitala Angliei; în anul 1605, clădirea a fost abandonată şi, un an mai târziu, demolată. Ruinele sale, însă, au fost păstrate ca monument istoric. (*N. tr.*)

— Of, sunteţi amândoi nişte cazuri fără speranţă! am exclamat, în timp ce Pedro, Nick şi cu Joe se prăpădeau de râs.

Syd, despre care ştiam că era ultima persoană din lume capabilă să ameninţe o femeie, a azvârlit deoparte satârul, care-a zăngănit pe podea, apoi s-a ridicat în picioare.

— Tre' să plec. Am antrenament în după-masa asta. O să vii să mă vezi la meciu' de box, Cat, nu-i aşa?

Am încuviinţat, cu toate că mă simţeam destul de lipsită de chef. Nu muream deloc de nerăbdare să văd doi băieţi în toată firea bătându-se pe bani, mai ales când unul dintre ei îmi era bun prieten.

— Duminică dimineaţa, nu?

— Aşa-i, pe Câmpurile Marylebone[1]. Tre' să te-mbraci băieţeşte, ca data trecută.

— Pot să vin şi eu? s-a repezit Pedro.

— Fireşte, Prinţule, toată banda o să fie acolo. Tu o să ai grijă de Cat în locu' meu.

De parcă n-aş fi fost în stare să-mi port singură de grijă!

— Cu cine te baţi? l-am întrebat, încercând să nu se vadă cât de supărată eram. Dacă şi-ar fi dat seama, m-ar fi considerat o fată capricioasă şi ar fi râs de mine după ce-aş fi plecat.

Pentru o clipă, pe fruntea lui Syd a apărut o cută de îngrijorare.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Cu Nimicitoru' din Camden[1].

— E tare?

— Nu atât de tare ca mine, a replicat Syd, cu mândrie, încordându-şi muşchii şi rotindu-şi gâtul de taur, pentru încălzire. O să-l aranjez eu, o să vezi.

Şi a început să se legene uşor de pe un picior pe celălalt, expediind în aer câţiva pumni.

— Sper, Syd! Mai bine aşa decât să te aranjeze vreun doctor pe urmă.

— Ce-ar trebui să facem: să batem la uşa din faţă sau să mergem la intrarea furnizorilor? l-am întrebat emoţionată pe Pedro, strângând manuscrisul sub braţ.

Am privit amândoi spre clădirea înaltă din gresie, cu patru nivele. Ferestrele mari erau luminate toate, răspândindu-şi strălucirea prin seara rece de ianuarie, într-o risipă ostentativă care spunea întregii lumi că banii nu reprezentau o problemă când era vorba de lumânări. O scară impunătoare, cu şase trepte din marmură, ducea către uşa neagră de la intrare. Ciocanul — un cap de dragon din alamă — sclipea rânjind la noi. În dreapta, ascunsă în parte de grilajul din fier cu ţepi, se afla o scară mai mică, îngustă, care ducea către nivelele inferioare: intrarea furnizorilor.

[1] Camden, sau Camden Town, este o regiune din burgul londonez cu acelaşi nume, cunoscută pentru pieţele sale aglomerate şi pentru tavernele numeroase. (*N. tr.*)

Pedro şi-a întors din nou privirea spre uşa din faţă.

— Nu suntem chemaţi pentru bucătărie; am venit ca musafiri.

Şi, înainte de a-i pieri curajul, a urcat treptele, a apucat ciocanul şi a lovit în uşă de două ori. Aproape imediat, uşa s-a deschis larg şi în pragul ei a apărut un servitor cu perucă albă, îmbrăcat în livrea, privindu-ne cu un aer superior, ţinându-şi nasul pe sus.

— Da? a întrebat el cu rezervă, întinzând mâna ca să primească eventualul mesaj.

— Suntem de la Drury Lane. Lady Elizabeth ne aşteaptă, l-a informat Pedro, neluându-i în seamă palma întinsă şi pregătindu-se să păşească înăuntru.

— Mă îndoiesc serios de asta, a declarat servitorul, zâmbind batjocoritor şi blocându-i trecerea.

— Suntem invitaţi la ceai, am adăugat, curajoasă, sâcâită de atitudinea trufaşă a individului. Dacă nu ne crezi, ce-ar fi să te duci să-ntrebi?

Poate că siguranţa pe care o manifestasem l-a făcut să se gândească mai bine şi să nu ne trântească uşa în nas.

— Aşteptaţi aici, ne-a poruncit. Apoi s-a întors spre un alt servitor, aflat în hol. Fii cu ochii pe ei, i-a spus acestuia. Ai grijă să nu şterpelească ceva. Apoi s-a îndepărtat cu paşi rapizi, călcând apăsat pe treptele acoperite de un covor roşu.

Am rămas pe loc, sub privirea de vultur a pazniculuinostru, aşteptând ca soarta să ne dea un răspuns. N-a trecut

mult că primul servitor s-a întors şi, aproape împotriva voinţei sale, a deschis uşa suficient de mult încât să ne permită să intrăm.

— Din câte se pare, sunteţi aşteptaţi, a anunţat el prost dispus. Sunteţi amabilă să vă lăsaţi aici pelerina, domnişoară?

Mi-am dat gluga jos de pe cap şi i-am întins vechea mea pelerină neagră, lăsând la iveală şalul de mătase verde şi rochia albă din muselină, pe care mi-o confecţionase doamna Reid dintr-o rochie de balet veche. Comportamentul servitorului devenise deodată mai respectuos.

— Poftiţi pe-aici, domnişoară, a spus el, înclinându-se şi arătându-mi scara.

I-am făcut un semn cu ochiul lui Pedro, care se holba la mine de parcă de-abia acum vedea cât eram de schimbată.

— Arăţi... ei bine, arăţi foarte diferit, Cat, a murmurat el în timp ce urcam scara. Nu ştiam că te-ai gătit.

Am rânjit la el.

— Află că pe dinăuntru sunt aceeaşi Cat, chiar dacă, pentru prima dată în viaţa mea, am părul pieptănat frumos.

Sarah îşi petrecuse mai multe ore în ziua aceea străduindu-se să-mi supună coama roşcată şi s-o transforme în zulufi legaţi la spate cu o fundă verde, asortată cu şalul. Simţeam că arăt destul de bine pentru societatea în care urma să fim introduşi, iar asta mă făcea să înaintez cu încredere pe scară.

Servitorul s-a oprit în faţa unei uşi de la etaj. Dinăuntru se auzeau clinchetul pianului şi râsetele unor tineri.

— Pe cine să anunţ? m-a întrebat el.

— Pe domnişoara Royal şi pe domnul Hawkins, dacă sunteţi amabil, i-am răspuns cu demnitate.

A deschis uşa şi a tuşit scurt.

— Lady Elizabeth, au sosit musafirii dumneavoastră: domnişoara Royal şi domnul Hawkins.

Ne-a invitat să intrăm, după care a închis uşa în urma noastră.

Prima dată am văzut o mare de chipuri trandafirii întorcându-se curioase în direcţia noastră. Apoi am observat minunatele fuste din muselină — care păreau atât de uşoare, ca şi cum erau confecţionate din vată de zahăr —, frumoasele jachete şi minunaţii pantaloni bufanţi ai băieţilor, complicatele coafuri ale fetelor. Dintr-odată, veşmintele mele mi s-au părut de prost-gust.

— Domnişoară Royal, domnule Hawkins, suntem foarte încântaţi să vă vedem pe amândoi, a spus lady Elizabeth, ridicându-se de pe o canapea roşie, de nuanţa cireşei, în întâmpinarea noastră.

Lordul Francis a venit iute spre noi, părăsind un grup de trei tineri cu mutre acre.

— Chiar aveam nevoie de puţină însufleţire! a rostit el, entuziast. Ei, cine-o să-nceapă?

Pedro s-a înclinat.

— Eu voi avea această plăcere.

Era cât pe ce să chicotesc. Pedro mi se părea tare nostim, jucându-şi rolul cu-atâta rafinament, în faţa unui astfel de public... era ca şi cum n-am fi făcut altceva toată ziua decât să ne jucăm de-a nobilii. A fost nevoie să-mi reamintesc că, după toate probabilităţile, eram singurii din încăpere care nu aveam un titlu de nobleţe.

Aşa cum era de aşteptat, concertul lui Pedro s-a bucurat de un mare succes. A interpretat bucata de Mozart pe care-l auzisem cântând-o şi la prima noastră întâlnire, iar aceasta a avut acelaşi efect fascinant în salonul de primire al ducelui ca şi în Drury Lane. Muzica ne-a transfigurat pe toţi. Pedro părea capabil să ne dirijeze emoţiile, folosindu-şi arcuşul ca pe o baghetă, făcându-ne când să zâmbim, când să lăcrimăm. În clipa în care s-a oprit, am ştiut că izbutise să-şi câştige locul în această încăpere, devenind egalul celorlalţi, numai şi numai datorită talentului său. A fost răsplătit cu aplauze zgomotoase. Până şi trioul de mutre acre s-a arătat foarte impresionat.

— Acum, domnişoară Royal, este rândul dumitale, m-a anunţat lordul Francis, luându-mă de mână şi conducându-mă spre un fotoliu. Suntem cât se poate de nerăbdători să te ascultăm.

Inima îmi bubuia atât de tare, încât m-am mirat că n-o auzea şi el. Mă simţeam atât de puţin dispusă să citesc, după demonstraţia de virtuozitate la care fuseserăm cu toţii martori... era ca şi cum după evoluţia solistei ai fi adus pe scenă o fată oarecare din corpul de balet.

— Dacă aşa doriţi, domnule, am spus, despăturindu-mi hârtiile şi tuşind cu nervozitate, ca să-mi dreg glasul. Am tras adânc aer în piept.

Cititorule, pregăteşte-te să devii părtaş la o aventură istorisită de un autor ignorant şi plin de prejudecăţi, adică de mine.

Am aruncat pe furiş o privire pe deasupra hârtiilor mele. Lordul Francis şi cu băiatul de lângă el râdeau; lady Elizabeth zâmbea. Mi-au dat astfel curaj să continui.

— *Sunt multe stricăciuni, Tom? l-am întrebat, căţărându-mă pe băncile răsturnate ca să ajung la maşinistul care mătura gunoaiele rămase după revolta din seara trecută...*

Zece minute mai târziu, mi-am încheiat recitalul şi am rămas în aşteptare. În încăpere domnea liniştea. În clipa aceea, am fost convinsă că dădusem greş: că i-am şocat, poate chiar i-am scandalizat, iar acum se străduiau să-şi găsească în minte cuvintele potrivite prin care să mi-o spună. Fusesem atât de proastă, fie şi numai închipuindu-mi că aş putea să mă înfăţişez ca autoare în faţa unei adunări atât de distinse. Speranţele mele de a mă lansa într-o nouă carieră, sub protecţie ducală, s-au prăbuşit ca plumbul la pământ, cam tot la fel de repede ca şi balonul din fragmentul pe care tocmai îl terminasem de citit în faţa lor.

— Cerule! a exclamat o fată palidă, cu zulufi lungi şi castanii, asemănători cârnaţilor din prăvălia lui Syd. Când te gândeşti că oamenii chiar trăiesc astfel! Să se lupte pe străzi... dacă poţi să crezi aşa ceva!

Simţeam că privirile tuturor erau aţintite asupra mea. Aveam senzaţia că sunt un cadavru pe masa de disecţie, ciopârţit sub privirile curioase ale studenţilor.

— Sunt de părere că e ceva măreţ, a declarat lordul Francis, expediindu-i în joacă un pumn în stomac vecinului său. Haide, Charlie, ce zici?

Pedro mă privea amuzat peste capul lordului Francis: cu toate că schimbasem câteva amănunte, ca să protejez identitatea personajelor mele, orice ascultător isteţ ar fi fost capabil să-l recunoască în persoana băiatului care se alesese cu un ochi vânăt după ce-i întrecuse la fugă pe membrii bandei.

— Frank! l-a mustrat lady Elizabeth, cu sprâncenele ridicate în semn de avertizare.

Lordul Francis i-a răspuns cu o privire prin care-şi cerea scuze, după care l-a ajutat pe încovoiatul Charles să se aşeze.

— Ei bine, în mod sigur a fost ceva neortodox, a intervenit o tânără drăguţă, cu faţa în formă de inimă. Cu toate că, poate, subiectul este puţin cam nepotrivit pentru o fată. M-aş fi aşteptat ca domnişoara Royal să înceapă cu unele observaţii spirituale generale, cu misteriosul adevăr universal exprimat, de exemplu, al dragostei şi al curtoaziei... temele obişnuite ale condeiului feminin.

— Of, Jane! a protestat lordul Francis. Cum de poţi să fii atât de insipidă? Nu mai avem nevoie de toate chestiile astea domnişoreşti. Acţiune, asta ne place! Fără niciun fel de

introducere. Şi tocmai asta ne-a şi oferit domnişoara Royal. Ca să nu mai vorbim că şi ilustraţiile au fost formidabile.

Tipul cu expresia acră, cu o faţă de nevăstuică şi păr blond-argintiu lins s-a apucat să trâmbiţeze din colţul lui:

— Ilustraţiile au demonstrat, într-adevăr, un talent ieşit din comun, dar nu sunt convins că şi creaţia domnişoarei Cum-o-cheamă este îndeajuns de respectabilă încât să poată fi ascultată de surorile mele, lady Elizabeth.

Gazda noastră părea acum îngrijorată.

— Tâmpenii, Marchmont! a exclamat lordul Francis.

Marchmont! Numele a făcut să vibreze o coardă în mine. M-am întors să-l privesc mai bine pe criticul meu, întrebându-mă dacă aveam să depistez vreo asemănare cu bărbatul în pelerină neagră care mă ameninţase la intrarea artiştilor.

— Astfel de lucruri duc la anarhie. Vedem asta în fiecare zi în Franţa; să dea Dumnezeu să nu le vedem şi aici, a continuat băiatul pe nume Marchmont, de parcă ar fi fost un mic politician în campanie electorală. Tensiunea dintre el şi gazda sa ajunsese la apogeu. Aveam senzaţia că erau doi vechi adversari din ring, care nu se dăduseră niciodată în vânt unul după celălalt.

— Repeţi ca un papagal frazele tale preferate, nu-i aşa? l-a apostrofat lordul Francis. Ar fi mai bine să nu afle tatăl tău. Fiind un prieten al libertăţii, nu cred că i-ar face plăcere să afle că fiul lui e un reacţionar înveterat.

— Francis! a exclamat lady Elizabeth, scandalizată.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm, a spus Marchmont, ridicându-se şi conducându-şi surorile spre uşă. Mulţumim pentru încântătoarea seară, lady Elizabeth. *Muzica* a fost cu adevărat superbă.

Plecarea celor trei Marchmont a fost luată ca un semnal de încheiere a petrecerii. Eu şi Pedro zăboveam într-un colţ, întrebându-ne cum era mai bine — să ne strecurăm afară, sau să rămânem până eram poftiţi să plecăm. Ne aşteptam să primim ceva pentru faptul că ne dăduserăm osteneala să venim. Iar eu speram că îndrăzneala de a-mi citi modesta scriere în faţa copiilor ducelui nu ne făcea să pierdem răsplata. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, Pedro nu mi-ar fi iertat-o niciodată.

După ce a ieşit şi ultima persoană, lady Elizabeth s-a întors spre fratele ei.

— Frank, chiar trebuie să te comporţi atât de grosolan cu musafirii mei?

Lordul a ridicat din umeri.

— Nici nu ştiu de ce i-ai invitat, Lizzie. Dacă tata e prieten cu tatăl lor, asta nu înseamnă că trebuie neapărat să-i suportăm şi noi. Ştii bine că-l consider un fudul[1] pe Marchmont. Tu eşti prea politicoasă ca să spui ce crezi cu adevărat despre surorile lui, dar eu ştiu prea bine că nu-ţi place de ele.

— Aşa este, dar să-l ataci în propriul tău salon de primire... acesta e un comportament lipsit de maniere!

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Şi să-ţi critici fratele în faţa unor străini nu este acelaşi lucru? a ripostat el, arătând din cap spre Pedro şi spre mine.

Lady Elizabeth s-a înroşit.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că mai sunteţi aici. Şi, îmboldindu-şi fratele, a şuierat: Du-te şi plăteşte-i!

Lordul Francis s-a apropiat de noi cu paşi hotărâţi, apoi s-a înclinat.

— O dovadă a sincerelor noastre aprecieri faţă de talentul dumitale, a zis el, lăsând să cadă o pungă promiţător de grea în mâna lui Pedro.

— Vă mulţumesc, domnule, a spus Pedro.

Lordul Francis s-a întors apoi spre mine.

— Sper că oaspetele nostru atât de lipsit de maniere nu te-a ofensat, domnişoară Royal. Te-ai descurcat splendid. Spune-mi: tot ce ai descris dumneata s-a întâmplat întocmai?

Am înclinat capul în semn de încuviinţare şi am zâmbit, privindu-l în ochi, în timp ce el mă privea cu prietenie. Mă gândeam că îmi plăcea foarte mult de el.

— Da, domnule.

— Se întâmplă chiar mai mult decât ce scrie ea, s-a amestecat Pedro, încercând să-l impresioneze pe tânărul nobil. Avem petreceri şi muzică, partide de box şi bătălii.

— Box! Lordul Francis a prins din zbor cuvântul, însufleţindu-se. Marea mea pasiune e ringul! Vreau să învăţ să boxez, dar tata nu e de acord.

— Ei bine, i-a spus Pedro, aplecându-se secretos spre el, întâmplător, Cat, aici de faţă — vreau să spun, domnişoara Royal —, este foarte bună prietenă cu cel mai tare boxer, campionul din Covent Garden. Duminică o să-l vedem într-un meci. În schimbul unei mici recompense — a continuat, făcând monedele din pungă să sune într-un mod sugestiv —, am putea să aranjăm să vă luăm cu noi.

— Pedro! am şoptit, încercând să-l avertizez. Asta chiar nu mi se părea o idee bună.

— Aţi vrea?... Da, s-ar putea să izbutesc să scap, a continuat lordul Francis, gândind cu voce tare. A aruncat o privire pe furiş, peste umăr, spre sora lui, care-şi plimba degetele pe claviatura pianului, pierdută adânc în gânduri şi în melancolia unui cântec de dragoste. Lizzie nu prea e atentă în clipa asta, visează la vreunul dintre pretendenţii ei, care i-a făcut o vizită în miez de noapte. Nu e vigilentă ca de obicei. Dacă mă prefac bolnav şi scap de slujba de la biserică, presupun că aş putea veni.

— Atunci ne întâlnim la colţ în Piaţa Grosvenor, i-a propus Pedro, grăbit. La ora zece.

— La ora zece, s-a declarat de acord lordul Francis.

— *Dacă* veniţi, am rostit eu, ursuză, uitându-mă furioasă la Pedro, poate vă îmbrăcaţi un pic altfel, domnule.

— Mare dreptate ai, Cat... vreau să spun, domnişoară Royal, mi-a răspuns lordul Francis, zâmbind cu gura până la urechi.

Scena 3 — Măcelaru' din strada Bow se luptă cu Nimicitoru' din Camden

Nu se putea spune că aşteptam cu nerăbdare momentul în care urma să-l duc pe lord la meciul de box. Nu era destul că trebuia să mă dau drept băiat şi să trec neobservată? Să mai şi aduc cu mine pe cineva care n-avea nici cea mai vagă idee despre cum să se adapteze peisajului — mi se părea pur şi simplu o nesăbuinţă. Puteam să-mi imaginez ce s-ar mai fi amuzat băieţii dacă ar fi descoperit că unul dintre lorzii şi stăpânii lor s-a amestecat cu ei. Lordul Francis ar fi trebuit să zică mersi dacă se întorcea întreg acasă. Pedro habar n-avea în ce se băgase.

I-am încredinţat temerile mele lui Johnny, în dimineaţa următoare, în timpul lecţiilor. După ce aflase de la doamna Reid cum se ocupase bătrânul Carver de educaţia mea, Johnny insistase să continue el cu mine. Alegerea lui în materie de lecturi era foarte diferită de cura zdravănă de mari autori englezi impusă de domnul Carver: Johnny mă ajuta să-mi îmbunătăţesc cunoştinţele de franceză, astfel încât să-l pot citi pe Rousseau în original, iar ideea lui de compunere în limba engleză se învârtea în jurul celor mai grozave evenimente politice din ultima vreme. Cu toate acestea, nu

totul însemna muncă pe brânci: la insistenţele mele, îmi dădea şi lecţii de desen.

Tocmai făceam schiţa unui bust pe care îl descoperise el într-una dintre aerisitele săli de club de la etajul întâi al teatrului, când am deschis subiectul meciului.

— Sunt de acord: nu pare o idee bună, a spus Johnny, ridicându-şi creionul ca să măsoare distanţa dintre nasul roman şi firava bărbie a lui Iulius Cezar. Dar nici asta nu cred că e o idee bună, ca tu să umbli creanga prin oraş îmbrăcată băieţeşte, Pisicuţo.

Am mâzgălit un nas mare pe desenul meu, făcându-l pe împărat să arate de parcă ar fi avut plisc.

— Ce spuneai mai devreme despre egalitatea dintre bărbaţi şi femei? Cum aş putea să mă bucur de drepturi egale altfel decât deghizându-mă?

Stânjenit, şi-a lăsat privirea în jos spre schiţa lui, ştiind că toate contraargumentele pe care mi le-ar fi adus i-ar fi contrazis propriile principii.

— Trăieşti de prea multă vreme în teatru, Cat. Tot văzând actriţele-astea care joacă personaje în pantaloni, trebuie că ţi s-a cam urcat la cap.

— Nu-ţi face griji în legătură cu mine, Johnny. Lasă-mă pe mine să fac asta. În legătură cu lordul Francis ar trebui să fii îngrijorat. Şi, atunci, m-a izbit ceea ce am considerat a fi o idee strălucită. Ştii ceva? Ce-ar fi să vii şi tu cu noi? Dac-o să fii acolo, poţi să ne-ajuţi să avem grijă de el.

— Nu pot să fac asta, Pisicuţo. Şi, spunând acestea, i-a deformat cu răutate lui Cezar buzele subţiri.

— De ce nu? E ziua ta liberă, nu?

— Da, dar nu vreau să fiu văzut tocmai acum. Şi a oftat.

Din câte ştiam, singurul motiv pentru care ar fi putut să se ascundă un adult era ca să-i evite pe cei cărora le datora bani; există destui oameni care trăiesc cu frica de a nu-l auzi pe portărel bătându-le la uşă ca să-i ducă pe sus la închisoarea datornicilor.

— Dar chiar dacă te ascunzi de portărei, am zis, bazându-mă pe faptul că presupunerea mea era corectă, tot eşti liber să ieşi duminica, nu? Ştiam că oamenii nu pot fi arestaţi de ziua Sabatului[1]!

Johnny a izbucnit în râs şi şi-a azvârlit cu îndemânare creionul în sus, prinzându-l când acesta cădea spre podea, învârtindu-se.

— Aşadar, tu crezi că fug de portărei? Ar fi o poveste destul de verosimilă. Atunci trebuie să fii de acord, Pisicuţo, că n-ar fi deloc înţelept să mă las văzut de careva, care apoi m-ar urmări şi, astfel, mi-ar afla ascunzătoarea.

Am ridicat din umeri.

---

[1] Ziua săptămânii folosită pentru odihnă (conform celei de-a Patra Porunci) şi, de obicei, pentru participarea la slujbele bisericeşti, în credinţele creştine şi iudaice; numele provine din ebraicul *shavat*, care înseamnă *a înceta*. (*N. tr.*)

— Bănuiesc că nu. Dar e posibil să se întâmple asta la un meci de box?

— Ai fi surprinsă, a replicat Johnny, vârându-şi schiţa în blocul de desen. Mulţi domni dintre cei pe care-i cunosc eu vor fi, probabil, acolo, să parieze. Nu pot să risc. Acum, hai să vedem ce ai făcut.

I-am arătat desenul.

A chicotit.

— L-ai făcut pe bătrânul ticălos să arate ca unul dintre animalele care mănâncă furnici şi trăiesc în Americi. E un început foarte bun, dacă-ţi doreşti o carieră de caricaturist; ai fi prima femeie care face asta, Cat.

Duminică dimineaţa, eu şi Pedro îl aşteptam pe lordul Francis la colţul Pieţei Grosvenor. Nimerisem probabil la o oră de vârf: la uşile din faţă ale caselor trăgeau trăsuri după trăsuri, să-i ducă pe locatari la slujbele bisericeşti. Doar câteva familii aveau suficient curaj să-şi expună scumpele podoabe pe străzi, parcurgând pe jos drumul scurt până la biserica parohială.

I-am zărit pe duce şi pe lady Elizabeth ieşind din casă cu puţin înainte de ora zece. L-am tras pe prietenul meu Pedro în spatele unei trăsuri care aştepta la colţ, ca să nu fie văzut, şi apoi ne-am uitat după ei cum mergeau braţ la braţ în direcţia opusă.

— Hei, de-a ce vă jucaţi voi aici? ne-a luat la rost vizitiul, repezindu-şi biciul lung în direcţia noastră. Plecaţi de lângă trăsura mea!

Profitând de rolul meu în pantaloni (aşa cum îl numise Johnny), nu m-am putut împotrivi ispitei de-a vocifera, lucru care altminteri ar fi fost nepotrivit pentru o domnişoară.

— Ce ţi-am făcut, fârtate? Doar nu ţi-am zgâriat preţioasa vopsea. Şi, în încheiere, am scos limba la el.

— Hai, Cat, mi-a zis Pedro, înşfăcându-mă de pulpana hainei şi trăgându-mă spre strada Charles, cât mai departe de furia vizitiului şi de raza de acţiune a biciului său. Hai, că te distrezi cam mult cu asta.

Am izbucnit în râs.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de bine îmi pare că am scăpat de rochie! Mă simt o cu totul altă persoană.

— Am văzut!

În clipa în care clopotele bisericilor au început să bată ora pe tot cuprinsul Londrei, Pedro a privit împrejur.

— Unde e?

În spatele nostru, s-a auzit un fluierat ascuţit, iar Pedro a fost izbit în ceafă de un bulgăre de pământ. S-a răsucit pe călcâie să protesteze, când, dinspre grajduri, a ţâşnit un băiat înalt, murdar şi ciufulit, cu faţa înnegrită de funingine, ca a unui coşar. A venit în fugă drept spre noi şi s-a prezentat să-l inspectăm, ridicându-şi braţele lateral.

— Lord Francis! am exclamat eu. Nu v-aş fi recunoscut în viaţa mea!

Lordul Francis, deghizat în coşar, m-a studiat din cap până-n picioare.

— Nici eu pe dumneata, domnişoară Royal!

— Lăsaţi-mă cu domnişoara Royal, am replicat, îndesându-mi mai bine o şuviţă rebelă de păr sub şapcă. Spuneţi-mi Cat.

— Iar voi doi ar fi cazul s-o lăsaţi baltă cu lordul şi chestiile astea, ne-a sfătuit lordul Francis, înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor săi bufanţi. Ce-ar fi să-mi spuneţi Frank?

— Cum doriţi, domnule.

— Frank! a repetat lordul Francis, aruncând o privire de-a lungul pieţei, să se asigure că tatăl lui se îndepărtase suficient ca să nu-l mai poată vedea.

— Frank, a rostit Pedro, nesigur.

— Haideţi, ar trebui să ne grăbim! i-am îndemnat, pornind spre strada Oxford. Doar nu vreţi să ratăm un asemenea eveniment.

În timp ce alergam, ocolind trăsurile, sărind peste băltoace, ciocnindu-ne de familiile care ocupau toată strada în drumul lor spre biserică, am simţit cum creştea în mine un val de fericire. În ciuda temerilor, acum aşteptam cu nerăbdare aventura pe care-o aveam în faţă. Numai să nu-l văd pe Syd mâncând bătaie!

În aer se simţea o burniţă uşoară, ca şi cum picăturile reci ar fi vrut să ne mai tempereze dispoziţia de sărbătoare. Amestecată cu fumul care ieşea în vârtejuri din miile de coşuri de

şeminee, ploaia se aşternea peste ziua aceea ca o pătură umedă, silind lumina să trudească să-şi găsească drum printre nori. Însă, nu părea că s-ar fi lăsat careva afectat de vremea cenuşie, neplăcută: pe măsură ce ne apropiam de Marylebone, vedeam cum se strâng tot mai mulţi oameni care se îndreptau spre meciul de box. Era de-ajuns o singură privire ca să-nţelegi cine erau: băieţi şi bărbaţi cu voci răsunătoare din Camden sau din Covent Garden, câte-un viclean agent de pariuri studiindu-i pe pariori ca să-i descopere pe cei uşor de păcălit... o lume foarte diferită de respectabilele familii pornite spre slujba de duminică.

Am ajuns tocmai la marginea oraşului. Imediat după strada Oxford, clădirile făceau loc satelor, câmpiilor şi pădurilor, cu toate că, de la un an la altul, casele se întindeau pe o suprafaţă tot mai mare, pe măsură ce Londra se extindea spre nord, precum fluxul, acoperind limbile de pământ noroios ale Tamisei. Iar în acea zi, odată cu mortarul şi cărămizile oraşului, lăsam în urma noastră şi corvezile obişnuite, sperând să trăim emoţiile primitive pe care le ai când urmăreşti o întrecere care arată cine e mai puternic. Un bărbat împotriva altui bărbat, luptând într-o arenă în care nici educaţia, nici banii nu-ţi dădeau câştig de cauză: numai forţa brută şi rapiditatea în reacţii contau.

— Plasaţi-vă pariurile, domnilor! striga din răsputeri un agent, fluturându-şi carnetul în aer în timp ce-şi croia drum

prin mulţime. Doi pentru unul că Nimicitoru' din Camden îl va face knock-out pe Măcelar!

— Nu sună prea bine pentru prietenul dumitale, nu? a zis lordul Francis, privind cu jind după agent. Ce-ar fi să pariez pe victoria lui? Şi făcu să zornăie câteva monede în buzunar.

— Nu! l-am oprit eu repede, trăgându-l înapoi. Cum îţi închipui că un coşar ar putea să-şi permită să parieze cu monede de aur? O să fii descoperit cât ai clipi din ochi.

— Presupun că ai dreptate, s-a resemnat cu părere de rău lordul Francis, scoţându-şi mâna din buzunar. În plus, şi tata mi-a interzis dintotdeauna să pariez.

— E un om cu judecată, a intervenit Pedro, uitându-se după vânzătoarea de mere caramelizate, o femeie corpolentă care, purtând o tavă cu vase sclipitoare, mergea în urma mulţimii care ieşea pe porţi, îndreptându-se spre câmp. Lordul Francis a ghicit imediat la ce jinduia.

— Am fost prevăzător şi-am strecurat şi câteva pence[1] printre guineele[2] mele, a şoptit el, îndesând nişte monede în palma lui Pedro. Ce-ar fi să cumperi şi pentru noi câte unul?

— Mulţumesc foarte mult, domnule, i-a răspuns Pedro şi a pornit în grabă s-o ajungă din urmă.

---

[1] Monedă englezească (la singular: *penny*), echivalentă cu a suta parte dintr-o liră sterlină. (*N. tr.*)

[2] Monedă de aur care a circulat în Anglia, între anii 1663 şi 1816, valorând 21 de şilingi (o liră sterlină şi un şiling). Deşi scoasă din circulaţie, a fost folosită ca referinţă până în 1971, în tranzacţiile cu terenuri, cai sau obiecte de artă. În prezent, multe curse de cai din Marea Britanie şi Irlanda oferă premii în guinee (o liră sterlină şi cinci pence). (*N. tr.*)

— Nu „domnule”... Frank! i-a şuierat lordul, chiar în clipa în care un bărbat de lângă mine se întorcea să ne privească, plin de curiozitate.

— Mersi, Frank, s-a corectat Pedro, după care a început să se strecoare prin mulţime spre vânzătoarea de mere caramelizate. S-a întors purtând pe sus patru mere pe băţ, cu un aer triumfător.

— Patru!? s-a mirat lordul Francis. De ce patru?

— Unul în plus, pentru noroc, a mormăit Pedro, cu gura plină de caramel. După ce a înghiţit, a adăugat: M-a văzut la teatru, aşa zicea, şi mi-a dat unul gratis.

De-abia atunci mi-am dat seama că-mi pierdusem timpul făcându-mi griji că lordul Francis ar putea să atragă atenţia asupra noastră. Faptul că Pedro era cu noi îi făcea pe mulţi să-şi întoarcă privirile în direcţia noastră. Mi-am tras pălăria în jos peste sprâncene şi am rostit pe un ton sec:

— Haideţi! Trebuie să găsim un loc ferit până nu ne linşează admiratorii lui Pedro.

În jurul platformei, oamenii erau împărţiţi în două grupuri. Arena era înconjurată de o bară de lemn, ca un fel de parapet, iar în centrul ei era desenat cu cretă un pătrat cu latura de un metru: zona de start. Mai mulţi domni stăteau pe băncile de pe marginea ringului; ceilalţi îşi căutaseră un loc cât mai bun pe jos. Aplecându-ne pe sub braţele întinse şi strecurându-ne prin mulţime, am izbutit să ne croim drum până în faţă.

Syd stătea în colţul ringului, împreună cu secundul lui — adică tatăl său —, şi asculta cu atenţie sfaturile acestuia. Încă nu se dezbrăcase până la brâu, dar îşi tot încorda pumnii goi, gânditor. De cealaltă parte a pătratului trasat cu cretă stătea Nimicitoru' din Camden — un băiat de vreo şaisprezece ani, având conformaţia unui bou: cap mic şi umeri puternici. Acesta se dezbrăcase deja, iar secundul lui, un domn spilcuit, cu o faţă ascuţită, ca de vulpe, purtând o jachetă de un verde-închis spre cenuşiu, îl ungea cu ulei pe spate... şi, credeţi-mă, avea destul de mult de uns.

Nick, pe care-l întâlnirăm în faţa prăvăliei lui Syd, când stătea de pază, s-a înclinat spre noi.

— Bună, Prinţule. Bună, Cat. Cine-i coşaru-ăsta?

— E Frank, l-a prezentat Pedro, întinzându-i lui Nick mărul caramelizat pe care îl avea în plus. E nou.

Nick s-a uitat curios la lordul Francis.

— Îi un pic cam mare pentru hornuri, nu? Io credeam că la asta nu-s buni decât puştanii de cel mult opt ani.

— Stăpânul meu s-a specializat în hornurile imense ale caselor mari, a intervenit repede lordul Francis. De hornurile obişnuite se ocupă fratele meu mai mic.

— Aha, a replicat Nick, pierzându-şi interesul. Ai dreptate. Apoi mi-a tras un ghiont şi mi-a făcut semn din cap către Nimicitoru'. Arată ţeapăn, nu, Cat? Da' Syd o să se bucure c-ai venit. Tu eşti mascota lui. Hei, Syd! A venit Cat! a strigat el.

Syd s-a întors spre noi şi mi-a făcut cu ochiul.

— Toate bune, Cat? a strigat el. Văzându-l cum stătea acolo, mi-a venit în minte imaginea unui condamnat pe eşafod, dar cum pentru nimic în lume n-aş fi vrut ca el să-mi observe îngrijorarea, i-am dăruit cel mai generos zâmbet de care eram în stare.

— Da! i-am strigat. Baftă!

Mi-a mulţumit înclinând din cap, după care şi-a văzut mai departe de pregătirile lui.

În clipa în care m-am întors să vorbesc cu Pedro, am constatat că el şi cu lordul Francis stăteau aplecaţi către o foaie de hârtie pe care le-o arăta Nick şi chicoteau.

— Ce-i asta? am întrebat, întinzându-mă să înşfac fiţuica. Vedeam însă bine că era o caricatură.

— Ni'ca, a zis Nick, ascunzând-o la spate.

— Nu mă lua pe mine cu de-astea! m-am răstit, încercând să i-o smulg cu forţa. Dă să văd!

— Ăăă... Cat, a intervenit lordul Francis, cu glas aproape şoptit, nu cred că este ceva potrivit pentru ochii unei domnişoare.

— Tacă-ţi fleanca! l-am repezit, hotărâtă să nu mă las dată deoparte. Dă-o-ncoace!

Gâdilându-l pe Nick în dreptul coastelor, am izbutit să-l fac să-mi dea hârtia. Poate că n-ar fi trebuit să fac asta, fiindcă de îndată ce mi-am aruncat privirea pe ea, mi-am simţit obrajii împurpurându-se. Era desenat unul dintre

membrii guvernului, dar într-un fel foarte grosolan: şedea pe o oliţă de noapte pe care scria „Masele oprimate".

— Umblă vorba, a zis Nick, încercând să-mi acopere stânjeneala, că bătrânu' Căpitan Scânteietor a mers cam prea departe de data asta. Pliscu'[1] umblă după el.

— Pliscu'? s-a mirat lordul Francis.

— 'Mnezeule, Frank, în ce ţară ai trăit pân-acu'? Pliscu' egal ma-gis-trat. 'Nţeles?

— A! a replicat repede lordul Francis. Desigur.

— Vor să facă din el un exemplu, aşa zic ei. Guvernu' s-a-ntors cu fundu-n sus[2]. Cică l-ar condamna pentru trădare... asta-nseamnă spânzurătoare sau, mai degrab', deportare.

— Nu se poate! am exclamat eu, indignată. Toate astea numai pentru că i-a făcut pe câţiva oameni să râdă!? Nu e deloc corect!

— Ce-are-a face corectitudinea cu asta? Ăia de care se ia el îs oameni puternici, Cat. Lor nu le place să fie luaţi în batjocură de proşti. Îl urăsc pen' că-şi bate joc de ei. Poa' să deseneze câte poponeţe goale vrea, da' să vezi, or să-l înfunde pen' că l-a atacat pe rege. Ultima lui caricatură a fost trădare-n toată legea, asta-i. Am auzit că l-au interzis, aşa că vânzările au urcat foarte mult, cum, de altfel, era şi de aşteptat.

— Şi? L-au prins deja? a vrut să ştie Pedro.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)
[2] *Idem.*

— Nu prea cred, i-a răspuns Nick, cu evidentă plăcere. Căpitanu-ăsta Scânteietor îi prea deştept pentru ei. Adoră să-i înnebunească, le flutură desenele astea pe la nas, iar el dănţuieşte la distanţă, cât să nu-l prindă. Umblă vorba că s-ar fi-mbarcat pe o corabie spre Franţa.

— Şi-atunci, cum de-a putut Căpitanul acesta îndărătnic să deseneze o caricatură despre un scandal politic izbucnit abia săptămâna trecută? s-a interesat lordul Francis, vorbind exact ca un nobil, şi nu ca un biet coşar, cum pretindea că este.

— Doamne, Frankie, băiete, ai înghiţit un dicţionar sau ce? s-a minunat Nick. Lordul Francis s-a înroşit şi a început să bălmăjească o scuză. Nu, nu te scuza. Nu-i ni'ca rău dacă ai oleacă de învăţătură. Tre' să fii mândru de asta, fârtate! Uite la Cat a noastră, d-acilea: cine-ar crede că are atâta carte îndesată în căpşoru' ăla mic şi drăgălaş? Syd mereu ne-o dă ca model nouă, ăstorlalţi, reduşi la minte! Şi Nick s-a pornit pe râs numai la gândul că el şi băieţii din bandă ar putea să înveţe să citească şi să scrie la fel ca domnii.

Nu m-am apucat să combat comentariile zgomotoase făcute de Nick, fiindcă încă mă gândeam la întrebarea pusă de lordul Francis. Da, cum ar fi putut un om despre care se zvonea că s-ar fi aflat în Franţa să fie la curent cu evenimentele pe care le înfăţişa în caricaturile lui? Răspunsul cât se poate de evident era că acel om nici nu plecase vreodată undeva. Mai mult ca sigur era într-o ascunzătoare, iar eu aveam o bănuială clară în legătură cu locul respectiv.

Eram atât de mulţumită de capacitatea mea de deducţie, încât ardeam de nerăbdare să-i împărtăşesc descoperirea lui Pedro, ca să-l impresionez cu inteligenţa de care dădeam dovadă. Din nefericire, erau prea multe persoane în jurul nostru în acel moment; trebuia să mai aştept.

— Domnilor!

Arbitrul a făcut un pas în faţă, după care a ridicat un braţ, cerând tăcere.

— Vi-i prezint pe luptătorii noştri: actualul campion... Nimicitoru' din Camden!

Nimicitoru' din Camden s-a ridicat în picioare, înălţându-şi braţele lucioase în semn de mulţumire pentru aclamaţiile şi fluierăturile suporterilor săi.

— Şi adversarul său: Măcelaru' din strada Bow!

Mult mai agil decât adversarul său, Syd şi-a scos bluza, a sărit în picioare şi s-a înclinat la aplauzele spectatorilor. Părul lui părea foarte deschis la culoare în comparaţie cu obrajii îmbujoraţi.

— Pe el, Nimicitorule! a ţipat un tip aflat de cealaltă parte.

— Ura pentru viteazul Măcelar! a strigat un altul.

Mulţimea l-a aclamat din nou pe Syd, dar simţeam că o făcea cam la fel cum încearcă gloata să îmbărbăteze un condamnat care se bucură de popularitate, în timpul unei execuţii publice. Toată lumea se aştepta să fie bătut măr de tipul din Camden.

— Hai că poţi, Syd! am urlat.

Auzindu-mi vocea ascuţită peste glasurile celorlalţi, Syd s-a întors în direcţia mea şi mi-a dăruit un zâmbet special, înclinând din cap.

— Şi-acum, cunoaşteţi regulile, domnilor, a spus arbitrul, cu o intonaţie care poruncea să se facă linişte. Fără lovituri sub centură. Dacă sunteţi doborâţi, aveţi la dispoziţie o jumătate de minut ca să vă ridicaţi şi să luaţi poziţia de luptă în careul din centru. Dacă nu reuşiţi să ajungeţi în careu, atunci adversarul este declarat câştigător. Sunteţi gata, domnilor?

Syd a încuviinţat printr-un mormăit şi şi-a ridicat pumnii la înălţimea pieptului. Nimicitoru' şi-a înclinat capul, zâmbindu-i batjocoritor lui Syd.

— Eşti ca şi mort, i-a zis el, fără glas, numai din buze.

— Atunci... a continuat arbitrul, trăgându-se înapoi, gata!

Lupta a început. Nimicitoru' s-a aruncat înainte şi l-a înşfăcat pe Syd, într-o priză ca la lupte, împingându-l cu spinarea în parapet. Syd i-a dat adversarului câteva lovituri scurte şi rapide, în stomac — una, două, trei, patru, cinci —, până când acesta s-a izbit, dureros, de bara din lemn. Acolo s-au oprit, Nimicitoru' învingându-i rezistenţa lui Syd cu o rafală de pumni care i-au lăsat urme mari şi roşii pe piele. De îndată ce a devenit evident faptul că luptătorii se blocaseră lângă parapet, arbitrul a năvălit peste ei, împreună cu secunzii, să-i despartă. Secunzii şi-au condus băieţii înapoi spre careul de start, ambii şuierându-le cuvinte de încurajare şi sfaturi. Boxerii au luat din nou poziţia de luptă, schimbând

apoi lovituri la corp. Cu bărbia în piept, cu braţele mişcându-se ca două pistoane, Syd şi-a julit pumnii dându-i câteva lovituri în coaste Nimicitorului. Sângele a început să-i picure din nas boxerului din Camden, după ce o a doua directă l-a izbit în plină faţă. Când luptătorii au început să se învârtească în cerc, am putut observa că şi Syd sângera, dintr-o rană la tâmplă. Ploua cu lovituri, iuţi şi furioase, oasele trupurilor trosneau, sudoarea însângerată le picura pe spinări. Abia mai suportam să mă uit. Ajunsesem să fiu nevoită să-mi acopăr ochii cu palmele. Cu cât devenea lupta mai sângeroasă şi mai aprigă, cu atât mai puternice erau aclamaţiile mulţimii. Trăgând cu ochiul printre degete, vedeam banii trecând dintr-o mână într-alta, pe măsură ce domnii din apropierea ringului puneau noi şi noi pariuri. Syd rezista. Totuşi, bănuiam că-i scădea tot mai mult cota.

Apoi, dezastrul s-a produs: Nimicitoru' a expediat o lovitură puternică în falca lui Syd, doborându-l la podea. Syd s-a rostogolit cu un geamăt, ochii lui ajungând acum la acelaşi nivel cu creştetele noastre, aflate la doar câţiva metri distanţă.

— Unu! Doi! Trei!... scanda mulţimea.

Tatăl lui Syd s-a năpustit spre el, îndemnându-l să se ridice, dar el nu s-a mişcat.

— Haide, fiule! a răcnit tatăl. Sus!

— Cincisprezece! Şaisprezece! Şaptesprezece!...

— Haide, Syd! am urlat, peste toate chiotele şi huiduielile. Continuă lupta!

E posibil ca Syd să mă fi auzit, fiindcă ochii lui m-au fixat şi, cu toate şiroaiele de sânge care-i curgeau pe faţă, mi s-a părut că-l văd zâmbind. Încetişor, s-a ridicat în genunchi, apoi în picioare. Clătinându-se ca un om beat, l-a lăsat pe tatăl lui să-l conducă până în careul trasat cu cretă.

— Douăzeci şi opt! Douăzeci şi nouă!...

Ajunsese la timp în careu.

— Porniţi! a strigat arbitrul.

Din mulţime s-a auzit un oftat: Nimicitoru' scăpase din mână o victorie uşoară. Aceia dintre noi care-i ţineam partea lui Syd l-am aclamat zgomotos.

Bătălia a reînceput, acum într-un ritm mai lent, fiindcă efectul tuturor acelor lovituri schimbate mai devreme începuse să se simtă. Syd se mişca anevoie, ca şi cum ar fi avut greutăţi legate de picioare, iar Nimicitoru' părea că nu se mai poate clinti, rămânând să se apere în mijlocul careului. Am început să cred că poate, cine ştie cum, Syd ar izbuti să câştige partida. Am renunţat să mă mai zgâiesc printre degete şi m-am alăturat celor care strigau; tonul fusese dat de Pedro şi de Nick: „Mă-ce-la-ru'! Mă-ce-la-ru'!". Lângă mine, lordul Francis ţopăia întruna, urla şi îl încuraja pe Syd.

— Pe el, omule! Atacă-l, domnule! striga el, eşuând lamentabil în încercarea lui de a rămâne în pielea personajului pe care-l juca. Din fericire, lumea era mult prea captivată de luptă ca să-l mai bage în seamă pe el.

Cu sudoarea scurgându-i-se pe frunte, Nimicitoru' a expediat un alt croşeu de dreapta, dintre cele care-i aduseseră faima, dar Syd a făcut un salt înapoi, îndepărtându-se din calea pericolului. Nimicitoru' şi-a pierdut echilibrul şi, înainte de a putea să şi-l recapete, Syd s-a năpustit spre el, lovindu-l în maxilar. Campionul s-a clătinat. Nimicitoru' s-a prăbuşit în genunchi, cu palmele pe podea, răsuflând cu greutate.

— Unu! Doi! Trei! a reînceput mulţimea să scandeze.

— Ridică-te, dobitoc leneş ce eşti! a zbierat secundul către Nimicitoru'. Ridică-te, fetişcană, nu eşti bun de nimic!

Drept răspuns, Nimicitoru' s-a clătinat şi apoi a căzut pe burtă, cu un obraz turtit de podea, cu ochii sticloşi şi un şiroi de salivă scurgându-i-se din gura pe jumătate deschisă. Nu se mai mişca. Secundul l-a izbit cu piciorul, încercând să-l facă să-şi revină.

— Douăzeci şi opt! Douăzeci şi nouă! Treizeci!!! a răcnit mulţimea.

Nimicitoru' a rămas nemişcat.

Atunci s-a înălţat un vuiet asurzitor. Până şi cei care pierduseră pariurile şi-au azvârlit pălăriile în aer, în onoarea curajosului nou campion. Eu cu Nick, Pedro şi lordul Francis am început să ţopăim şi să strigăm cât ne ţineau plămânii. Syd, înclinându-se spre fiecare colţ al ringului, ne-a făcut semnul victoriei cu ambele mâini în clipa în care a dat cu ochii de noi. Secundul Nimicitorului nici nu se sinchisea de omul lui. Era prins într-o învălmăşeală, împreună

cu tatăl lui Syd, pe una dintre laturile ringului. În clipa în care s-au despărţit, l-am văzut îndesând o pungă în palma Măcelarului, după care s-au salutat reciproc printr-o scurtă înclinare a capului, ca doi oameni de afaceri. În spatele lor, câţiva dintre prietenii Nimicitorului dăduseră buzna pe ring, încercând să-l ajute pe învins să se ridice în picioare. Nu părea să fie rănit grav, dar în clipa în care a încercat să se aşeze pe scaunul lui, a nimerit chiar pe lângă el, ajungând din nou să se întindă pe podea.

Arbitrul a sărit peste trupul nemişcat al Nimicitorului şi i-a ridicat braţul lui Syd cât de sus se putea.

— Domnilor, avem un nou campion! Vi-l prezint pe Măcelaru' din strada Bow!

Scena 4 — Billy Shepherd, zis Bubosu'

— Haideţi să-l felicităm pe Syd, ne-a îndemnat Pedro nerăbdător, în timp ce înainta contra fluxului de oameni care se revărsa dinspre ringul de box.

Nick şi lordul Francis au pornit în fugă după el. Eram ultima din şir şi am încercat să-i urmez, dar un grup de domni a sărit de pe marginea ringului drept în faţa mea, blocându-mi drumul.

— Splendidă luptă! a exclamat entuziasmat un bărbat îmbrăcat într-o cămaşă neagră, chiar când sărea de pe marginea ringului, cu mare greutate, ciocnindu-se de mine şi aproape turtindu-mă.

— Un talent rar, Măcelaru-ăsta, a comentat prietenul lui. Poate c-ar fi cazul să-i cer bucătarului să ia carne de la el, pe viitor... să-i acord un sprijin, cât de cât.

— Sau poate că nu, a replicat celălalt, râzând dinainte la gândul replicii spirituale pe care urma să i-o dea. Nu poţi să ştii ce face cu fiinţele pe care le trimite pe lumea cealaltă. Cranţ, cranţ! Doriţi o plăcintă cu carne, domnule?

Au izbucnit amândoi într-un hohot de râs gâjâit. M-am uitat urât la ei şi am încercat să-i îmbrâncesc ca să-mi fac loc,

supărată că puteau să creadă că Syd ar fi fost capabil de astfel de fapte. Unul a văzut probabil că mă chinuiam să mă strecor printre ei, şi-a coborât privirea şi, cu un gest instinctiv, şi-a dus mâna spre lanţul ceasornicului.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la club, i-a şoptit însoţitorului său. Locurile acestea gem de hoţi de buzunare, doar ştii şi tu.

Cei doi au trecut pe lângă mine împingându-mă înapoi, iar eu m-am lovit de un alt gură-cască. N-am avut timp să mă arăt ofensată, fiindcă m-am pomenit trântită la pământ de persoana peste care fusesem îmbrâncită.

— Uită-te pe unde mergi, flăcăule! mi-a aruncat agresorul pe un ton batjocoritor.

Vocea mi se părea cunoscută. Am lăsat capul cât mai jos şi mi-am aţintit ochii pe vârfurilor de metal ale cizmelor sale, sperând că n-avea să observe că, din nefericire pentru mine, o şuviţă de păr de la ceafă îmi scăpase de sub şapcă.

— Ia te uită... da' ce-i asta? a croncănit el, cuprins de încântare. M-am pomenit înşfăcată de umăr şi trasă în sus, în picioare. Măi, măi, o pisicuţă care se dă drept motănel...

Am simţit cum o mână îmi smulge şapca de pe cap, lăsându-mi părul să-mi cadă peste faţă. L-am împins pe individ într-o parte şi când m-am uitat la el, furioasă, l-am recunoscut pe Billy Bubosu'. El deja nu se mai uita la mine: stătea în mijlocul unui grup de băieţi de-ai lui, învârtind cu

nonşalanţă şapca pe degetul arătător şi privind în jur, să vadă dacă nu cumva mă aflam sub protecţia cuiva.

— De una singură p-acilea? Cât curaj din partea ta, nu? Ai venit să-ţi vezi iubiţelul bătându-se?

— Dă-o-ncoace! am strigat la el, furioasă, încercând să-mi recapăt şapca.

— Hopa! a exclamat Billy zâmbind batjocoritor, în timp ce arunca şapca spre un băiat cu faţa ciupită de vărsat, aflat în spatele meu. Faţă-Ciupită a tras şapca într-o parte, tocmai cât să n-ajung eu la ea, smucind-o de fiecare dată când săream s-o prind. Banda lui Billy, alcătuită doar din băieţi sărăcuţi la minte, hohotea de râs. Dar mie nu mi se părea nimic amuzant. Simţeam că-mi dogoresc obrajii de umilinţă şi eram atât de supărată, încât mă apropiam vertiginos de clipa în care aveau să-mi ţâşnească lacrimile.

— Ooo, priviţi, băieţi! Pisicuţa asta n-are chef să se joace cu noi! a nechezat Billy, descoperind cu ochiul său vigilent că-mi ştergeam o lacrimă de ciudă.

Sătulă de batjocura lor, am încercat s-o iau la fugă, hotărâtă să-mi abandonez şapca, întrucât asta părea să fie singura cale de scăpare, dar Billy a fost mai rapid şi m-a prins de pulpana hainei. Deşi nu-mi vine să recunosc, Cititorule, sunt nevoită să afirm că Billy îşi antrenase foarte bine băieţii, fiindcă banda lui a format imediat un cerc în jurul meu,

blocându-mi trecerea şi, în acelaşi timp, ascunzându-mă de privirile prietenilor mei, care ar fi putut să mă caute.

— Mare păcat că nu-i place să se joace cu noi, c-am auzit că micuţa do'n'şoară Cat vrea să facă parte dintr-o bandă, a continuat Billy, trăgându-mă spre el. Ba chiar am auzit şi că Măcelaru' ăla cap pătrat n-a vrut-o, aşa că mi-am zis: ce-ar fi s-o primesc în banda mea? O să ne dea un pic de ştaif, asta o să se întâmple.

Billy a înşfăcat şapca din mâna lui Faţă-Ciupită şi mi-a întins-o, făcându-mi o reverenţă.

— Ce-ai zice de asta?

Circumspectă, am întins mâna să-mi iau şapca, aşteptându-mă ca el s-o tragă înapoi în ultima clipă, dar n-a făcut-o. Mi-am îndesat repede părul sub ea şi m-am repezit într-o parte, încercând să fug. Din nou, m-a înhăţat de haină, aducându-mă înapoi ca pe un peşte prins în undiţă.

— Nu te grăbi. Nu mi-ai dat niciun răspuns.

— Ce răspuns? l-am întrebat, precaută, simţindu-mă ca o mieluşea înconjurată de o haită de lupi.

— Hm... Vrei să intri în banda mea?

Am încetat să mă mai smucesc.

— Glumeşti!

— Ba nu!

M-am uitat cu atenţie în ochii verzi şi duri ai lui Billy, dar n-am observat în ei nicio urmă de bătaie de joc, ci doar un calcul detaşat.

— De ce eu?

Şi-a întors privirea de la mine şi le-a făcut cu ochiul băieţilor lui.

— 'Mnezeule, fetiţo, doar nu-ţi cer să te măriţi cu mine sau mai ştiu io ce! De ce nu ai fi tu? Eşti la fel de tare ca destui băieţi pe care-i ştiu... şi chiar mai tare decât unii.

Fără să vreau, am simţit cum mă cuprinde un val de mândrie la auzul unui astfel de compliment din partea lui Billy Shepherd. Mai ales din partea lui! Îmi oferea şansa de a avea cu adevărat un loc al meu în Covent Garden, de a scăpa de marginalizarea la care mă supunea Syd şi de a participa la aventurile băieţilor, de a fi părtaşă la sistemul de coduri secrete şi de parole al unei bande. Mă simţeam ispitită, chiar rău de tot! Ce bine-ar fi fost dacă oferta ar fi venit din partea lui Syd, pe care-l admiram şi în care aveam încredere, şi nu din partea necinstitului său rival! Ar fi trebuit să refuz, desigur, dar... M-am uitat la chipurile care mă înconjurau, numai băieţi trecuţi prin ciur şi prin dârmon, numai caractere oţelite, unul şi unul. Oare ce-aveau să-mi facă dacă ziceam nu?

— E foarte frumos din partea ta, Billy, am început, trăgându-mă înapoi căutând o cale de evadare, o breşă cât de mică în zidul format de bătăuşi. Mă gândeam chiar să-ncerc

să mă strecor printre picioarele unui băiat mai înalt. Dar tu nu vrei o fată ca mine în banda ta.

Mi-a răspuns cu un rânjet până la urechi şi, cu un bobârnac, şi-a împins pălăria pe ceafă. Apoi a zâmbit cu superioritate spre băieţii lui.

— Aţi văzut, v-am zis io că tre' s-o peţesc!

S-a întors din nou spre mine.

— Greşeşti, fato. Eşti exact ce-mi trebuie.

— Dar eu nu v-aş fi de niciun folos la bătaie... o să vă las baltă.

Rânjetul lui s-a lăţit parcă şi mai mult. Era ca şi cum aş fi privit drept între fălcile unui crocodil din Nil, care abia aştepta să mă înghită cu totul.

— Să nu crezi asta, Cat. Eşti de groază când ţi se urcă sângele la cap... o adevărată pisicuţă sălbatică, furioasă, cu ghearele scoase. Oricum, am nevoie şi de altceva în banda mea, nu doar de bătăuşi. Pentru bumbăceală îl am pe Matt Plăcintă-cu-Carne, de colo.

A arătat spre un flăcău vânjos, nu cu mult mai mic decât Syd, dar fără înfăţişarea de înger bălai a acestuia.

— Nţ, pentru altceva am nevoie de tine.

Mă trăsesem înapoi cât de mult putusem, aşa încât să nu dau peste băiatul cu mutră de nevăstuică şi cu păr de culoarea morcovului aflat în spatele meu.

— Pentru ce? l-am întrebat fără voia mea, curioasă să aflu ce-l îndemnase pe Billy să-mi facă o ofertă atât de uluitoare.

Puteam să bănuiesc că voia să-şi satisfacă plăcerea mârşavă de a-i fura lui Syd un prieten, dar tot mi se părea o propunere absolut incredibilă.

— E clar, nu? mi-a răspuns Billy, legănându-se pe călcâie cu un aer aparent nepăsător, deşi ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra mea. Creieru', Cat, creieru'. Te vreau pentru ceea ce ştii... cu toate că, din moment ce pricepi aşa de greu, e posibil ca reputaţia ta de tipă isteaţă şi cultivată să nu fie altceva decât un fapt *denaturat.*

Rostise ultimul cuvânt cu o oarecare mândrie, căci i se întâmpla rareori să spună cuvinte complicate.

M-am simţit flatată. Nu ştiam că eram atât de preţuită în lumea pieţei. Numai că laudele lui nu-mi schimbau cu nimic poziţia: trebuia să mă bazez măcar pe o parte din acest creier atât de admirat, ca să mă eliberez din încercuire. Dar cum să fac?

Deodată, un băiat mânjit cu funingine a dat buzna prin zidul de paznici, oprindu-se drept în mijlocul cercului.

— Aici erai, Cat! a exclamat lordul Francis. Ne întrebam ce s-o fi întâmplat cu tine! Am fost foarte impacientat când am văzut că nu vii după noi.

— Impa... cum? a hohotit Billy, înşfăcându-l pe lordul Francis de reverele hainei lui murdare. Cin' te crezi, Coşă-rică? Vreun duce, sau ce?

Presupunerea era alarmant de corectă. Puteam să-mi dau seama după privirea lordului Francis, după chipul său plin

de bune intenţii, că abia acum se prinsese că se vârâse cu capul înainte într-o situaţie primejdioasă. A deschis gura şi a închis-o la loc, ca un peşte eşuat la Billingsgate[1], fără să reuşească să scoată vreun sunet inteligibil.

— Cu ce tipi ciudaţi te mai împrieteneşti şi tu, Cat, a comentat Billy, descotorosindu-se de lordul Francis printr-un brânci ce l-a aruncat lateral, spre Matt Plăcintă-cu-Carne, care, la rândul lui, l-a azvârlit pe lord la pământ, ca pe o păpuşă din cârpe. Tre' să termini cu ăsta, înţelegi? O fată din banda mea nu poa' să fie în cârdăşie cu cine nu trebuie.

— Ăăă, Billy, am început eu, fără să-mi mut privirea de la lordul Francis, trântit la pământ.

— Da, Pisicuţo?

— De fapt, încă nu ţi-am dat răspunsul.

Lordul Francis s-a ridicat anevoie. Cu un aer amuzat, Billy l-a trântit din nou la pământ pe fiul ducelui şi şi-a proptit cizma împodobită cu ţinte pe ceafa lui.

— Ce spuneai tu? m-a întrebat, aruncând din ochi scântei răutăcioase. Ştiam amândoi la fel de bine că, dacă refuzam să mă alătur bandei lui, şi-ar fi apăsat cizma din ce în ce mai tare.

— Pot să mă mai gândesc la propunerea ta? l-am întrebat, şovăind, cu toate că ştiam care avea să fie răspunsul său.

---

[1] Cartier al Londrei situat pe malul nordic al Tamisei, devenit celebru, începând din secolul al XVI-lea, pentru piaţa sa de peşte. (*N. tr.*)

— Din nefericire, nu. Din mai multe motive urgente — lordul Francis a scos un icnet în clipa în care Billy s-a lăsat şi mai tare pe ceafa lui —, am nevoie de un consimţământ imediat.

Variantele mele de răspuns nu erau deloc atrăgătoare. Să refuz şi să suport consecinţele, adică să fiu cauza pentru care un reprezentant al nobilimii ar fi fost snopit din bătaie, sau să accept şi să mă pomenesc sub conducerea lui Billy. Aş fi preferat să-mi pun *eu* gâtul sub cizma lui, decât să fiu obligată să fac o astfel de alegere. Puteam măcar să încerc să-l ajut pe lordul Francis, mai ales pentru că faţa lui căpăta o nuanţă din ce în ce mai purpurie, deloc sănătoasă.

— Billy, chiar e foarte frumos din partea ta... dar nu!

Şi, în timp ce vorbeam, mi-am lăsat capul în jos şi m-am repezit cu toată puterea în Billy, luându-l de-a dreptul prin surprindere. L-am izbit cu putere în burtă, căzând odată cu el, dar, în acelaşi timp, atingându-mi ţinta, aceea de a-l da la o parte de pe lordul Francis. În învălmăşeala care s-a iscat, acesta din urmă a izbutit să se ridice în picioare şi a avut înţelepciunea s-o ia la goană. Am încercat să fac şi eu acelaşi lucru, dar m-am trezit că Billy m-a înhăţat de gleznă. Am încremenit. Acum nu mai era prin preajmă nicio doamnă Peters care să aibă amabilitatea să mă scape.

— Ce zici de asta, Billy? l-a întrebat hohotind Nevăstuică. Nu pisică sălbatică... un taur în miniatură, asta e!

Toată banda râdea de se prăpădea de ipostaza ridicolă în care se afla marele şef, doborât la pământ de o fată pe jumătatea lui... râdeau cu toţii, în afară de Billy, desigur. El n-a gustat gluma. Simţeam cum mâna îi tremură de furie, dar era nevoit să trateze această întâmplare cu indiferenţă, fiindcă altfel risca să piardă respectul băieţilor săi. Ştiam că se afla într-o mare încurcătură.

— Ia uitaţi-vă, băieţi! a exclamat el, trăgându-mă de gleznă. Aţi văzut doar: s-a aruncat de-a dreptu' în braţele mele, aşa a făcut. Nu poa' să-mi reziste!

— Dă-mi drumul, animalule! am strigat, lovindu-l ca să-l fac să mă elibereze din strânsoare, agitându-mă şi răsucindu-mă în noroi.

Fără să se uite la mine, Billy m-a strâns şi mai tare, s-a ridicat şi m-a săltat cu picioarele-n sus, fără ca eu să mai pot face ceva. Glezna mă durea al naibii de rău şi simţeam cum tot sângele din corp îmi năvălea în cap. Billy se prefăcea că nu-mi aude strigătele de protest, jucându-şi rolul de parcă eu nici n-aş fi existat. Iar cei din bandă se distrau de minune.

— A auzit cineva o pisică mieunând? i-a întrebat el cu voce puternică pe băieţii săi, ducându-şi la ureche mâna liberă, făcută căuş. Sună tare urât. Poate c-ar trebui s-o cruţe cineva de chinuri.

Hohotele băieţilor deveniseră şi mai puternice; Nevăstuică se încovoiase de-a binelea de-atâta râs. Apoi, deodată,

râsetele s-au stins. Am simţit că Billy îmi dă drumul la gleznă şi că mă prăbuşesc la pământ. Imediat după aceea, două braţe puternice m-au ridicat pe picioare, încercând cu stângăcie să mă cureţe de noroi.

— Ce-ai cu Cat? s-a auzit din spatele meu vocea ameninţătoare a lui Syd.

Lui Billy i-a îngheţat rânjetul pe buze. S-a albit la faţă şi s-a încordat ca pentru luptă.

— Ne jucam doar, nu-i aşa, Cat? m-a întrebat el. Ne distram şi noi oleacă.

Îşi vârâse însă uşor mâna dreaptă în buzunar. După o clipă, am zărit în palma lui sclipirea unei lame.

— Mie nu mi s-a părut că ar fi râs şi ea, a intervenit Pedro, făcându-şi loc cu coatele şi oprindu-se lângă mine, urmat de lordul Francis.

Billy i-a aruncat lui Pedro o privire plină de otravă; simţeam pe umerii mei cum mâinile bandajate ale lui Syd se încordează, pregătindu-se pentru o nouă bătălie. Panica mi-a răscolit stomacul: nu-mi doream să fiu motivul unei noi vărsări de sânge.

— Nu-i nicio problemă, Syd. Lasă-l, am murmurat, întorcându-mă.

Syd s-a uitat într-un fel ciudat la chipul meu răvăşit — pe jumătate cu milă, pe jumătate cu înţelegere. Ştiam că şi el zărise lama briciului şi era îngrijorat, gândindu-se la ce mi

s-ar fi putut întâmpla în cazul în care conflictul ar fi degenerat într-o încăierare. Atunci i-a zis din nou lui Billy:

— Ajunge cu bătaia pe ziua de azi, Bubosule, dar să ştii c-o să vă iau pe toţi la rând dacă mai aud că vă atingeţi de Cat. Să ţineţi minte: nimeni, dar absolut nimeni, nu poate să se ia de ea şi să scape întreg dup-aia.

Billy şi-a strecurat pentru o clipă mâna în buzunar, apoi şi-a ridicat ambele braţe, cu palmele deschise, ca şi cum ar fi vrut să-i dea o replică împăciuitoare rivalului său, dar Syd nu l-a mai luat în seamă. M-a tras după el, făcându-mă să mă răsucesc pe călcâie, apoi am trecut printre băieţii lui Billy, care tăceau mâlc. După ce tocmai îl văzuseră doborându-l pe Nimicitoru' din Camden, niciunul dintre ei nu-şi dorea acum să-şi încerce puterea braţelor într-o luptă împotriva lui.

De îndată ce am ajuns la loc sigur, printre suporterii lui Syd, m-am simţit uşurată, dar şi ruşinată de mine însămi. N-ar fi trebuit să vin la meci. Mă vârâsem în bucluc şi fusese cât pe ce s-o păţesc. Tatăl lui Syd, un bărbat cu faţa roşcovană şi pumnii ca două jamboane, mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, în timp ce se uita cum fiul său mă îndemna să mă aşez pe un taburet de la marginea ringului.

— Ia să-ţi văd glezna, Cat, mi-a spus Syd cu tandreţe, scoţându-mi ciorapul din lână aspră de pe piciorul drept. Lordul Francis, căruia bănuiam că trebuie să-i mulţumesc că dăduse alarma, se tot fâţâia prin spatele lui Syd, arătând în

acelaşi timp stânjenit şi îngrijorat. Într-adevăr, glezna mea nu era o privelişte prea plăcută: se puteau vedea lesne urmele lăsate de degetele lui Billy, ca nişte flori roşii-vineţii.

Cutele de pe fruntea lui Syd s-au adâncit.

— Dacă ştiam că ţi-a făcut una ca asta, i-aş fi tras un pumn în moacă.

— Nu-i nimic, Syd, am zis repede, căci nu voiam să creadă că mă deranjau nişte simple vânătăi. Avea dreptate, nu făcea altceva decât să mă tachineze.

— Să te tachineze! a explodat Pedro. Dar te ţinea cu picioarele în sus! Asta-i tortură, nu tachinare! N-ar trebui să iei asemenea lucruri în joacă, Cat!

— Nu i-am cerut eu să se poarte aşa! am ripostat, canalizându-mi întreaga durere în furia cu care i-am răspuns lui Pedro. Dacă n-aţi fi luat-o aşa la goană, n-aş fi rămas singură, iar el n-ar fi îndrăznit să se ia de mine!

M-am ridicat în picioare, cu intenţia de a ieşi din scenă plină de demnitate. Am dat să pornesc spre casă, dar un junghi mi-a străbătut piciorul şi m-am prăbuşit din nou.

— Cat are dreptate, a intervenit lordul Francis, care arăta jalnic. Am fost cât se poate de indolenţi să lăsăm o domnişoară singură.

— Am fost... cum? a întrebat Nick.

— N-ar fi trebuit s-o ştergeţi, i-am tradus eu, şi să mă lăsaţi cu baliga aia de Billy Shepherd.

— Aşadar, acela era Billy Shepherd, zis Bubosu'? m-a întrebat entuziasmat lordul Francis.

Faptul că se luptase corp la corp cu şeful uneia dintre cele mai infame bande din Londra părea să-i restabilească buna dispoziţie, altfel distrusă de cizma lui Billy.

— Dă-mi voie să repar lamentabila noastră neglijenţă şi să-ţi plătesc o lectică până acasă, mi-a zis, scoţând din punga lui burduşită o monedă de o guinee.

Nick şi Syd s-au uitat la el uimiţi.

— De unde ai asta? l-a întrebat Syd. Cat, nu vreau să fii prietenă cu vreun hoţ. Îmi vorbea în şoaptă, închipuindu-şi că banii lordului Francis erau dobândiţi pe căi necinstite.

— N-ai niciun motiv de îngrijorare, Syd, l-a liniştit Pedro. Banii sunt ai lui. Nu e ceea ce pare să fie.

Syd s-a uitat concentrat la faţa înnegrită a lordului Francis. N-o fi fost el prea ager la minte, dar, de obicei, dacă-i lăsai timp, era capabil să-şi găsească drum şi printr-un zid de cărămidă.

— Eşti un do'n'şor?

Neliniştit, lordul Francis s-a uitat la Pedro. Acum ştia că nu era de glumit cu şefii bandelor din Covent Garden. N-avea cum să bănuiască faptul că muntele de muşchi pe care-l avea în faţa lui avea o fire foarte blajină... şi, oricum, puţină lume ştia acest lucru.

— Este, a răspuns tot Pedro.

— Ce ţi-a venit să-l aduci aici, Cat? m-a apostrofat Syd, enervat, presupunând imediat că fusese vina mea. Nu te-ai gândit la ce i s-ar fi putut întâmpla dacă-şi dădeau seama cine e?

— A fost ideea mea, a mărturisit Pedro, dar asta nu l-a liniştit pe Syd cu una, cu două. Era convins că eu mă făceam vinovată de tot ce se întâmplase.

— Şi tu de ce nu l-ai oprit? a continuat el să mă muştruluiască. Ştii bine că Pedro nu-i decât un boboc... el habar n-are de viaţa de pe stradă, da' tu ai, Cat. Te credeam mai înţeleaptă!

Ar fi fost momentul potrivit să mă folosesc de unul dintre tertipurile la care apelează eroinele lui Richardson[1] în romanele sale: un leşin de toată frumuseţea sau un şuvoi impresionant de lacrimi i-ar fi adus aminte lui Syd că trebuia să-i fie milă de mine. Dar era sub demnitatea mea să mă dedau la asemenea prostii.

— Ai dreptate, Syd, ar fi trebuit să-l opresc, am răspuns, simţindu-mă la capătul puterilor. Dacă nu te superi, aş accepta oferta lordului Francis şi aş pleca acasă.

M-am ridicat în picioare. Lordul Francis mi-a oferit braţul şi am pornit şchiopătând spre poarta oraşului.

---

[1] Samuel Richardson (1689–1761), romancier englez devenit celebru la vremea sa pentru cele trei romane epistolare publicate: *Pamela sau Virtutea răsplătită* (1740), *Clarissa* (1748) şi *Sir Charles Grandison* (1753). (*N. tr.*)

Totuşi, faptul că-mi recunoscusem greşeala îi risipise mânia lui Syd.

— Nu poţi să mergi în halu-ăsta până pe strada Oxford, Pisicuţa mea vitează. Te duc eu în braţe, a mai zis, ridicându-mă de jos de parcă n-aş fi cântărit mai mult decât o păpuşă. Haideţi, alteţa voastră, dacă trebuie, a adăugat în silă peste umăr către lordul Francis. Io n-am aur să achit o lectică... o să trebuiască să te ocupi de nota de plată.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

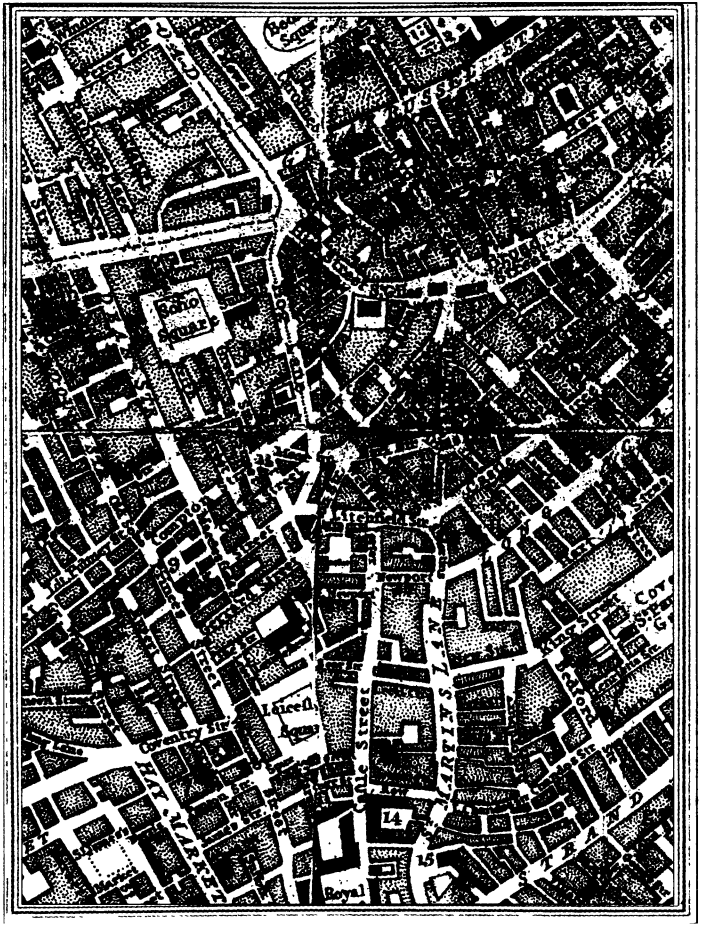

Actul III — În care două dintre personajele noastre scapă ca prin urechile acului

Actul III

Scena 1 — Recompensa

Sunt nevoită să mărturisesc că tot restul zilei am fost într-o dispoziţie foarte proastă şi n-am vrut să văd pe nimeni. M-am ascuns în Cuibul rândunicii, cu glezna înfăşurată într-o compresă rece, plângându-mi singură de milă. Covent Garden, căminul meu, devenise acum un loc primejdios. Billy şi banda lui îmi purtau pică pentru că-i lăsasem baltă, aşa că nu-mi mai puteam permite libertatea de a hoinări prin împrejurimi, căci nu mai eram în siguranţă. Iar cel mai rău lucru era că stricasem prietenia cu Johnny. Aşa cum mă şi aşteptasem într-o oarecare măsură, când m-a văzut coborând din lectică mi-a arătat prea puţină compasiune pentru suferinţa pe care o înduram. Din politeţe, ieşise în fugă să verifice dacă aveam suficienţi bani ca să-mi plătesc drumul (cărăuşii irlandezi nu stăteau prea mult pe gânduri când era vorba să arunce pe jos un pasager care se dovedea că nu dispune de mijloacele necesare să plătească pentru luxul de a fi purtat în lectică prin toată Londra). Sprijinindu-mă de braţul lui, în timp ce intram şchiopătând în teatru, i-am povestit despre dezastruoasa întorsătură pe care o luase aventura mea.

— Dacă vrei să alergi cu ogarii, Cat, nu trebuie să fii surprinsă că te muşcă, mi-a zis el în dreptul intrării artiştilor, ajutându-mă să trec pragul.

Era mare lucru din partea unui om care se ascundea.

— Şi ca să scapi de haita care-ţi adulmecă sângele, presupun, Căpitane, că ţi se pare de o înţelepciune *scânteietoare* să te ascunzi după fustele de la Drury Lane, am replicat cu îndrăzneală.

Am savurat în tăcere efectul răzbunării mele, văzând cum, ascultându-mă, chipul său devenise palid.

Numai că satisfacţia mea n-avea să dureze mult. Johnny m-a strâns şi mai tare de braţ şi m-a tras spre el, astfel încât să ne putem privi în ochi.

— Cine ţi-a spus? a şuierat el, cu ochii scânteindu-i de mânie, în timp ce mă scutura cu putere. Dintr-odată, m-am înspăimântat: în faţa mea era un Johnny pe care nu-l recunoşteam, unul hotărât şi primejdios. Era prima dată când bunul meu învăţător era aşa de brutal.

— Nimeni. Am dedus eu, m-am grăbit să-i explic. Nu-ţi face probleme, nimeni altcineva nu mai ştie.

M-a privit fix, pătrunzător, după care mi-a slobozit braţul. Mi se părea distant şi de nerecunoscut, nu mai era deloc acelaşi om care-şi petrecuse atâtea ceasuri cu mine săptămâna aceea.

— Ar fi bine nici să nu afle cineva de la tine, Cat, altminteri o să-mi provoci moartea, mi-a şuierat el. Mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat cu paşi apăsaţi, îndreptându-se spre cămăruţa sufleorului, unde-şi făcuse temporar culcuşul.

— Johnny! Îmi pare rău! am strigat după el îngrijorată, uitându-mă în jur să văd dacă nu cumva mă auzea cineva. Fii sigur că n-o să spun nimic! Poţi să ai încredere în mine!

A ridicat din umeri, fără să mai întoarcă privirea spre mine.

— Oare chiar pot, Cat? a mai zis, după care a trântit uşa în urma lui.

Aşadar, Cititorule, acum poţi să înţelegi de ce m-am retras în cuibuşorul meu, într-o dispoziţie atât de mohorâtă. Se făcuse ora zece. În teatru domnea tăcerea, dar străzile erau însufleţite de petrecăreţi, iar din taverne răzbăteau zgomotele aglomeraţiei de duminică. Până în mansarda mea se-auzeau vocile care scandau numele Măcelarului din strada Bow. Syd devenise eroul nostru şi, fără îndoială, era sărbătorit de banda lui pe undeva prin apropiere, bucurându-se de gloria sa. În mod sigur, toţi băieţii erau cu el. Probabil că şi Pedro era acolo, poate chiar cânta la vioară pentru el şi îşi cheltuia banii pe care-i dăduse lordul Francis pentru că-l luase cu el în acea aventură. Dintre toţi, eram supărată mai ales din cauza lui Pedro. Făcuse precum cucul care alungă puiul dintr-un cuib: îmi luase locul cuvenit în banda lui Syd. Şi tot din cauza prostiei lui venise lordul Francis la meciul de box, iar eu ajunsesem să mă cert cu Syd! Cât despre glezna mea... ei bine, dacă mi-ar fi venit în minte un motiv pentru care să dau vina tot pe el, aş fi făcut-o.

După o oră încheiată de asemenea văicăreli, am simţit că era de-ajuns.

— Haide, Cat, am zis eu cu voce tare, încetează să-ţi mai plângi singură de milă.

Mi-am dat seama că-mi era şi foame, şi sete. Dacă aş fi încercat să fac ceva, în loc să stau cu mâinile în sân, m-aş fi simţit mult mai confortabil. S-a dovedit că aveam dreptate: ridicându-mă, am descoperit că glezna arăta mult mai bine. Bucuroasă, cu lumânarea-ntr-o mână, am coborât scara, dornică să găsesc ceva de mâncare şi pe cineva care să-mi ţină de urât. Ştiam că n-avea cum să mai fie multă lume în teatru, căci era duminică, seara târziu, dar poate că reuşeam măcar să mă împac cu Johnny şi să luăm cina împreună; iar dacă nu, poate Caleb, paznicul de noapte, avea să-mi dea şi mie ceva de mâncare.

În culise era întuneric şi linişte. Nu-mi plăcea când era aşa: un teatru trebuie să fie plin de lume şi de viaţă. Când era gol, se auzeau fantomele rolurilor şi actorilor de altădată. Lumânarea din mâna mea arunca umbre lungi, care se strâmbau când lumina se răsfrângea în frânghiile atârnate de plafon, ca nişte pânze de păianjen. Trebuia să înaintez cu atenţie printre decoruri. În calea mea se iveau bucăţi din ziduri de castele, iar din scândurile podelei apăreau pâlcuri de copaci veştejiţi, de crengile cărora mi se agăţau hainele. Părăsit într-un colţ, din laboratorul unui vraci sclipeau eprubete din sticlă, fixate în rafturi de lemn, şi poleiala cărţilor de descântece. Când am trecut pe lângă el, s-a auzit un zăngănit, de parcă într-unul dintre dulăpioare era închis un schelet care încerca să evadeze.

— Johnny!? am strigat când am ajuns lângă uşa încăperii sufleorului. Dar vocea mea sunase slab în întunericul care învăluia totul. N-am primit niciun răspuns. Am împins uşa. Încăperea era luminată de un foc mic, cu luciri roşiatice. Biroul lui era ticsit de scenarii. Într-un colţ, se afla un pat de campanie, aranjat cu grijă. Sub el erau îngrămădite creioane, ustensile pentru desen şi hârtii. Dar Johnny nu se vedea nicăieri. Am închis uşa încet.

Din spatele meu, mi-a ajuns la ureche un zgomot ce părea să fie al unei uşi închise undeva, mai departe. M-am întors pe călcâie.

— Johnny!?

Niciun răspuns.

Cu excepţia lui Johnny şi a paznicului de noapte aflat la intrarea artiştilor, nu mă aşteptam să mai fie şi altcineva în teatru. Oare Johnny pornise în căutarea mea? Poate că şi el voia să se împace cu mine? Dar, chiar dacă nu voia, aş fi primit cu bucurie încă o serie de reproşuri, atâta vreme cât aveam companie.

M-am îndreptat cât de repede am putut în direcţia din care venise zgomotul şi m-am pomenit în faţa biroului domnului Sheridan. M-am oprit, încercând să nu respir prea zgomotos. Da, era evident că se furişase cineva înăuntru, dar nu putea să fie Johnny, nu în biroul acela. Am auzit scrâşnetul unui scaun tras pe podea. Nu cumva era chiar domnul Sheridan? Poate că venise să ia ceva? Dar ar fi fost de-a dreptul neobişnuit, într-o seară de duminică, atât de târziu.

O să-mi păstrezi tu giuvaerul la loc sigur, nu-i aşa, Cat?

Cum stăteam acolo, pe coridorul acela întunecat, în faţa biroului său, mi-a revenit în minte promisiunea pe care i-o făcusem domnului Sheridan. Dacă totuşi era cineva înăuntru chiar atunci? Dacă descoperise deja diamantul? Trebuia să-l opresc! Uitându-mă în jur şi neştiind ce să fac, ochii mi s-au oprit pe o suliţă rezemată de perete: am recunoscut-o, fusese folosită în spectacolul *Stăpâneşte, Britania!* Cu toate că avea vârful bont, arăta suficient de ameninţător încât să sperie un posibil spărgător. Dar dacă înăuntru era domnul Sheridan? Nu puteam să dau buzna pur şi simplu şi să-l ameninţ cu o suliţă. Poate, cine ştie cum, i s-ar fi părut amuzantă o astfel de intrare; dar, pe de altă parte, poate că ar fi tras concluzia că am mers prea departe. Era foarte strict în privinţa persoanelor care intrau în biroul lui. Luând suliţa în mâna dreaptă, am deschis uşurel uşa cu cealaltă mână şi am aruncat o privire înăuntru. Am izbutit să zăresc o siluetă întunecată, prea măruntă ca să fie a domnului Sheridan, stând pe scaun şi scotocind prin rafturile din faţa sa.

— Stai pe loc! am strigat, împingând uşa şi trântind-o zgomotos de perete. Intrarea mea bruscă l-a luat prin surprindere pe spărgător, făcându-l să se clatine pe scaun, apoi să se prăbuşească pe podea. M-am năpustit spre el, cu intenţia de a-l captura şi a-l ţintui cu suliţa la podea; la urma urmei, nu părea cu mult mai înalt decât mine... numai că era mai iute. A ţâşnit în picioare, a înhăţat capătul suliţei şi a tras-o scurt din mâinile mele, făcându-mă să cad peste

masă. Am scâncit de durere, în timp ce hoţul m-a prins de mâini şi mi-a răsucit-o pe una dintre ele la spate.

— Taci! mi-a şuierat o voce cât se poate de cunoscută. Vrei să dea paznicul peste noi?

Era Pedro! Am încetat să mă mai zbat.

— Dă-mi drumul! l-am apostrofat, furioasă. Încă îmi ţinea braţul răsucit la spate.

— Promiţi că n-o să ţipi? m-a întrebat el, cu o smucitură care mi-a provocat durere.

Am făcut semn din cap că da. Nu-mi venea să-mi cred ochilor: Pedro era spărgătorul!

Mi-a dat drumul şi s-a aplecat să ridice suliţa de pe podea.

— Te gândeai s-o înfigi în mine, nu-i aşa? m-a întrebat el în şoaptă, pipăind capătul bont al suliţei, după care a rezemat-o de birou.

— Ce cauţi aici? i-am răspuns tot cu o întrebare, în timp ce-mi frecam braţul în locul care mă durea. Mi-a evitat privirea, prefăcându-se că era ocupat să aşeze scaunul pe care-l răsturnase.

— Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru, a replicat el.

— Eu aici locuiesc, dacă-ţi mai aminteşti cumva, am zis, pe un ton sarcastic. Îl căutai, nu-i aşa?

— Ce să caut? a întrebat, aranjând câteva hârtii pe care le dăduse jos de pe raft când căzuse.

— Pedro, nu face pe prostul cu mine! Căutai diamantul.

— Şi dacă-l căutam, ce? a spus el, ridicând din umeri.

— Dar asta înseamnă furt! Am promis c-o s-avem grijă de el! am protestat eu.

— *Tu* ai promis. Eu, nu.

— Dar tot furt se cheamă că e!

— Şi ce? a replicat Pedro, privindu-mă în ochi pentru prima dată, plin de furie. Era aşa de mânios, de parcă în faţa lui nu era Cat, fata cu care se împrietenise, ci vreo englezoaică oarecare, o fată albă, aparţinând unei naţiuni care se îmbogăţise din sclavie. Nu-mi plăcea privirea lui. Când mie mi s-a furat totul, n-a fost un lucru rău? Familia, căminul, până şi libertatea? Şi-atunci, ce dacă-mi doresc să am suficienţi bani încât să plec de-aici? Să mă duc undeva unde să pot fi liber cu adevărat. Undeva unde lumea să nu se uite întâi la culoarea pielii mele, ci să mă vadă pe mine!

— Eu pe tine te văd, Pedro, i-am spus încet.

A ridicat din umeri.

— Poate că tu mă vezi... dar asta e din cauză că nici tu nu stai mai bine decât mine, Cat.

În clipa aceea, i-a venit o altă idee şi m-a prins de ambele mâini, trăgându-mă spre el neliniştit.

— Dar cu tine cum rămâne, Cat? Tu nu vrei să scapi de toate astea? Dac-am găsi diamantul, n-am mai încasa bătaie tot restul vieţii. Am putea să le plătim tuturor pentru insultele pe care le-am îndurat. Când l-am văzut pe animalu-ăla ţinându-te atârnată de gleznă, râzând de tine, mi-am adus aminte de...

A tăcut şi mi-a slobozit mâinile, întorcându-mi spatele.

— De ce? l-am îmboldit, întrebându-mă ce voise să spună.

— De cum e să fii sclav, naiba să te ia! a replicat el, supărat, ca şi cum eu aş fi fost de vină că-şi amintise de asta. Uite, tu nu-ţi dai seama că, dac-am avea diamantul ăla, ai putea să-l faci pe Billy Shepherd să regrete că s-a atins vreodată de tine?

— Nu, n-aş putea. Am scuturat din cap cu putere. Dac-aş fura, aş fi nevoită să fug şi să mă ascund câte zile aş mai avea. Oricum, pentru mine e altceva. Tu spui că ţi-a fost furată viaţa... şi aşa a fost... numai că mie domnul Sheridan mi-a *salvat* viaţa. Aş fi murit îngheţată pe scara de la intrare, dacă lui nu i-ar fi fost milă de mine. Nu pot să-i plătesc binele pe care mi l-a făcut furând de la el.

În timp ce vorbeam, am observat că Pedro se închidea din nou în sine, ascunzându-şi durerea cumplită pe care mă lăsase s-o întrevăd când amintise de perioada lui de sclavie.

— Cat, cred că ai prea multă încredere în ceilalţi.

A împins o scândură a raftului, ca şi cum ar fi îndesat o ghiulea pe ţeava tunului.

— Tu crezi că domnului Sheridan îi pasă de tine măcar cât negru sub unghie? Fireşte că nu-i pasă. Eşti atât de flămândă de afecţiune, încât ai impresia că, dacă te mângâie cineva pe creştet, înseamnă că ţi-e neapărat prieten. Află de la mine că mângâierile astea, de cele mai multe ori, sunt urmate de lovituri. Trebuie să înveţi să cauţi ce este mai important.

— Ca tine, vrei să spui.

— Ca mine.

— Dar eu chiar am încredere în prietenii mei. Îi datorez totul domnului Sheridan.

— Oricum, nu contează, a replicat el, pe un ton care încheia discuţia, inspectând din nou încăperea, ca totul să fie la locul său. Nu e aici. Am fost de trei ori în biroul ăsta şi tot n-am găsit nimic.

— De trei ori! am repetat eu.

— Când tu citeai la lumânare despre aventuri trecute, în loc să-mi stai mie în cale, a zis el, cu un rânjet ironic, eu mă gândeam la viitor, Cat.

— Dar, Pedro, promite-mi că n-o să mai rişti de-acum încolo, l-am implorat eu. Dacă eşti prins, fii sigur că vei fi spânzurat.

— Îţi promit că n-o să mai intru aici... dar asta numai pentru că mi-aş pierde timpul. În mod sigur, l-a ascuns în altă parte.

— Pedro! Mă obligi să te spun!

Am simţit că se zguduia totuşi ceva în el, deşi părea atât de calm, atât de sigur pe sine.

— Nu, n-o s-o faci. Ochii lui căprui m-au privit sfidători.

Avea dreptate. Loialitatea mea faţă de domnul Sheridan nu mergea chiar până într-acolo încât să trimit pe cineva la moarte. Trebuia să mă bazez mai degrabă pe puterea mea de convingere decât pe ameninţări.

— Te rog, Pedro!

— Nu-ţi face griji. Nu e nevoie să ştii tu totul despre asta. O să fiu foarte discret. Şi mi-a zâmbit.

— Of!

Nu mai puteam să-i suport aerul de îngâmfare de pe chip. De ce nu voia să mă asculte? Cum putea să spere că va scăpa, după un furt atât de îndrăzneţ? L-am înhăţat de reverele hainei.

— Te rog... nu... face... asta!

L-am izbit cu pumnii la fiecare cuvânt pe care îl rosteam, până când mi-a prins mâinile în pumnii săi. Încă rânjea la mine, în acelaşi fel enervant.

— Îmi pare rău, Cat, dar asta-i singura mea şansă. Atunci când cineva îmi arată ieşirea, profit. Şi tu, dac-ai şti ce este bine pentru tine, ai face la fel. Domnul Sheridan o să se sature într-o zi să te aibă drept pisicuţă de companie, iar atunci, ce perspective o să ai? Doar dacă s-ar găsi un bărbat cumsecade, ca Syd, căruia să i se facă milă şi să se însoare cu tine; altfel, unde-ai să fii peste câţiva ani? Îţi spun eu: afară, în stradă.

I-am dat drumul şi mi-am astupat urechile cu palmele, nevrând să mai aud nimic.

— Spui toate astea doar ca să te scuzi pentru ce faci, i-am zis cu amărăciune. Dar eu ştiu că greşeşti. O să fiu bine. O să găsesc eu o cale de a-mi câştiga existenţa... cinstit.

— Eşti atât de naivă, Cat...

— Măcar nu sunt o hoaţă.

— Nici eu nu sunt un hoţ, nu fac altceva decât să încerc să iau înapoi ce-am avut!

— Hoţule!

— Laşo!

— Hoţule!

— Hei, hei, a rostit o voce de bărbat, ce-i cu tot scandalul ăsta?

În încăpere intrase Johnny.

— De ce vă tot insultaţi unul pe celălalt? Şi, mai ales, ce căutaţi aici?

M-am uitat la Pedro. Cercelul cu perlă pe care încă-l purta în ureche sclipea la lumina lumânării, iar el îşi fixase privirea în podea, fără îndoială întrebându-se ce aveam să-i răspund eu lui Johnny.

— Nu e nimic, am zis. Doar că ne-am luat la ceartă în legătură cu... cu...

— Cu ceea ce s-a întâmplat azi, m-a întrerupt Pedro, când a înţeles că n-aveam de gând să-l trădez. Eram supăraţi din cauza a ce s-a întâmplat la meciul de box.

Johnny s-a uitat la noi neîncrezător.

— Şi aţi ajuns la concluzia că toată cearta asta trebuie s-o purtaţi exact în biroul domnului Sheridan?

S-a aplecat şi a luat arma pe care o adusesem cu mine.

— Şi cu o suliţă? Trebuie să fie vorba despre ceva mai serios decât am crezut.

Niciunul dintre noi n-a răspuns. Ce-am mai fi putut să spunem?

— Ei bine, de data asta n-o să-i spun nimic domnului Sheridan, dar pe viitor mă aştept la altceva din partea voastră, a încheiat Johnny, îndemnându-ne prin semne să ieşim din încăpere. Mai ales de la tine, domnişoară Royal. După tot ce a făcut domnul Sheridan pentru tine, nu m-aş fi aşteptat să-l răsplăteşti intrând în biroul lui fără să-i ceri voie. Oare încrederea pe care o are în tine să fie nejustificată?

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta, a replicat Pedro, enervat. Domnişoara Royal rămâne slujitoarea lui fidelă... sau ar trebui să spun „sclava"?

Ne-a întors spatele amândurora şi a luat-o la fugă spre intrarea artiştilor.

— Johnny, eu... am început, deşi nu ştiam ce-aş fi putut să spun în apărarea mea, fără să-l bag pe Pedro în bucluc.

— N-ar fi mai bine să te duci la culcare? m-a întrerupt Johnny cu severitate, fără să dea vreun semn că l-ar fi interesat să mai audă vreo explicaţie din partea mea. Ai avut o zi istovitoare. Trebuie să dormi.

Am încuviinţat, nefericită, printr-o înclinare a capului, după care am plecat la culcare, simţindu-mă groaznic din cauza faptului că-l dezamăgisem pentru a doua oară în acea zi. Ce-ar fi putut să-nsemne asta? Că nu mai voia să-mi fie prieten? Simţeam privirea lui împungându-mi spatele, în timp ce urcam scara şubredă ce ducea către Cuibul rândunicii. Când am ajuns la capătul ei, m-am întors să-i urez noapte bună, dar el se îndrepta deja spre camera lui. Abia atunci am

observat că avea o pereche de pistoale atârnată la centură. Spre deosebire de suliţa mea, nu păreau deloc să fie accesorii de teatru. Erau cât se poate de adevărate.

În dimineaţa următoare, am simţit că-mi vine rău doar la gândul că aveam să-l văd pe Johnny cu fruntea încruntată, aşa că m-am hotărât să caut un chip prietenos. Am profitat de ocazie ca să dau o raită pe la celălalt teatru, din Covent Garden, să-l caut pe Syd. Nimerisem într-un moment nepotrivit — sensibilă cum eram —, când el era pe cale să măcelărească un porc peste măsură de mare. Moartea deja fusese în vizită, dar încă mai era destul de lucru pentru măcelar, care trebuia să tranşeze carcasa. Braţele lui Syd erau roşii de sânge până la coate.

— A, Cat, a zis el, zâmbindu-mi pe deasupra râtului porcului. Avea faţa plină de tăieturi şi vânătăi, de pe urma meciului. Creatura ne rânjea cu amabilitate — o a treia prezenţă, ce-i drept tăcută, la întâlnirea noastră amicală. Cum te mai simţi? Ce-ţi mai face glezna?

— Mult mai bine, mulţumesc, Syd, i-am răspuns, învârtindu-mă pe lângă uşă, bucuroasă să descopăr că măcar el nu-mi purta pică pentru cele ce se întâmplaseră.

Syd şi-a coborât satârul cu un pocnet sec şi apoi a azvârlit capul porcului într-o găleată, împroşcând podeaua cu sânge. Mi-am ridicat în grabă poalele rochiei ca să nu mă murdăresc.

— Scuză-mă, Cat. Nu-s obişnuit să am fete p-aci, care să se uite la mine când muncesc.

Priveliştea sângelui m-a dus imediat cu gândul înapoi la meciul de box.

— Nu există şi moduri mai uşoare de a-ţi câştiga existenţa? l-am întrebat, gânditoare, sprijinindu-mă de tocul uşii, astfel încât să-mi mut greutatea de pe piciorul care mă durea.

Syd a părut jignit.

— Care-i problema cu măcelăria?

— Nu-i niciuna, i-am răspuns iute şi cu sinceritate. E o meserie cinstită, de care nimănui nu trebuie să-i fie ruşine. Dar eu mă referem la bătaia din ringul de box.

— A, asta era. Syd a îndreptat satârul către picioarele porcului şi, cu mişcări de expert, s-a apucat să le tranşeze. Nu mă aştept de la o fată să-nţeleagă, dar e singura mea şansă să devin celebru şi să fac avere, Cat. Măcelăria e foarte bună... da' eu îmi doresc mai mult.

— Ca de exemplu?

— Să ajung campion, desigur. Pe urmă, poate, într-o zi, să fiu proprietarul unei şcoli de box, în care domnişori rafinaţi, ca lordu' Francis ăla al tău, să-mi plătească bani buni ca să-i învăţ să boxeze. De-abia atunci o să-mi permit un trai decent, o să-mi întemeiez o familie căreia o să-i ofer tot confortul şi o să-mi trimit copiii la şcoli bune.

Mi-a aruncat o privire fugară pe sub gene.

— O să fiu aranjat.

A mai dat două lovituri scurte, sacadate, peste coada încovrigată a porcului, după care a aruncat-o pe o tavă din spatele lui.

Nu m-am simţit deloc în largul meu auzindu-l cum vorbea despre viitor; era mai bine să-l readuc în prezent, în locul în care ne aflam.

— O să ai grijă de tine, nu, Syd? O să ai grijă cu cine ai de-a face?

A izbucnit în râs.

— Sigur, Cat. Nu-ţi mai frământa căpşoru'.

A lăsat satârul jos, apoi m-a privit serios.

— Hai să-ţi spun adevăru', Cat: îmi fac griji pentru tine. Umblă vorba că Bubosu' are un cui împotriva ta. Aşa că ţine-te departe de piaţă o vreme, bine? Până-l pun eu cu botu' pe labe.

Am înghiţit în sec.

— Să-l pui cu botu' pe labe... adică pe el?

— Mda. O s-o rezolvăm diseară. În piaţă. Băieţii lui contra alor mei.

— Syd!

Mi-a zâmbit, apoi şi-a şters mâinile pe şorţ, încântat să vadă — cel puţin aşa mi-am închipuit — că-mi făceam griji pentru el.

— Nu-ţi fie teamă, Cat. N-are nicio şansă. Te conduc 'napoi acu', să fiu sigur că nu păţeşti nimic.

N-a vrut să accepte refuzul meu, ci m-a escortat până pe strada Bow, ca pe un deţinut aflat sub pază.

— Stai un pic, am zis, oprindu-mă în faţa clădirii magistraţilor. Un nou afiş, pe care se afla scris un nume cunoscut, apăruse pe avizierul din faţa secţiei de poliţie. Mulţimea se

adunase în jurul lui şi purta discuţii aprinse. Trebuia să-l citesc.

Îndatoritor, Syd m-a aşteptat. Oamenii din primele rânduri i-au făcut loc, respectuoşi, permiţându-i să ajungă în cea mai bună poziţie.

— Ce zice, Cat? m-a întrebat el. Nu învăţase niciodată să citească, mulţumindu-se să ştie doar adunarea, necesară pentru negoţul lui.

— E un afiş prin care se oferă o sută de lire sterline recompensă, i-am explicat, mohorâtă, pentru orice informaţie care ar putea duce la arestarea persoanei cunoscute sub numele de Căpitanul Scânteietor.

Syd şi-a plesnit palmele una de cealaltă.

— 'Mnezeule, e o sumă frumuşică!

— Ai dreptate, frăţioare, a replicat un gură-cască.

— Nu m-ar deranja să am o sut' de lire... aş putea să-mi cumpăr propriu' meu club de box şi s-o las moartă cu luptele.

M-a tras deoparte.

— N-o să treacă multă vreme pân' să guiţe cineva, io aşa zic.

Am dat din cap în semn de încuviinţare, în timp ce mă rugam cu ardoare să nu aibă dreptate. Un lucru era sigur: după tot ce se întâmplase cu o seară înainte, nu trebuia să suflu nimănui vreo vorbă despre ce descoperisem, şi mai ales lui Pedro. Ştiind foarte bine că cele o sută de lire l-ar fi ispitit, să-i spun tocmai lui ar fi însemnat să-l trimit eu însămi pe Johnny la spânzurătoare.

Scena 2 — Cuibul hoților[1]

În acea zi, nu mi-au mai apărut în cale nici Pedro, nici Johnny. *Signor* Angelini m-a informat că Pedro plecase după-amiază să-l distreze pe fiul unui duce. Părea să creadă că asta însemna să-i cânte la vioară; n-am vrut să-l dezamăgesc, dar aveam o bănuială cum că de fapt lordul Francis şi cu Pedro, deghizaţi, porniseră să hoinărească iarăşi prin Londra. Speram să mă împac cu Pedro şi, totodată, să-l conving să nu participe la bătălia pusă la cale în acea seară. Dar, fiind prevenită de Syd că era mai bine să stau în casă, n-am considerat că ar fi fost un lucru înţelept din partea mea să plec în căutarea băieţilor.

Cât despre Johnny, el era în teatru, dar „ocupat". Pe uşa lui apăruse un afiş scris cu litere elegante, cu bucle — scrisul lui Johnny: „Nu deranjaţi!" Mi-am lipit urechea de uşă şi am auzit clar că era înăuntru. După scârţâitul tocului, mi-am dat seama că desena. Puteam să-mi închipui foarte bine motivul pentru care nu-şi dorea vizitatori: dacă ar fi văzut cineva pe masa lui un desen încă neterminat al Căpitanului Scânteietor,

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

identitatea lui ar fi fost dezvăluită; ca şi când cineva ar fi alergat pe străzi, strigând secretul spre cele patru zări. Am aşteptat o vreme, aşezată pe o ancoră mare din lemn, folosită la decorarea scenei în spectacolele cu subiecte marine, însă pânda mea n-a avut niciun rezultat. Am renunţat şi m-am târât înapoi în Cuibul rândunicii, unde am întrebat-o pe doamna Reid dacă avea să-mi dea să fac vreo treabă.

— Dumnezeule, fetiţo, uite cum arăţi! a exclamat ea. Nu te-am mai văzut atât de nefericită de când te-a altoit domnul Salter.

Mi-a azvârlit un maldăr de veşminte, să le cârpesc.

— Vezi ce poţi să faci cu astea. Ai grijă: împunsăturile să fie una lângă alta, nu ca la plasele tale de pescuit!

Am luat acul şi am înmuiat în gură capătul unui fir de lână gri, ca să-l pot vârî prin urechile lui.

— Unde e domnul Salter? am întrebat-o. Nu l-am mai văzut de nu ştiu când.

— A, s-a dus, m-a informat ea, cu fruntea încruntată de îngrijorare. Mi-a tresăltat inima: în sfârşit, o veste bună! Domnul Sheridan a fost atât de bun încât să-l trimită la Bristol, a doua zi după eşecul piesei lui. A zis că are acolo o misiune pentru el, dar a trecut mai mult de-o săptămână şi încă nu mi-a trimis nicio veste. Eu am crezut c-o să-i facă bine o schimbare de peisaj, dar acum sunt foarte îngrijorată.

Ochii doamnei Reid, miopi după atâţia ani de cusut, păreau acum să privească în gol. Ochelarii îi alunecaseră de

pe nasul osos, rămânându-i pe piept, atârnaţi de şnur. Toată lumea şuşotea prin culise că, văduvă fiind, pusese ochii pe domnul Salter, singurul burlac care-şi făcuse apariţia în Drury Lane după ani şi ani de zile. Se spunea despre ea că-şi pusese deoparte o sumă frumuşică pentru zile negre; astfel, cu banii ei şi cu pretenţiile lui că aparţinea micii nobilimi, ar fi fost o afacere avantajoasă pentru ambele părţi. Numai că eu nu puteam să-mi imaginez aşa ceva. Dacă îşi dorea cineva să se mărite cu băţul ăla uscat, care-şi zicea dramaturg, chit că era văr de-al doilea cu nu ştiu care lord de prin Norwich[1], ar fi trebuit mai întâi să se caute la cap, cugetam eu.

— Poate că nici nu se mai întoarce, am zis, plină de speranţă. Vărul lui s-o fi hotărât să-l împiedice să mai distrugă reputaţia familiei cu piesele lui şi i-o fi oferit ceva de lucru.

— Nu fi proastă, a replicat doamna Reid, arţăgoasă, venindu-şi în fire şi înfigând un ac cu gămălie într-o pernuţă îmbrăcată în catifea. Contele de Ranworth nu gândeşte aşa. De fapt, din ce spune domnul Salter, cel care-i provoacă insomnii contelui de Ranworth este fiul, nu vărul său.

— Da? am întrebat, intrigată. Părea un subiect bun pentru o povestire: disensiuni în cercurile înalte, fii rebeli şi taţi îngrijoraţi. În mod sigur, m-ar fi ajutat să trec peste plictiseala cusutului.

Doamna Reid a fost măgulită de interesul pe care i-l arătam: ştiam cum s-o conving să dea frâu liber bârfelor. Îi

[1] Oraş din estul Angliei, centrul administrativ al comitatului Norfolk. (*N. tr.*)

plăcea la nebunie să clevetească şi, după expresia hâtră pe care am descifrat-o pe faţa ei, mi-am dat seama că era o poveste pe care jurase să n-o dezvăluie. Ceea ce făcea relatarea, desigur, şi mai ispititoare. Probabil că faţă de sine însăşi se scuza spunându-şi că subiectul oricum nu avea prea mare importanţă.

— Se pare, a început ea, coborându-şi tonul până la cel de şoaptă confidenţială, că fiul contelui de Ranworth a fugit de-acasă. A intrat într-un bucluc şi a şters-o, fără să-şi ia cu el altceva decât un schimb de haine.

Şi-a potrivit ochelarii la loc pe nas şi şi-a luat acul.

— S-a cam terminat cu planurile pe care le făcuse tatăl său pentru viitorul lui, după cum spune domnul Salter. L-ar fi dezmoştenit dacă n-ar fi existat contestaţia.

— Ce contestaţie?

— Proprietăţile familiei Ranworth revin, în mod legal, primului băiat născut. Bietul conte de Ranworth n-are nici cea mai mică putere asupra fiului său.

Norocos fiu, m-am gândit eu. Putea să-şi permită să fie rebel.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun asta, a continuat doamna Reid, cu toate că pe chip îi citeam bucuria de a vorbi atât de deschis în faţa mea, însă domnul Sheridan a dat o mână de ajutor când a fost vorba ca tânărul domn să fie căutat. L-a trimis pe domnul Salter, care ştie cum arată, înţelegi, fiind rudă cu el, să cerceteze docurile din Bristol. A circulat un

zvon cum că tânărul s-ar fi arătat pe-acolo fiindcă voia să plece în străinătate.

M-am abţinut să zâmbesc, imaginându-mi-l pe fandositul domn Salter băgându-şi în fugă nasul în treburile care se învârteau prin docurile din Bristol. De-abia acum înţelegeam de ce era atât de îngrijorată doamna Reid: dacă domnul Salter nu fusese luat cu forţa pe vreo corabie de-a Maiestăţii Sale, era foarte posibil ca o gaşcă de marinari beţi să-i fi făcut de petrecanie. Putea să treacă drept o pradă preţioasă în ochii oricărui răufăcător.

— A, eu sunt convinsă că domnul Salter e bine, am minţit, încercând s-o liniştesc. O să se întoarcă foarte curând şi probabil că o să-l aducă şi pe tânărul nobil înapoi acasă, după cine ştie ce splendidă aventură.

„Şi astfel, ar avea şi el un subiect interesant despre care să scrie", am adăugat în barbă.

Ea a mormăit ceva, părând că respingea vorbele mele optimiste, şi, amândouă, ne-am apucat din nou de cusut. La mine a ieşit o varză, ca de obicei, ba chiar de două ori mai rău, din cauza neastâmpărului meu. Am încercat să-mi ascund opera de ochiul agil al doamnei Reid, acoperind cu şorţul partea care arăta cel mai rău. Îi cunoşteam destul de bine temperamentul ca să-mi dau seama că, dacă-şi făcea atâtea griji în legătură cu drăguţul ei dispărut, putea să se răzbune pe mine, altoindu-mă cu vergeaua pe care o folosea pentru

măsurători. Palmele mele stăteau mărturie pentru ultima dată când fusese prost dispusă.

Cum stăteam eu acolo, mi-a venit în minte gândul că, din ziua în care auzisem prima dată de diamant, totul devenise ciudat. Era ca şi cum acea piatră preţioasă s-ar fi aşezat între mine şi toate lucrurile obişnuite din viaţa mea, frângându-le, distorsionându-le. Şi nu eram eu singura care avea ceva de ascuns. Nimeni nu era ce părea să fie. Domnul Sheridan, care pretindea că n-avea destui bani ca să plătească lumânările, deţinea un diamant valoros, ascuns pe undeva, prin teatru, probabil nu prea departe de locul în care mă aflam chiar acum.

Apoi, Johnny. La prima vedere, era un tânăr inocent care-şi căuta propriul drum în viaţă, în timp ce, în realitate, era etichetat de guvernanţi ca trădător şi se ascundea de braţul legii. Şi nu numai atât! Se ascundea şi faţă de noi toţi că desena acele caricaturi considerate a fi acte de trădare.

Oare mă deranja ideea că printre noi se afla un infractor? Trebuie să recunosc că nu. Numai că eu credeam despre guvernanţi că erau lipsiţi de simţul umorului, dacă se arătau atât de jigniţi de caricaturile lui. Unele dintre lucrurile pe care mi le spusese el, cum ar fi cele privind egalitatea dintre bărbaţi şi femei sau dintre negri şi albi, mi se păreau foarte rezonabile. Cât despre „movila de bălegar a istoriei", poate că o să te şochez, Cititorule, dar află că nu mă prea preocupa ce se întâmpla în palatele din marmură şi aur ale monarhiei noastre. ~~Dacă oamenii se hotărau să se descotorosească de~~

~~rege, n-aveau decât s-o facă~~[1], nu mi se părea deloc probabil ca asta să-mi schimbe viaţa în prea mare măsură, tocmai mie, care mă aflam la periferia societăţii. Dar nu-mi imaginam că acest lucru se putea întâmpla cât timp trăiam eu, nu în cele din urmă din cauză că nu voiam ca Broscarii[2] să creadă că-i imităm.

Şi, pe urmă, mai era şi Pedro. Mă dezamăgise. De când mă salvase din balon, îi acordasem încrederea mea, îl considerasem prieten, prezentându-l celor din cercul meu, dar acum aveam impresia că el nu se gândea decât la cum să mă înşele. Încă din prima zi, profitase de faptul că fusesem indiscretă şi-i spusesem despre diamant şi îşi pusese în gând să i-l fure protectorului meu. Convingerea că Pedro se folosise de mine mă rănise profund. Vezi, Cititorule, mie îmi plăcea de Pedro: era talentat şi curajos, şi dovedea o siguranţă de sine la care eu n-aş fi putut năzui vreodată — avea comportamentul unui mic rege. Nu e de mirare că Syd şi ceilalţi îl porecliseră „Prinţul". Îmi dorisem să fiu prietenă cu el şi sperasem că şi el mă plăcea, dar îmi dădeam seama acum că mă înşelasem. Nu fusesem decât o treaptă a scării pe care urca spre înavuţire. Acum chiar nu mai ştiam în cine să am încredere.

---

[1] Tăiat de cenzură. (*N. aut.*)

[2] Denumire pentru francezi, inspirată de obiceiurile lor culinare; în text este vorba despre Revoluţia Franceză, declanşată în anul 1789 (deci cu un an înainte de cel în care se desfăşoară acţiunea din roman) şi îndreptată, printre altele, împotriva monarhiei absolutiste. (*N. tr.*)

În afară de Syd. Da, m-am gândit, zâmbind, el era dintr-o bucată. Dacă nu-i plăcea ceva, ţi-o spunea în faţă şi cu asta, basta. Cu el nu aveai parte de surprize. Cel puţin, aşa speram. De curând, începusem să mă tem că poate el... Nu, nu voiam deloc să cred că avea anumite sentimente faţă de mine. Pentru că acest gând le-ar fi făcut să pară cumva mai reale şi ar fi complicat totul îngrozitor de mult. Syd era Syd. Era mai bine-aşa.

Luni seara, în teatru a fost linişte. După terminarea spectacolului, mulţimea s-a împrăştiat repede şi am putut să închidem înainte de ora zece şi jumătate. Mă aflam la intrarea artiştilor, alături de Caleb, şi mă uitam cum doamna Siddons[1], actriţa care jucase rolul principal, le dădea autografe admiratorilor, înainte de a pleca acasă. Era o doamnă impozantă, cu părul prins elegant în coadă, purtând rochii alese cu bun-gust. Avea aceiaşi ochi fascinanţi ca şi fratele ei — şi care erau acum îndreptaţi către un tânăr admirator — şi, pe scenă, prin simpla ei prezenţă reuşea să ţintuiască în scaune mii de oameni. Prins de vraja ei, publicul scâncea atunci când scâncea ea, plângea atunci când plângea ea. Era o experienţă aparte să o vezi în rolul lui lady Macbeth.

[1] Sarah Siddons (1755–1851), actriţă engleză considerată ca fiind cea mai bună interpretă de tragedie a secolului al XVIII-lea, cel mai cunoscut dintre rolurile sale fiind lady Macbeth. A fost sora mai mare a lui John Philip Kemble. (*N. tr.*)

— E grozavă doamna asta, a mormăit Caleb, admirativ. E celebră în toată ţara, da' ştie cum mă cheamă şi-mi dă din când în când câte-un penny pentru tutun.

L-am aprobat cu un murmur şi m-am gândit că era foarte norocos. Doamna Siddons se învârtea prin cercuri cu mult mai înalte decât cele din care făceam parte eu. Vorbea rar cu mine — poate doar când îmi mulţumea pentru câte-un mic comision pe care i-l mai făceam —, dar tot o idolatrizam. Era regina teatrului britanic, iar eu, cel mai loial supus al ei.

— Auzi, Caleb, pot să vorbesc ceva cu dumneata?

Era Johnny. A aşteptat ca mulţimea de admiratori ai doamnei Siddons să se împrăştie, apoi l-a tras de braţ pe paznic.

— Poţi să-mi găseşti pe cineva care să livreze asta în numele meu?

M-am uitat cu mult interes la pachetul lung şi subţire, înfăşurat în hârtie şi sigilat cu ceară roşie. Nu-ţi trebuia prea multă minte ca să înţelegi că era vorba despre caricatura la care lucrase întreaga după-amiază. Johnny m-a prins privindu-l şi s-a încruntat.

Dar nu am avut timp să zăbovim asupra acestui subiect, fiindcă un băiat zdrenţăros a dat buzna în micuţa curte interioară şi s-a îndreptat către intrarea artiştilor. Pe chip i se putea citi spaima. A ţopăit direct spre mine.

— Tu eşti Cat?

— Da. Ce e? Nu-l recunoşteam; hainele zdrenţăroase atârnau pe el şi era plin de noroi.

— Mi s-a zis c-o să te găsesc aci. Tre' să vii cu mine. Te cheamă băiatu' african. E rău.

— Cum? Pedro? Ce e rău?

— Cu bătălia. A fost rănit... rănit mortal.

Toată furia mea legată de Pedro s-a şters ca prin minune când am auzit că viaţa îi era în primejdie. Iar faptul că mă căuta într-un astfel de moment însemna că nu mă înşelasem întru totul în privinţa lui: şi el ţinea la mine. Ce mai conta o ceartă prostească între noi, când putea să moară până a doua zi?

— Unde e? l-am întrebat pe băiat, înhăţându-l de braţ.

— Hai cu mine, mi-a zis, luând-o la fugă în direcţia din care venise.

— Cat! Unde pleci? l-am auzit în spatele meu pe Johnny strigându-mă.

Nu mai aveam timp să-i explic: ar fi încercat să mă oprească să plec, or, fiecare minut putea să conteze. Dac-aş fi ajuns prea târziu, nu mi-aş fi iertat-o niciodată. Prea târziu pentru ce? a întrebat o voce din mintea mea. Nici nu voiam să mă gândesc la aşa ceva. M-am repezit după băiat. Fulgii de zăpadă îmi înţepau obrajii. Băiatul nu m-a condus, aşa cum mă aşteptam, spre Covent Garden. Dimpotrivă, a luat-o pe Long Acre[1] şi

[1] Stradă aflată la nord de Covent Garden, renumită în secolul al XVIII-lea pentru meşterii care construiau trăsuri şi căruţe şi, în vremurile moderne, pentru comercianţii de automobile. (*N. tr.*)

s-a îndreptat spre nord-vest, spre străzile înguste din St. Giles[1], cunoscute sub numele de Cuibul hoţilor. Am şovăit un pic lângă bordură, dar, temându-mă să nu-l pierd din ochi, am ţâşnit pe strada plină de zloată, urmându-l. Cunoşteam foarte bine Londra, astfel încât n-aş fi pătruns de bunăvoie în St. Giles. În condiţii normale, m-aş fi ţinut la o distanţă sigură de un astfel de cartier. Despre oamenii care locuiau acolo — în majoritatea lor vagabonzi, hoţi şi cerşetori — se spunea că-i jefuiau de toate bunurile, inclusiv de păr şi de dinţi, pe toţi nesăbuiţii care se abăteau pe aleile lor. Acest petic de sălbăticie — o plagă a celui mai bogat oraş din lume — funcţiona după legi proprii.

Avântându-mă în labirintul de alei, am simţit imediat ameninţarea plutind în aer: casele erau atât de prost clădite, încât păreau să se prăbuşească pe cele de peste stradă, acoperind cerul. Firicele de fum se strecurau prin hornurile ciudate ale şemineelor. Singurele lumini veneau dinspre magazinele în care se vindea gin şi dinspre tavernele care duhneau a băutură şi transpiraţie, şi colcăiau de boli. Până şi zăpada albă şi pură, care nu înceta să cadă, era mânjită când ateriza în canalele care străbăteau ca nişte străzi acest cartier.

— Stai! am strigat după băiat. Unde mă duci?

---

[1] Zonă a Londrei care a constituit multă vreme principala intrare dinspre nord a oraşului, devenită în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea o gazdă a imigranţilor, a tâlharilor şi a săracilor, focar de epidemii. Denumirea de Rookery (Cuibul hoţilor), care apare în textul în limba engleză, este autentică. (*N. tr.*)

S-a oprit nerăbdător, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, până l-am ajuns eu din urmă. Şi el era mai bucuros să alerge decât să stea pe loc, căci astfel părea că atrage necazurile.

— Nu mai e chiar aşa de mult, mi-a zis el, ştergându-şi nasul cu dosul palmei. Avea o înfăţişare febrilă: obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii, nefiresc de strălucitori. L-au dus la King's Head[1].

S-a pornit din nou la drum, ţâşnind pe o stradă lăturalnică, până într-o curte chiar mai întunecată. Duhoarea canalizării care dăduse pe-afară era de nesuportat, aşa că a trebuit să fac un mare efort ca să pot să-l urmez. M-am cutremurat, căci era cât pe ce să calc pe un şobolan mort, care zăcea ţeapăn pe caldarâm. O pisică jigărită, cu un singur ochi şi jumătate de coadă, s-a strecurat pe lângă noi, dispărând printr-o crăpătură din zidul unei case acoperite cu scânduri. Băiatul s-a aplecat şi a intrat pe o uşă scundă, deasupra căreia scârţâia o firmă. Un tablou grosolan pictat, înfăţişându-l pe Carol I[2] ţinându-şi capul tăiat sub un braţ, se legăna deasupra intrării. Zăpada încadra tabloul ca o coroană funerară. M-am repezit înăuntru. Mă aşteptasem să dau peste Pedro zăcând pe un

---

[1] Veche tavernă londoneză, situată în Islington, găzduită de o clădire datând din secolul al XVI-lea. În anul 1970, aici a fost înfiinţat şi un teatru. (*N. tr.*)

[2] Rege al Angliei, al Scoţiei şi al Irlandei, din anul 1625 şi până în 1649, când a fost detronat şi decapitat, în urma războaielor civile în care a fost învins de tabăra puritană, condusă de Oliver Cromwell. (*N. tr.*)

maldăr de zdrenţe însângerate, poate chiar mort, în schimb, barul era gol. Nu erau acolo decât un foc care ardea slab în vatră, o masă şi bănci, precum şi un butoi de bere nedesfăcut.

Imediat ce am trecut pragul, am avut o presimţire foarte rea cu privire la locul acela. Băiatul cu înfăţişare febrilă dispăruse. Toate instinctele mele ţipau şi îmi cereau s-o iau la goană, fie că Pedro era acolo, fie că nu. Am dat s-o întind, dar chiar în momentul acela, în King's Head a intrat un client şi a închis cu zgomot uşa în urma lui, scuturându-şi zăpada de pe pălărie. Era Billy Shepherd. Am simţit că mă lasă inima. În încăperea din spate s-au auzit zgomote de paşi, după care Nevăstuică, Faţă-Ciupită şi Matt Plăcintă-cu-Carne şi-au făcut apariţia, mergând greoi, arătând foarte mulţumiţi de propriile lor persoane.

— Sunt încântat că ai reuşit să ajungi, Cat, mi-a zis Billy, cu o politeţe care suna a ameninţare, şi mi-a făcut semn cu mâna să mă aşez pe bancă. Am rămas în picioare, în timp ce zăpada de pe şal se topea şi picăturile de apă se scurgeau pe podea.

— Unde e Pedro? am întrebat tăios.

— N-am nici cea mai mică idee unde-ar putea fi Negruţu', Cat, mi-a răspuns Billy, izbucnind în râs. Probabil prin Covent Garden, aşteptând să-nceapă bătălia... bătălia despre care toţi cred c-o să aibă loc. Vezi tu, a trebuit să mă gândesc la ceva distractiv, ca să te scot din Drury Lane. A fost o chestie destul de deşteaptă, nu crezi? Aţi muşcat cu toţii momeala, cu tot cu cârlig, plută şi fir.

Mi s-a făcut rău. Era o capcană. Nu era vorba despre niciun Pedro aflat în ghearele morţii, despre nicio mare bătălie în piaţă, ci numai despre prostia mea, căci mă aflam închisă împreună cu duşmanul meu într-un loc în care se putea întâmpla orice. Şi când spun orice, chiar asta vreau să se înţeleagă: orice! Puteau să mă omoare şi absolut nimeni din St. Giles n-ar fi mişcat un deget. Dacă voiam să trăiesc, nu era momentul să-l supăr pe Billy. M-am aşezat.

— Ei, cum ţi se pare centru' meu de operaţiuni? m-a întrebat, făcând ochii roată prin încăperea sordidă. Mă gândesc s-o tai din piaţă şi să iau sub aripa mea o bucat' din Cuibu' hoţilor. Tu eşti privilegiată: eşti prima persoană din afară care-mi vizitează cartieru' general. Ce zici?

— E foarte... ăăă... foarte drăguţ, am zis, cu o voce tremurătoare.

În realitate, era un loc rece, urât mirositor şi mucegăit. De-asta îl şi atrăgea pe un şobolan ca Billy.

Mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii stricaţi, asemănători cu nişte pietre de mormânt, în gura lui hidoasă. S-a întins spre mine, să-mi scuture zăpada din păr. M-am străduit să nu clipesc. Mă punea la încercare, căutând un pretext să mă lovească, lucru pe care ştiam că şi-l dorea cu disperare. Îl insultasem, lipindu-i de frunte o poreclă; îl umilisem în faţa întregii lui bande; de două ori îi călcasem „onoarea" în picioare — şi urma să plătesc pentru asta.

— Şi-acum, Cat, să revenim la mica noastră discuţie de ieri.

S-a postat în spatele meu, într-un loc în care nu-l puteam vedea; în schimb, îl vedeam pe Nevăstuică rânjind la el pe deasupra capului meu şi mă străduiam să anticipez ce avea să urmeze.

— Nu s-a terminat cum aş fi vrut eu. Vezi tu... ştiu că ştii ceva... un lucru pe care-aş vrea tare mult să-l cunosc şi eu.

Nu la asta mă aşteptasem.

— Da? am întrebat. Despre ce vorbeşti?

Poate că asta era şansa mea de a-mi negocia eliberarea.

— Diamantu'. Billy şi-a lăsat palmele pe umerii mei, dezmierdându-mi ceafa cu un deget. Dacă-mi spui unde pot să-l găsesc, te las să te-ntorci acas'. De fapt, chiar mai mult decât atât, te las să mi-l aduci tu personal şi, pentru osteneală, o să-ţi cumpăr o rochie nouă.

Nevăstuică a zâmbit cu un aer superior privind spre rochia mea din lână, uzată de atâta umblat pe străzile Londrei.

— Nu puteam să-ţi fac o propunere mai corectă de-atât, n-am dreptate?

— Diamant? Ce diamant? am bălmăjit eu. „Cum de-a putut să afle despre el?" m-am întrebat în sinea mea.

— Ei, haide, Cat, nu eşti tu singura persoană care bântuie pe la uşa din spate a teatrului. Ai fost văzută. Ştim că ştii.

— Dar nu ştiu! am protestat eu.

Atunci s-a auzit un scrâşnet metalic şi am simţit răceala unei lame pe ceafă.

— Ştii cum îşi câştigă traiu' familia mea, Cat? m-a întrebat el, nepăsător.

— Nu, am răspuns, străduindu-mă să nu mă mişc.

— Suntem bărbieri... mânuim bine briciu'. Acu', gândeşte-te la asta, în timp ce-ţi aduci aminte unde şi-a pus domnu' Sheridan diamantu' ăla.

Tremuram de groază. Chiar nu ştiam unde se afla diamantul, dar dacă i-aş fi spus asta, probabil că pur şi simplu mi-ar fi tăiat beregata şi-ar fi terminat cu mine.

— Billy, te rog!

— Încă nu te-ai convins, Cat? Acu', ia zi, cum ţi-ar plăcea? Cu mici crestături? Sau ca pe mohicani?

Mi-a smucit capul şi o şuviţă din părul meu roşcat a căzut, plutind, spre masă. Billy a prins-o din zbor cu mâna stângă şi a băgat-o în buzunar.

— Un suvenir, a spus, calm. Ceva care să-mi amintească mai târziu de buclele tale drăguţe. Tu ce crezi, Plăcintă-cu-Carne? Am putea să scoatem un preţ bun de la fabricanţii de peruci, ce zici? Păcat că păru' roşcat nu-i la modă.

Plăcintă-cu-Carne a râs îndatoritor, dar, spre deosebire de Nevăstuică, a avut decenţa de a se arăta stânjenit.

— Te rog!

Plângeam acum, lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. Stăteam acolo, ţeapănă, străduindu-mă să nu mă mişc, cu toate că absolut toate instinctele mele mă îndemnau să ţâşnesc pe uşă.

— Chiar nu ştiu unde e diamantul. Dar o să ţi-l caut... chiar o să-l caut. Îţi promit.

Billy mi-a înhăţat o altă şuviţă de păr.

— Îmi pare rău, da' asta nu-i destul, Cat. Mereu ai zis că ştii tot ce se-ntâmplă în teatru' ăla, aşa că pun pariu că ştii şi unde-i diamantu'. Oricum, prefer situaţia de-acu': eşti doar cu mine, fără al'cineva care să-ţi apere spatele. Cre' că asta o să te-ajute să iei o hotărâre bună, o să te-ajute să te gândeşti. Dacă te las să pleci, cine-o să te oprească să dai fuga şi să-i spui pr'etenului tău Syd despre mica noastră discuţie, ei?

Avea dreptate: era exact ce mă gândeam să fac. Ce n-aş fi dat să-l am pe Syd alături de mine, într-un astfel de moment!

— Nu, mie-mi treb'e un răspuns, şi-mi treb'e acu'. Pe urmă, o să dăm o mică raită pe la teatru, iar tu o să mi-l aduci. De acord?

Ce puteam să fac? Să inventez ceva? Părea cea mai bună soluţie pentru mine. Cel puţin, aş mai fi câştigat timp.

— De acord? m-a întrebat Billy din nou, pe un ton fioros, smucindu-mă dureros de păr.

— Păi... ăăă... eu...

— Mda. Te-ascult.

Uşa din spatele nostru s-a deschis cu zgomot şi Billy s-a răsucit pe călcâie. Cum mâna lui încă-mi ţinea strâns părul, capul mi s-a întors, forţat, odată cu el şi, printre lacrimi am văzut în cadrul uşii silueta unui bărbat. Pelerina neagră şi pălăria îi erau acoperite de zăpadă. Întinsese mâinile în faţă;

în fiecare ţinea câte un pistol, unul îndreptat spre Billy, celălalt, spre Plăcintă-cu-Carne. Acesta din urmă a scos un scâncet şi s-a aruncat în spatele butoiului cu bere.

— În cazul acesta, v-aş propune să mă ascultaţi, dar să mă ascultaţi cu mare atenţie. Tu, lasă jos briciul şi îndepărtează-te de fată, a poruncit Johnny.

Ţevile pistoalelor erau neclintite în mâinile lui, ambele fiind armate, pregătite de tras.

Billy m-a apucat şi mai strâns de păr, trăgându-mă de pe bancă, astfel încât m-am pomenit în genunchi, în faţa lui. Şi-a lipit lama briciului de beregata mea. Simţeam tăişul ascuţit înţepându-mi pielea.

— Tu cine mama dracu' mai eşti? a mârâit el.

Johnny şi-a vânturat uşor ţeava unui pistol, făcându-i semn să se îndepărteze de mine. Ochii săi scânteind de furie îl priveau fix pe cel care mă ţinea captivă.

— Eu sunt cel care-i apără spatele. Dă-i drumul, a poruncit el din nou, pe un ton ameninţător.

— Altfel, ce? a rânjit Billy. O să-i tai beregata dacă mai faci un pas încoa'. Cin' ţi-a zis că poţi să intri şi să ne-ntrerupi discuţia particulară? Nu-l vrei p-ăsta aci, nu, Cat?

M-a tras de păr, obligându-mă să încuviinţez din cap, precum o marionetă.

— N-o să afli nimic despre diamant de la ea, a spus Johnny, cu răceală în glas. Ea nu ştie nimic.

Billy mi-a tras capul pe spate, iar gâtul meu părea şi mai expus la tăişul briciului.

— Ş-atunci, de ce nu ne zici tu cum stă treaba? Zi-ne, al'fel o omor chiar acu'pe Pisicuţă.

— N-o să faci asta, a replicat Johnny, fără ca măcar să mă privească, ci ţinându-şi ochii aţintiţi asupra lui Billy. În partea stângă a lui Johnny, Faţă-Ciupită a făcut o mişcare, încercând să se strecoare în spatele lui şi, apoi, să sară pe el.

— Stai pe loc! i-a poruncit Billy. Faţă-Ciupită a rămas neclintit, cu ochii la ţeava celui de-al doilea pistol, acum îndreptată spre el.

— A, n-o s-o fac? l-a zeflemisit Billy. De ce nu?

— Pentru că o să te împuşc înainte.

— Ba n-o să-ncerci: ai putea s-o nimereşti pe fată, a ripostat Billy, apăsând şi mai mult lama briciului pe gâtul meu.

— Poţi să mă crezi pe cuvânt: sunt un ţintaş foarte bun. N-o să greşesc. Şi-acum, ce ai de gând să faci?

Pentru o vreme, s-a lăsat tăcerea. Apoi s-a auzit un zăngănit: Billy lăsase briciul să cadă pe podea, chiar în faţa mea.

— Foarte înţelept din partea ta, a zis Johnny. Acum, dă-i drumul.

Furios, Billy mi-a eliberat părul din strânsoare, apoi m-a împins, făcându-mă să cad grămadă pe podea. Am aterizat chiar pe lama briciului. Am simţit cum mi-a tăiat braţul.

— Încă o şmecherie ca asta şi-o să te trimit direct în iad, l-a avertizat Johnny, cu toată seriozitatea. Ridică-te, Cat, şi vino încoace.

M-am ridicat cu greu în picioare, ţinându-mi strâns rana care sângera, după care m-am dus, împleticindu-mă, în spatele lui Johnny, aproape de uşa acelei încăperi îngrozitoare.

— Acum, ascultaţi-mă, l-am auzit spunându-le. Eu o s-o conduc pe domnişoara acasă. Dacă descopăr chiar şi un fir de păr de-al oricăruia dintre voi pe urmele noastre, o să trag fără vreun avertisment.

Aruncându-le o ultimă privire tuturor, s-a aplecat şi a ieşit din încăpere, trântind uşa cu atâta violenţă, încât a făcut firma să scârţâie din balamale. Apoi şi-a îndesat unul dintre pistoale la brâu, m-a prins de braţul rănit şi a luat-o la fugă, trăgându-mă după el.

— Haide, trebuie să plecăm de-aici! m-a zorit, obligându-mă să înaintez tot mai repede.

Fără să fie nevoie să mi se spună de două ori, am luat-o la fugă odată cu el, cu toate că mă tot împiedicam şi alunecam pe pietrele îngheţate ale pavajului. Doar faptul că Johnny mă ţinea strâns de braţ m-a oprit să mă prăbuşesc pe caldarâm. Eram prea amorţită ca să mă mai gândesc la durere. Chipuri palide apăreau în întunericul uşilor deschise, precum strigoii ridicaţi din morminte. Ne priveau trecând, într-o tăcere rău prevestitoare, în timp ce zăpada cădea, ca un nor de lacrimi îngheţate. Deodată, o femeie zdrenţăroasă a ţâşnit înaintea

noastră şi mi-a înhăţat şalul. I-am dat drumul, nu m-am opus, privindu-l cum flutura în mâinile ei, ca un steag ponosit.

Am făcut colţul şi am ajuns pe o stradă aglomerată, cu taverne pline de fum şi cu locuinţe dărăpănate. Un irlandez beat a apărut împleticindu-se de pe o alee întunecată, ieşindu-ne drept în cale.

— Dă-o-ncoa' p-asta! i-a strigat el lui Johnny, încercând să mă tragă de lângă el.

N-am văzut exact ce-a făcut Johnny, dar următorul lucru pe care l-am observat a fost că bărbatul s-a încovoiat, apucându-se cu mâinile de burtă. Noi am luat-o la fugă spre bulevardul St. Giles, şi de-acolo, tot înainte.

— Nu mai pot să respir! am icnit eu, simţind un junghi în coaste.

— Lasă asta! Fugi! m-a îmboldit Johnny, privind îngrijorat peste umăr.

A continuat să mă tragă după el. Am ajuns înapoi pe Long Acre şi apoi pe strada Bow. Am intrat pe o stradă lăturalnică, să evităm trecerea prin faţa tribunalului, şi nu ne-am mai oprit decât la intrarea artiştilor. Caleb era la postul său: a deschis uşa, lovind-o de perete, iar noi ne-am năpustit înăuntru şi, odată trecut pragul, ne-am prăbuşit.

— Ce vi s-a-ntâmplat, domnu'? a întrebat Caleb, uitându-se cu îngrijorare la mâna lui Johnny, pătată de sânge, în clipa în care salvatorul meu s-a ridicat în capul oaselor ca să-şi recapete respiraţia.

Johnny s-a uitat la propria-i palmă, fără să înţeleagă nimic.

— Dar nu sunt rănit! S-a întors spre mine. Stăteam sprijinită în genunchi şi în palme, gâfâind, dar simţindu-mă uşurată. Trebuie să fie vorba de Cat. Ia să vedem.

Am ridicat braţul stâng spre el: pe interior, strălucea o tăietură lungă de vreo zece centimetri, din care curgeau picături de un roşu aprins.

Johnny a scos un fluierat uşor.

— Urât! Doi-trei centimetri mai adânc şi ţi-ar fi atins vena. Hai să te duc în biroul meu şi să-ţi curăţ rana.

Văzând cum îmi picura sângele, prelingându-se pe încheietură, Caleb s-a albit la faţă.

— O să fie bine? s-a interesat el, cu glas răguşit.

— O să fie, l-a asigurat Johnny. Dar fii cu ochii-n patru în seara asta, mai mult ca oricând, Caleb. Băieţii care au făcut asta ar putea să vină să ne caute. Pune zăvorul la uşă şi nu lăsa nicio persoană necunoscută să intre.

— Nicio grijă, a replicat bătrânul paznic, ridicând de jos o bâtă zdravănă, pe care-o ţinea ascunsă în spatele draperiei. Nu trec ei cu una, cu două de Caleb Braithwaite.

— Mulţumesc, prietene, i-a răspuns Johnny.

Apoi s-a lăsat în genunchi şi m-a ridicat de jos. Eram atât de şocată şi de epuizată de aventura prin care trecusem, încât acum nu-mi mai păsa ce se întâmpla cu mine: tot ce-mi doream era să mă trântesc undeva, să mă fac ghem, să dorm şi să uit totul. Numai că Johnny era de altă părere. Înainte de toate,

voia să se ocupe de anumite urgenţe. M-a aşezat pe un scaun de lângă şemineu şi a pus la fiert un ceaun cu apă. A rupt apoi câteva fâşii de pânză de in curată şi a început să-mi cureţe rana.

— Îmi pare rău, Pisicuţo. Ar fi trebuit să mă mişc mai repede, a zis, clătinând din cap la vederea tăieturii.

— Îţi pare rău! am exclamat, surprinsă. Nu există absolut niciun motiv pentru care să-ţi pară rău. Totul a fost din vina mea: n-ar fi trebuit niciodată să le cad în capcană.

— Ţi-au întins o capcană, vasăzică...

Cu mişcări blânde, Johnny îmi tampona rana.

Am încuviinţat, înclinând din cap. Johnny mi-a strâns mâna, să mă liniştească.

— Trebuie neapărat să ştiu tot ce ţi-au spus. Trebuie să aflu ce ştiu ei despre diamant.

Prin urmare, ştia şi el secretul domnului Sheridan! Atunci mi-a trecut prin minte că fusese adus aici tocmai ca să păzească preţioasa piatră. L-am privit în ochi, încercând să citesc acolo adevărul. Nu mai părea deloc distant, dimpotrivă, avea din nou o expresie prietenoasă; şi totuşi, în acea seară mi s-a părut că observ o altă umbră în adâncul ochilor lui, parcă de tristeţe.

— Şi, în primul rând, trebuie să ştiu ce căutai cu ticăloşii ăia, Cat. S-a întors să ia ceaunul cu apă fiartă de pe şemineu şi a turnat o parte din conţinutul lui într-un castron din porţelan. Nu tu le-ai spus despre diamant, nu? m-a întrebat,

pe un ton aparent indiferent, în timp ce punea câteva linguriţe de sare în apa din care ieşeau aburi.

— Nu! am protestat. N-am spus niciodată nimic faţă de nimeni despre diamant... cu excepţia lui Pedro.

— Lui Pedro? a întrebat Johnny, prudent de parcă ar fi păşit pe o pojghiţă de gheaţă.

— Dar nici el nu le-a spus nimic! am adăugat.

Sau cel puţin aşa speram, că nu le spusese el.

— Au!

Johnny tocmai îmi atinsese rana cu apă sărată.

— Billy Bubosu' mi-a zis că unul dintre băieţii din banda lui m-a văzut la uşa de la intrarea artiştilor. Trebuie să fi fost în seara în care a venit domnul Marchmont.

— Cine e Billy Bubosu'?

Johnny părea nedumerit.

I-am răspuns cu un zâmbet de-abia schiţat.

— Adică Billy Shepherd. Mă tem că eu i-am dat porecla asta; nu suntem chiar cei mai buni prieteni, după cum ai văzut. E tipul cu briciul... cel pe care l-ai ameninţat tu cu pistoalele.

— A, cu astea, a exclamat Billy, dispreţuitor, scoţându-şi pistoalele de la brâu şi azvârlindu-le pe patul de campanie, încă perfect aranjat. M-am lăsat în jos, aşteptându-mă parcă să se descarce. N-am mai avut timp să le încarc, mi-a explicat Johnny. Dac-aş fi avut, aş fi pus capăt întrevederii cu mult

mai devreme, crede-mă. Nu, am fost doar curios să văd unde plecai noaptea în fugă. Aşa că mi-am propus să te urmăresc.

— Mesagerul mi-a spus că Pedro fusese rănit.

— Aha. Acum înţeleg.

Dintr-odată, mi-am dat seama de ce-şi asumase Johnny riscul de a mă urmări prin St. Giles. Nu o făcuse din grijă pentru mine, aşa cum presupusesem.

— N-ai avut încredere în mine, aşa e? Credeai că am de gând să te trădez.

Mi-a pansat braţul, după care s-a aşezat pe vine.

— Trebuie să mărturisesc că mi-a trecut asta prin minte. Aveam de gând să fug dacă te-aş fi văzut ducându-te la oamenii legii să le dai vestea despre noua caricatură. Oricare ar fi fost motivul, îi mulţumesc din toată inima lui Dumnezeu pentru că te-am urmărit. Mi-e groază să mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-aş fi fost prin preajmă.

— Eu aş fi fost moartă, iar părul meu, transformat într-o perucă şi expus în vitrina lui Pollard. Cred că poţi fi sigur de asta, i-am replicat, cu un mic hohot de râs care, în clipa următoare, s-a transformat într-un frison.

Johnny mi-a strâns din nou degetele în mâna lui.

— Ar fi fost o foarte mare pierdere pentru Drury Lane. Prin urmare, spune-mi, ce ştiu ei despre diamant?

— Nu prea mare lucru, i-am răspuns, ridicând din umeri. Doar atât, că e ascuns undeva în teatru. Credeau că pot să-l fur pentru ei.

Johnny şi-a muşcat buzele şi a privit spre foc. Flăcările strălucitoare dansau deasupra cărbunilor, aruncând sclipiri portocalii pe frumosul său chip. Începea să-mi placă să-l văd la noi în teatru. El era singurul care-mi spunea Pisicuţă, într-un fel unic, afectuos, singurul care-şi dădea osteneala să-mi explice tot felul de lucruri.

— Cred că a devenit primejdios să ţinem diamantul aici, a zis el. Trebuie să-i spun lui Sheridan că e musai să-l mute.

— Să-l mute? Unde? l-am întrebat, nerăbdătoare.

— Haide, Cat. Nu cred că vrei să ştii asta, nu? a râs el. Uită-te în ce primejdie te-a vârât astă-seară numai o fărâmă de adevăr.

— Nu ce ştiam m-a aruncat în primejdie, ci tocmai neştiinţa mea, l-am contrazis eu.

— Şi-atunci, le-ai fi dat diamantul, dac-ai fi ştiut unde era? m-a întrebat zâmbindu-mi ciudat.

— Nu, sigur că nu. M-aş fi gândit eu la ceva înainte să se ajungă acolo.

— Mă îndoiesc de asta. Shepherd nu pare genul de fraier[1] care să se lase păcălit de o fetiţă, mai ales atunci când e vorba de o pradă atât de mare. Dar, în orice caz, nu trebuie să te îngrijorezi. Am vrut să spun că diamantul ar trebui dus cât mai departe, astfel încât să nu-i mai fie nimănui la îndemână. Să fie trimis în America, de exemplu.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— În America? Atât de departe? m-am mirat eu. La ce le-ar folosi diamantul celor din America? Credeam că pe-acolo nu mai există decât indieni şi rebeli.

— Asta ar fi un fel de concluzie, a răspuns Johnny, râzând. Hai, la culcare cu tine.

M-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Îţi mulţumesc, Johnny, am şoptit.

Trebuia neapărat să i-o spun înainte de a mă retrage.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai salvat viaţa.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe creştet, aşa cum ar fi făcut un tată sau un frate mai mare. În faţa unui gest de o asemenea tandreţe, am avut senzaţia acută că îmi lipsea ceva. Supravieţuisem pentru că nu mă gândisem prea mult la ceea ce nu puteam să am, dar în acea seară, dintr-odată, mi-am dorit mai mult ca oricând să am o familie. Johnny mă ajutase să înţeleg cum ar fi fost în acest caz viaţa mea.

— Asta e tot ce am putut să fac, mi-a zis el, mai ales că diamantul a fost cel care te-a pus în primejdie, în primul şi-n primul rând.

Mă pregăteam să-l lămuresc în privinţa asta şi să-i explic despre râca dintre mine şi Billy, numai că el m-a împins uşor spre uşă.

— Gata pentru astă-seară, Cat. Putem să mai vorbim şi mâine dimineaţă.

M-am întors să plec, dar în mintea mea s-a ivit deodată un gând care m-a prins ca un cârlig.

— Johnny, n-o să povesteşti nimănui ce s-a întâmplat, nu-i aşa? l-am implorat.

Drept răspuns, a ridicat din umeri.

— Sunt obligat să-i spun domnului Sheridan... dar nimănui altcuiva, îţi promit. Dar de ce mă întrebi?

— Dacă află Pedro, o să-i spună lui Syd.

— Lui Syd?

— Măcelaru' din strada Bow. Dacă aude ce mi-a făcut Billy, o să fie război în Covent Garden. Ar putea să existe victime, iar eu nu vreau aşa ceva.

— Înţeleg. A tăcut preţ de câteva clipe. Ştii ceva, Pisicuţo? Eşti mult mai înţeleaptă decât pari. Noapte bună.

— Noapte bună, Căpitane.

Scena 3 — În culise

— Eşti bine, Cat?

Pedro m-a găsit în sala de spectacole, înlocuind lumânările unui candelabru. Îl coborâse Tom cel Lung, ca să pot să ajung la el. Voiam să-l ajut la corvoada fără sfârşit de a lumina teatrul ca ziua.

— De ce mă-ntrebi? am răspuns, fără să mă uit la el, continuând să-mi văd de treabă. Tocmai curăţam cu unghia ceara picată pe sticlele reflectoarelor.

— Tot mai eşti supărată pe mine? Nu vrei să afli ce s-a întâmplat aseară?

S-a aşezat pe o bancă, masându-şi muşchii pulpelor ca un atlet care s-ar încălzi pentru o cursă. În cinci minute trebuia să fie pe scenă, pentru repetiţie.

Ştiam deja, desigur, că nu se întâmplase nimic cu o seară înainte în Covent Garden, dar nu trebuia să afle şi el acest lucru. Iar o totală lipsă de interes din partea mea ar fi părut suspectă.

— Aşa, ce s-a întâmplat? l-am întrebat, ascultătoare.

— Nimic. Syd crede că Billy i-a tras ţeapă.

— Aha. Am înfipt o lumânare albă într-un lăcaş gol din candelabru.

— Am crezut că vestea asta o să te liniştească, a replicat Pedro, pe un ton dezamăgit. Înseamnă doar că Billy i-a cedat piaţa lui Syd, nu? Şi că o să poţi să ieşi din nou. N-o să mai îndrăznească să se atingă de tine.

Când am închis ochii, am simţit din nou înspăimântătoarea apăsare a briciului lui Billy pe gâtul meu; am pipăit locul din care îmi tăiase suficient păr cât să încapă într-un pumn. Cuvintele lui Pedro, care se voiau liniştitoare, erau cum nu se poate mai nepotrivite. M-am clătinat pe picioare şi m-am îndreptat spre bancă, să mă aşez înainte de a mă prăbuşi.

Pedro s-a speriat.

— Cat? Ce se-ntâmplă? N-arăţi bine deloc. Abia atunci a observat că aveam braţul bandajat. Ce-ai păţit?

— Nimic, i-am răspuns, trăgând adânc aer în piept, hotărâtă să nu leşin.

— Dar... braţul tău!

— Nu-i nimic... doar o tăietură.

Pedro mi-a aruncat o privire plină de îndoială, dar n-a mai insistat asupra acestui subiect.

— Ei bine, am o veste care o să te înveselească. Lordul Francis şi lady Elizabeth vin astăzi la repetiţie.

Am ridicat întrebător din sprâncene.

— În ce calitate?

— De musafiri, desigur. Acum, dacă tot le-ai stârnit apetitul pentru scenă, domnul Sheridan i-a invitat să-şi

aducă şi un grup de prieteni. Cred că trebuie să sosească dintr-o clipă-ntr-alta.

M-am uitat repede în jurul meu, întrebându-mă dacă nu cumva era şi Johnny prin preajmă: trebuia să-l anunţ. Probabil că ar fi preferat să nu se arate, în cazul unei astfel de invazii, ca să nu-l recunoască cineva.

— Haide, Cat, m-a mustrat Pedro. Nu-ţi face plăcere chiar deloc?

— Scuză-mă, Pedro, i-am spus, întorcându-i spatele. Fireşte că-mi face plăcere.

Privindu-l în ochii de un căprui-închis, îmi venea greu să cred că era băiatul care mă trădase. Chiar părea să-i pese de mine. Era oare posibil ca furtul diamantului să nu mai conteze, iar noi s-o putem lua de la capăt?

— Foarte bine, fiindcă i-am zis lui Frank c-o să le-arăţi tu teatrul.

— Pedro!

S-a ridicat brusc zâmbindu-mi.

— Păi, eu nu pot s-o fac, nu-i aşa? Trebuie să fiu pe scenă.

A ţâşnit ca o gazelă, s-a căţărat pe grilaj până în fosa orchestrei, iar de acolo, mai sus, în avanscenă.

Tipic pentru el! Tocmai când începeam iar să-l plac, iată-l făcându-mi din nou o surpriză, folosindu-se de mine să mă îngrijesc de oaspeţii lui. Dacă lordul Francis nu mi-ar fi fost şi mie simpatic, nu l-aş fi lăsat pe îndrăzneţul de Pedro să scape atât de ieftin!

Am dat peste Johnny în culise. Se uita peste replicile din spectacolul acelei seri, împreună cu domnul Bishop. Învârtindu-mă prin spatele regizorului de scenă, am încercat să-i atrag atenţia. Era o problemă care nu suporta amânare: musafirii puteau să sosească dintr-o clipă într-alta. Până la urmă, prietenul meu şi-a ridicat privirea şi m-a văzut că-i tot fac semne cu mâna.

— Domnule Bishop, a zis Johnny grăbit, îmi cer scuze că vă întrerup, dar n-am putea termina mai târziu?

O astfel de propunere s-a dovedit neplăcută pentru domnul Bishop. Fără îndoială că era într-una din zilele lui proaste, dar chiar şi-aşa, n-avea cum să se arate ofensat de cererea lui Johnny, politicoasă, dar în acelaşi timp fermă.

— Dacă trebuie, a răspuns el, morocănos. Apoi a luat foile mototolite pe care era scrisă piesa de teatru şi le-a îndesat într-un buzunar adânc al jachetei. Atunci eu o să văd ce se mai întâmplă cu laboratorul vraciului. Sunt probleme la compartimentele secrete: încă se deschid din senin.

Şi a plecat, târşâindu-şi picioarele şi ţipând la tâmplar să se grăbească. Probabil că avea să-şi verse mânia pe bietul meşter.

— Sper că e ceva important, Cat, mi-a zis Johnny, în timp ce mă conducea spre biroul sufleorului. Trebuie să am grijă cu Bishop. Am impresia că bănuieşte ceva.

În mare grabă, i-am povestit despre sosirea grupului de tineri, domni şi domnişoare. Plimbându-se dintr-o parte într-alta prin faţa focului, Johnny îşi trecea gânditor degetele prin păr.

— Ai idee cine-o să vină? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Când am fost la ceai, i-am cunoscut pe câţiva dintre prietenii lor. În afară de lordul Francis şi lady Elizabeth, mai erau o domnişoară, Jane, un tânăr domn pe nume Charlie şi copiii familiei Marchmont.

— Onorabilul Charles Hengrave, îmi închipui, a cugetat Johnny. Pe fata aia, Jane, n-o ştiu... probabil că e vreo rudă săracă de la ţară. Cât despre cei din familia Marchmont, îi cunosc foarte bine: persoane cât se poate de nesuferite, cu toţii. Doar tatăl e oarecum suportabil, dar numai pentru vederile sale politice. Ca om, mi se pare respingător.

Am fost surprinsă că Johnny îi cunoştea aşa de bine pe cei din cercul lordului Francis.

— Tânărul Marchmont nu e ca tatăl lui, m-am grăbit să precizez. Johnny s-a mirat. Vreau să spun că e la fel de nesuferit, numai că nu împărtăşeşte vederile politice ale tatălui său. Lordul Francis spunea că ar fi un sprijinitor al domnului Pitt şi un duşman de moarte al reformatorilor. Sigur nu i-a plăcut ce am scris eu... a considerat că e o chestie revoluţionară, nepotrivită pentru urechile delicate ale surorilor lui, iar toate acestea numai din cauză că am scris despre ceea ce el numeşte persoane „din clasa de jos".

— Hmm... Johnny a început să se joace cu o călimară de pe prichiciul şemineului. Avea umerii lăsaţi, iar atitudinea lui exprima tristeţe. Culisele din Drury Lane, a zis el într-un

târziu, nu sunt chiar atât de sigure pe cât credeam... sunt mult prea populate. E mare păcat. Altfel, nu m-ar fi deranjat s-o revăd pe lady Elizabeth.

Zicând acestea, s-a întors spre mine.

— E la fel de drăguţă ca de obicei?

— Cum ai cunoscut-o pe lady Elizabeth? l-am întrebat eu, intrigată.

— A, pe ici, pe colo, mi-a răspuns Johnny, pe un ton indiferent, suflând praful de pe un sfeşnic din alamă.

— Nu-mi spui chiar totul, nu? Pe măsură ce deveneam conştientă de faptul că prietenul meu nu era ce părea, în minte mi se contura o bănuială.

— Fireşte că nu, mi-a zâmbit Johnny. Ochii îi scânteiau. Dar îţi mulţumesc pentru avertizare. O să mă ascund până se eliberează terenul. Tu o să-mi dai de ştire când pot să ies din ascunzătoare, bine?

Am încuviinţat.

— Desigur. Şi, da, am adăugat, cu şiretenie, înainte de a închide uşa după mine, e la fel de drăguţă ca de obicei.

Am ieşit în faţa uşii principale ca să întâmpin grupul de vizitatori. Unii veniseră călare, iar ceilalţi, în două trăsuri. În fruntea lor se afla lordul Francis, împreună cu prietenul lui, onorabilul Charles Hengrave, pe doi minunaţi armăsari, însoţiţi de un servitor.

— Uite-o! a exclamat lordul Francis, în culmea încântării, în timp ce urca în salturi treptele, repezindu-se spre mine şi strângându-mi mâna cu putere. Trebuia s-o fi văzut, Charlie! L-a făcut praf pe bătăuşul ăla şi mi-a salvat pielea. Ar fi fost un băiat pe cinste.

În clipa în care Charlie mi-a făcut o reverenţă şi mi-a zâmbit larg, m-am înroşit. Se pare că vestea despre recentele noastre vitejii se răspândise.

— Sper, domnişoară Royal, că vei consemna — în beneficiul nostru, al tuturor — aventurile prin care ai trecut, a spus Charlie politicos. Sunt nerăbdător să aflu toate amănuntele, dar relatate de peniţa dumitale.

Lordul Francis şi-a dus o mână la frunte.

— Că mi-am adus aminte! a strigat el. Tata a fost foarte impresionat de manuscrisul dumitale. Mi-a spus să-ţi transmit că, după ce termini de scris cartea, va sprijini financiar cea dintâi ediţie.

— În cazul acesta, ar face mai bine să se pună pe treabă.

Această remarcă venise din partea lui Pedro, care se strecurase afară de la repetiţii ca să-şi întâmpine prietenul. Printre toate acele veste de mătase şi jachete de catifea ale tinerilor nobili, costumul lui de marinar, cu haină albastră şi pantaloni albi, părea cât se poate de nepotrivit. În seara aceea, avea să cânte şi să danseze un joc popular, într-un interludiu muzical al spectacolului.

Lady Elizabeth şi-a făcut apariţia la braţul tânărului Marchmont. După expresia de suferinţă de pe faţa ei, în mod normal senină, părea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-l binedispună pe băiat. Era o cauză pierdută: el venise cu gândul să-şi arate dispreţul faţă de toată lumea. De îndată ce a observat cât de strident era împodobită sala de spectacole, a strâmbat din nas. Drury Lane nu arăta prea bine la lumina zilei, e drept, avea urgentă nevoie de renovare.

— Biata Lizzie, a bombănit lordul Francis către Charles Hengrave, se tot străduieşte să fie politicoasă cu Marţipan, de dragul tatei, fără să priceapă că individul n-are leac.

— Marţipan? am întrebat, în şoaptă.

— Marţipan... Marţipan Marchmont... din cauza părului, mi-a răspuns lordul Francis, cu vocea scăzută.

Cu toate explicaţiile sale, eu arătam tot nedumerită.

— Nu ştii marţipanul, chestia aia alb-gălbuie, făcută din migdale, care se pune pe prăjituri?

Poate că el mâncase aşa ceva, dar eu nu avusesem vreodată un asemenea noroc. Cel mai aproape fusesem de prăjituri atunci când îmi lipisem nasul de vitrina cofetarului.

— A, da, sigur, am spus, încercând să mă prefac că ştiam foarte bine toate amănuntele privind arta dulciurilor. Dar n-am izbutit să-l păcălesc.

— Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea. Data viitoare când vii la ceai, o să mă asigur că primeşti câte o mostră

din toate tipurile de marţipan care există pe lumea asta, domnişoară Royal. Bucătarul nostru francez este un maestru.

Vocea lui Marchmont a ajuns la urechile noastre. Lordul Francis s-a strâmbat.

— Nici nu se compară cu Covent Garden, spunea el cu glas ridicat. Tata are o lojă particulară acolo, ştii.

Ar fi făcut bine să nu mai vorbească aşa de tare, altminteri putea să se pomenească azvârlit în stradă, fără menajamente, de careva din echipă — m-am gândit cu silă.

— Dar, domnule Marchmont, sunt convinsă că vei fi de acord cu mine că nu învelişul ieftin, ci conţinutul este ceea ce contează. Actorii de-aici, domnul Kemble şi doamnele Siddons şi Jordan[1], nu au concurenţă, a spus lady Elizabeth, în timp ce se apropiau amândoi de noi.

Fii binecuvântată! mi-am zis în gând.

Marchmont a pufnit la auzul acestui comentariu, dar n-a mai spus nimic.

Pedro s-a înclinat politicos în faţa doamnelor. La rândul meu, am făcut şi eu o reverenţă.

---

[1] Dorothea (sau Dorothy) Bland (1761–1816), actriţă şi amantă a ducelui de Clarence, viitorul rege William al IV-lea al Marii Britanii, cu care, în cei peste douăzeci de ani cât a durat relaţia lor, a avut, conform scrierilor din acea vreme, cel puţin zece copii. Ea şi-a spus „doamna Jordan", cu toate că n-a fost niciodată căsătorită, pentru că doamnele erau mai respectate în lumea teatrului. Numele de Jordan i-a fost inspirat de o aventură din tinereţe, când a fugit pe Marea Irlandei, aceasta fiind asemănată, simbolic, cu biblicul râu Iordan. (*N. tr.*)

— Tocmai îi povesteam domnişoarei Royal despre admiraţia pe care a arătat-o tata faţă de manuscrisul dumneaei, a zis lordul Francis, cu voce tare. În mod evident, nu uitase de manifestările dezaprobatoare ale lui Marchmont la adresa textului meu, aşa că se arăta fericit să le respingă prin intermediul aprecierilor ducelui.

Marchmont a schiţat un zâmbet.

— Tatăl dumitale are gusturi ciudate, lord Francis. Sunt de acord că scrie destul de bine pentru o fată din clasa căreia îi aparţine, dar în privinţa ideilor...

A lăsat să atârne în aer partea dezaprobatoare care ar fi trebuit să urmeze.

— Cu toate acestea, desenele... Gândindu-mă la ele după aceea, am fost cât se poate de intrigat. Desigur că nu dumneata le-ai făcut, nu-i aşa, domnişoară Royal? Stilul lor e deosebit. Aproape că aş putea să jur că-mi este... familiar.

M-a privit stăruitor, cu un zâmbet la fel de fals precum mustaţa artificială a unui actor. Oare nu cumva se afla foarte aproape de adevăr?

Din nefericire, Pedro habar n-avea cât de sensibil era subiectul acesta.

— Nu, nu le-a făcut ea, ci Johnny Smith, sufleorul nostru, a zis el. Dacă doriţi, Cat o să vi-l prezinte. Face nişte portrete al naibii de reuşite, într-adevăr grozave.

Nu era prima dată când mi-aş fi dorit să-i trag un şut lui Pedro pentru excesul de zel pe care-l arăta potenţialilor

sponsori. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit Johnny era ca Pedro să-i caute lui finanţatori.

— Portrete? a răspuns Marchmont calm. N-am nicio îndoială în privinţa aceasta.

— Dar, în general, nu prea desenează, am adăugat repede, încercând din priviri să-i potolesc avântul lui Pedro. De fapt, când mi-a făcut mie desenele, probabil că a fost prima dată când a pus creionul pe hârtie.

Pedro arăta mirat şi tocmai se pregătea să mă contrazică, numai că eu i-am luat vorba din gură.

— Şi, din nefericire, acum a fost chemat de urgenţă să... să-l vadă pe unchiul său, care este bolnav. Aşa că nu-i aici. Nu e în clădire acum.

Mi-am ridicat privirea spre ochii somnoroşi ai lui Marchmont. Se uita la mine, iar buzele sale erau curbate într-un fel care sugera scepticismul.

Misiunea de a le arăta tinerilor vizitatori Teatrul Drury Lane s-a dovedit mai dificilă decât crezusem. În timp ce-i descurcam pe Charles Hengrave şi pe lordul Francis din nacela balonului aflat în culise, mi-a venit în minte expresia preferată a doamnei Reid: era ca şi cum ai duce pisicile la păscut. Nici nu mă îndepărtam bine de un grup care făcea ceva nepermis într-un loc, că deja izbucnea o nouă criză în altă parte. Cel mai greu de stăpânit era Marchmont. Părea hotărât să deschidă toate uşile şi toate dulapurile. Aş fi putut

să jur că scotocea după ceva anume şi cred că puteam să ghicesc despre ce era vorba.

Ne apropiam de zona cea mai delicată: coridorul pe care se afla şi biroul sufleorului. Trebuia să mă gândesc la o diversiune, înainte ca el să dea buzna peste Johnny.

— A, domnule! am strigat repede la el, în timp ce se apropia de uşă. Nu aveţi voie să intraţi acolo!

S-a întors şi mi-a adresat un zâmbet răutăcios, simţindu-şi prada aproape.

— De ce nu, domnişoară Royal? Domnul Sheridan ne-a acordat permisiunea să hoinărim pe unde vrem. A spus că putem să intrăm oriunde avem chef.

— Aşa a spus? am replicat eu, blestemându-l în gând pe protectorul prea generos. Ei bine, sunt convinsă totuşi că nu s-a referit şi la toaleta doamnelor.

Domnul Marchmont s-a înroşit şi şi-a retras mâna de pe clanţa uşii, ca şi cum aceasta l-ar fi ars.

— Dar nu există nicio inscripţie, a zis el indignat.

Am ridicat din umeri.

— Fireşte că nu. Cine are trebuinţă de ea, ştie unde o găseşte. Dacă aveţi şi dumneavoastră nevoie, aş putea să-l rog pe unul dintre maşinişti să vă conducă.

M-am delectat cu priveliştea obrajilor lui Marchmont, care deveneau din ce în ce mai roşii.

— Nu, nu, nu e necesar, a bâiguit el, îndepărtându-se cu paşi mari.

Tocmai când voiam să mă felicit pentru isteţimea de care dădusem dovadă, s-a întâmplat dezastrul. Lady Elizabeth a aşteptat ca tânărul domn să plece, după care m-a luat deoparte, spunându-mi în şoaptă:

— O să intru o clipă aici şi-o să vă prind din urmă.

— Nu! am protestat, încercând s-o opresc. Dar era prea târziu. Deschisese uşa şi intrase, închizând-o iute în urma ei.

— Domnişoară Royal! m-a strigat lordul Francis, dintre nenumăratele decoruri din spatele scenei. Domnişoară Royal, mai spune-ne o dată cum funcţionează balonul ăsta.

Mă uitam disperată la uşă, aşteptându-mă s-o văd dintr-o clipă într-alta pe lady Elizabeth cum iese ţipând.

— Las-o pe Lizzie, ne găseşte ea, a insistat lordul Francis.

Nici nu îndrăzneam să-mi imaginez ce se întâmpla în camera aceea. M-am urnit de-acolo, alăturându-mă lordului Francis, domnişoarei Jane şi domnului Charles, aflaţi lângă miraculosul balon, acum dezumflat. Nu ştiu ce-au înţeles din explicaţiile mele mecanice: eram atât de îngrijorată, încât trebuie c-am spus tot felul de prostii.

— Ce părere ai, Charlie? s-a interesat lordul Francis. N-ar trebui să facem o probă, cu bătrânul nostru Marţipan în coş, şi să-l lăsăm acolo, sus? Am face un serviciu întregii lumi.

Charles Hengrave a izbucnit în râs.

— Bună idee. Mai ales că încă nu te-ai revanşat faţă de el pentru faptul că te-a pârât tatălui tău în legătură cu trăsura aia pe care ai mânat-o în jurul Pieţei Grosvenor.

— Ai dreptate! Cum de-am putut să uit una ca asta?

— Problema ta, Frank, este că ai un suflet prea bun ca să porţi pică, a remarcat prietenul său, pe un ton apreciativ.

— Sau prea zăpăcit ca să-şi amintească de ceva petrecut cu multă vreme în urmă, a adăugat domnişoara Jane, adresându-i vărului ei un zâmbet de înţelegere.

În spatele meu s-a auzit zgomotul unor paşi uşori, după care lady Elizabeth a apărut lângă mine.

— Neobişnuită toaletă, domnişoară Royal, mi-a zis ea, încet. Din moment ce n-am putut să profit de utilităţile unei astfel de încăperi, eşti amabilă să mă conduci acum la cea adevărată?

— Desigur, lady Elizabeth, i-am răspuns, simţindu-mă invadată de un val de recunoştinţă.

Lăsându-i pe ceilalţi în Cuibul rândunicii, atent supravegheaţi de Sarah Bowers, am condus-o pe lady Elizabeth la toaletă.

Când a ieşit, m-a tras deoparte.

— Ştii cine este, domnişoară Royal? Presupun că da, din moment ce te-ai străduit ca drumurile să nu ni se încrucişeze.

Am făcut un semn de încuviinţare.

— Aşadar, cum de-a ajuns lordul Jonathan Fitzroy să se ascundă aici? m-a întrebat ea, în şoaptă.

— Prin urmare, e lord, am spus, mai mult pentru mine, spusele ei confirmându-mi bănuielile. Cunoştinţele lui Johnny despre familia ducelui de Avon şi despre prietenii acesteia îmi

dăduseră ideea că ar fi frecventat cândva cercuri mai înalte decât cel în care se învârtea în prezent. Ar fi trebuit să pun lucrurile cap la cap când auzisem povestirea doamnei Reid despre contele de Ranworth şi neascultătorul lui fiu. Prăpastia creată între Johnny şi tatăl lui putea fi explicată prin predilecţia fiului pentru caricaturi considerate condamnabile. Căci, altminteri, de ce l-ar fi expediat domnul Sheridan pe domnul Salter tocmai în celălalt capăt al ţării? Protectorul meu era prea inteligent ca să trimită un asemenea nătărău să caute pe cineva. Fusese îndepărtat tocmai ca să nu îşi recunoască vărul. Numai că porecla lui Johnny — şi anume Căpitanul Scânteietor — trebuia ţinută secret până şi faţă de familia ducelui de Avon.

— Cred că domnul Sheridan îi oferă ajutorul până când va fi posibilă împăcarea cu tatăl lui, i-am explicat. N-o să spuneţi nimic nimănui, da?

A scuturat din cap, iar drăgălaşele sale bucle au alunecat precum mătasea în jurul gâtului său.

— Nu, i-am dat cuvântul meu. Mi-a spus că-i pot spune fratelui meu, dacă vreau, dar nimănui altcuiva. De asemenea, m-a asigurat că pot să am încredere în dumneata.

Obrajii i s-au împurpurat.

— Mi-a mai spus şi că poţi să-i transmiţi orice mesaj de la mine şi că-mi vei aduce toate răspunsurile lui.

Devenea evident că între lordul Jonathan şi lady Elizabeth era un alt fel de legătură decât ce ştiam eu. Ca prietenă a lui Johnny, am simţit că era de datoria mea să-i trâmbiţez calităţile.

— Cu certitudine. Mi-ar face plăcere să vă fiu de folos amândurora, mai ales că, aseară, Johnny mi-a salvat viaţa.

— Da? În ochii ei am văzut strălucind mândria de a auzi vorbindu-se despre curajul iubitului ei.

— Da, m-a salvat de la o moarte sigură, înarmat doar cu o pereche de pistoale care nici măcar nu erau încărcate. Iar eu aveam un brici proptit în beregată.

Lady Elizabeth s-a încruntat şi m-a prins de braţ cu mâna ei înmănuşată.

— Vorbeşti serios? Chiar ai păţit aşa ceva?

N-aş fi vrut să îndrept discuţia în această direcţie. Am încercat să ridic din umeri, numai că expresia şocată din ochii acelei fete, care nu cunoscuse vreodată altceva decât viaţa tihnită a celor bogaţi, m-a făcut să-mi dau mai bine seama cât de jos mă aflam faţă de ea. Viaţa mea fusese un şir neîntrerupt de pumni şi de palme, pe când a ei, de nenumărate ceaiuri şi rochii frumoase. M-am simţit ruşinată de mine însămi. Dar, spre surprinderea mea, lady Elizabeth a declarat:

— Eşti cea mai vitează fată pe care am cunoscut-o în viaţa mea, domnişoară Royal. Îţi admir curajul.

I-am întâlnit privirea şi am observat că nu mă vedea ca pe o zdrenţăroasă de rând, ci ca pe eroina propriei mele povestiri. Ca pe o egală a ei.

— Vă rog, spuneţi-mi Cat, am îndemnat-o. Toţi prietenii îmi spun aşa.

Mi-a zâmbit.

— Da, mi-ar face plăcere. Iar tu spune-mi Lizzie... aşa îmi spun tata şi Frank, când suntem acasă.

Prietenia noastră fiind pecetluită, ne-am întors în Cuibul rândunicii, unde i-am găsit pe ceilalţi din grup, împodobiţi cu cea mai formidabilă colecţie de mantii şi coroane. Turbanul lui Pedro era cocoţat, strâmb precum căciula unui beţiv, pe creştetul capului lordului Francis, făcând-o pe Sarah să râdă în hohote, căci acesta încerca să imite dansul în cerc executat de violonist la spectacol.

— Doamne, apără-ne! zicea Sarah. Aţi fi de toată minunea pe scenă, zău aşa, domnule.

Lordul Francis s-a oprit din învârtit şi i-a făcut o reverenţă, dezechilibrându-se.

— Doamnă, fiţi de o sută de ori binecuvântată pentru aceste vorbe amabile. Da, mi-aş dori o viaţă de actor!

— Câţi asemenea duci ai văzut, care să combine îndatoririle ce le revin cu maimuţărelile în faţa vulgului? l-a întrebat Marchmont, în timp ce se juca, dispreţuitor, cu o mantie peticită.

— Nu destui! a strigat lordul Francis, făcându-le pe domnişoara Jane şi pe Sarah să chicotească.

— Sunt de părere că ar fi mai bine să-l iau pe fratele meu de-aici, Cat, până n-o încasează, mi-a zis lady Elizabeth. Îţi mulţumesc foarte mult pentru bunătatea pe care ne-ai arătat-o în dimineaţa aceasta.

Mulţumirile ei au fost urmate de un călduros salut de rămas-bun din partea celorlalţi — cu excepţia membrilor familiei Marchmont, desigur. Am fost nevoită să recuperez o pană de struţ pe care cea mai tânără dintre domnişoarele Marchmont o strecurase, din neatenţie, în propria poşetă, spre marele necaz al fratelui ei. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva el o pusese acolo.

— Ei bine, a zis Sarah, legănându-se în balansoar, ţinând în poală un maldăr de haine de cârpit, dacă toţi nobilii ar fi ca lordul Francis, Anglia ar fi o ţară minunată.

Am aprobat-o din toată inima. Din nefericire, alde Marţipan Marchmont erau prea mulţi pentru ca un astfel de vis să se transforme vreodată în realitate.

Scena 4 — Bulgări de zăpadă

— Aşadar, care-i povestea cu tine şi cu lady Elizabeth? l-am întrebat pe Johnny, stând aplecată peste tăbliţa pe care mi-o dăduse ca să rezolv nişte probleme de matematică. Era pe la jumătatea după-amiezii, iar soarele se strecura pieziş prin posomorâtele ferestre ale biroului, luminându-i faţa cu o palidă licărire aurie. Ce pereche minunată ar fi făcut el şi lady Elizabeth, dacă soarta le-ar fi surâs! Nemaifiind nevoie să se ascundă de mine, desena în tuş o caricatură despre complicata viaţă amoroasă a unuia dintre prinţi. S-a uitat la mine şi şi-a îndepărtat de pe faţă o şuviţă de păr rebelă, închisă la culoare.

— Mă tem că povestea e foarte scurtă, Cat. Nu cred să-ţi satisfacă uriaşa poftă de informaţii. Ne-am cunoscut astă-toamnă, când a ieşit la primul ei bal.

— Cum adică a ieşit la primul ei bal?

— Prima ei ieşire în societate, ca adult. Aşa se spune: a ieşi la primul bal. Când vezi o tânără, chiar te întrebi dacă a ieşit deja în societate sau nu?

— Sună ca la crichet, am replicat posomorâtă, amintindu-mi de o după-amiază plictisitoare pe care o petrecusem

mai demult împreună cu banda lui Syd, când jucase împotriva unei echipe din Smithfield. Johnny a izbucnit în râs.

— Nu chiar. E un soi de cod, care înseamnă că este gata de măritiş sau nu.

— Şi tu eşti printre pretendenţii ei? l-am tachinat.

— Aş fi putut să fiu... dacă situaţia ar fi fost alta. Asta s-a întâmplat înainte să rup legătura cu tatăl meu. Dar el a descoperit toate acestea — iar Johnny mi-a făcut semn spre caricatura care se afla în faţa lui, pe masă. Nu le-a primit deloc cu bucurie, fiind un regalist înverşunat. N-a putut să înţeleagă de ce fiul lui are în suflet convingeri republicane.

Contelui putea să-i fie iertată o asemenea lipsă de înţelegere. Dar mă întrebam cum fusese posibil ca fiul unui conte să ajungă să respingă sistemul care-l favoriza — nu doar pe el, ci şi pe toţi cei din clasa lui —, adoptând în schimb noile idei ale Franţei şi ale Americii? Ei bine, singurul mod în care puteam să aflu răspunsul era să întreb.

— Tu de ce eşti?

— Ce să fiu?

— Republican.

— A!

Johnny a lăsat tocul pe masă şi şi-a şters tuşul de pe degete cu o cârpă.

— Totul s-a întâmplat datorită domnului Shore, fostul meu tutore. El m-a învăţat că oamenii sunt egali. Titlurile nu valorează nimic dacă îi pui pe oameni unii lângă alţii în

junglă. Atunci, doar caracterul şi inteligenţa sunt importante. El mi-a povestit cum atâtea aşa-numite popoare sălbatice din întreaga lume duc o viaţă plină de nobleţe, lipsită de corupţia, lăcomia şi invidia atât de prezente la noi. Nu la titlul unui bărbat trebuie să te uiţi, ci la calităţile lui.

— La fel şi în cazul femeilor.

— Este cât se poate de adevărat, a acceptat el precizarea mea, înclinând uşor din cap. Iată de ce-l dispreţuiesc pe Billy Shepherd în aceeaşi măsură ca pe prim-ministru. Asta nu are nimic de-a face cu poziţia inferioară pe care o are Shepherd în societate; cruzimea şi lăcomia lui sunt cele care-l fac demn de dispreţ. Şi de-asta o admir pe lady Elizabeth. Rangul ei nu înseamnă nimic, mintea şi sufletul ei sunt totul. E atât de diferită de toate celelalte domnişoare pe care le-am cunoscut! Când stai de vorbă cu ea, îţi dai seama că te înţelege, că-ţi urmăreşte firul gândurilor, cu toate capriciile şi meandrele lui.

Asta însemna că ea accepta rătăcirile lui privind acele idei revoluţionare, m-am gândit eu, zâmbind, închipuindu-mi-l cum îi vorbise entuziasmat, în vreun colţ al salonului, la primul ei bal. Dar Johnny nu greşea: ea chiar avea aerul unei persoane inteligente, cu o gândire profundă. Ca să nu mai punem la socoteală şi frumuseţea. Vedeam limpede că era îndrăgostit de ea fără speranţă.

A rulat caricatura la care lucrase şi s-a uitat la mine gânditor, lovindu-şi uşor bărbia cu sulul de hârtie.

— Cat, ai vrea să te aventurezi acum pe-afară? Crezi că te-ar pândi vreo primejdie?

— Sunt gata oricând. Nu doar în timpul zilei, i-am răspuns. N-aveam de gând să-i permit acelei grămezi de balegă aburindă, care era Billy Bubosu', să mă împiedice să iau o gură de aer proaspăt când aveam chef. Nu, n-avea să facă din mine o prizonieră în propria mea casă.

— Atunci, te-ar deranja să dai o fugă să-i duci asta domnului Humphrey, tipograful din strada Gerrard[1]?

— Nicidecum. Am sărit în picioare, nerăbdătoare, mai ales că Johnny părea să fi uitat cu totul de tăbliţa mea cu probleme de rezolvat.

— Bravo, eşti o fată de ispravă. Pe Caleb l-am folosit prea mult. Ce-mi trebuie mie este un mesager discret.

Mi-a îndesat o monedă de şase pence în palmă.

— Stai cu ochii în patru şi fereşte-te de primejdii, Pisicuţo. Mergi numai pe străzile principale.

— Da, domnule, i-am răspuns, zâmbind. Nu prea aveam nevoie de un astfel de avertisment, dar îmi făcea bine să aud că-i păsa cuiva de mine.

— A, a făcut el, de parcă i-ar fi venit în minte o nouă idee, dar eram convinsă că avusese de gând încă de la început s-o spună. Dacă se-ntâmplă să dai nas în nas cu domnul Sheridan, să nu spui că ai ştiut ceva despre asta.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

Am desfăşurat hârtia şi am aruncat o privire rapidă peste caricatură.

— Bănuiesc că n-ar fi prea încântat să vadă că l-ai desenat pe cel mai bun prieten al lui, doar în lenjeria intimă.

— Nu, sigur că nu, m-a aprobat Johnny, zâmbind amar. Chiar dacă Sheridan îmi este prieten — ba chiar unul bun, mai ales în momentele grele —, nu înseamnă că mi-a cumpărat conştiinţa. Nu lupt decât pentru o cauză: adevărul.

— Şi, am adăugat eu, este şi o cale bună de a-i îndepărta pe oameni de pe urmele tale. După ce o să se tipărească aşa ceva, cui i-ar mai trece prin cap să-l caute pe Căpitanul Scânteietor sub aripa domnului Sheridan?

— Ai o minte ascuţită, Cat. Ce-o să ne facem cu tine?

— Dar nu e posibil să te arunce în stradă, pentru că-i insulţi prietenul? l-am întrebat.

— Ba da, mi-a răspuns Johnny, ridicând din umeri şi împingându-mă spre uşă. Dar e un risc pe care sunt pregătit să mi-l asum. Hai, acum grăbeşte-te. Am depăşit deja termenul. Domnul Humphrey de-abia aşteaptă să tipărească desenul.

M-am mai oprit o clipă în loc, de data asta ca să ascund sulul de hârtie, apoi am ieşit în strada Russell, descoperind că peisajul se schimbase. Ninsoarea abundentă acoperise strada cu un giulgiu purificator, ascunzând noroaiele şi hârtoapele. Londra era protejată de zăpada care înăbuşea relele şi violenţa, măcar pentru câteva ore, înălţând spiritele într-o sărbătoare a inocenţei şi a frumuseţii. Ştiam că avea să fie un răgaz scurt.

Pătura imaculată urma să fie curând mânjită de trecerea greoaie a cizmelor, a copitelor şi a roţilor. La lăsarea întunericului, zăpada aceasta, aparent inofensivă, avea să devină o ameninţare pentru cei lipsiţi de un acoperiş deasupra capului, şi mulţi dintre vagabonzii care-şi căutau adăpost pe pragurile caselor aveau să îngheţe, ba chiar să moară. Dar, pentru moment, nu voiam decât să mă bucur de spectacolul care se desfăşura în faţa ochilor mei.

M-am îndreptat alunecând spre piaţă, unde i-am găsit pe băieţii lui Syd prinşi într-o furioasă bătălie cu zăpadă. Pedro era printre ei. Casele acoperite de nea semănau cu prăjiturile glazurate din vitrina cofetarului: acoperişurile şi pervazurile păreau tocmai bune de mâncat.

— Uite-o, hai s-o ochim! a strigat Nick, azvârlind un bulgăre mare în direcţia mea. M-am apărat cu sulul de hârtie pe care-l aveam la mine, după care, amintindu-mi de valoarea acestuia, am tras o înjurătură.

— Nu-i cinstit! am strigat spre el. Acum am treabă, dar v-arăt eu vouă când mă-ntorc!

Nick a început să râdă, iar Pedro a mai azvârlit spre mine un bulgăre de zăpadă. Nu m-am ferit la timp, aşa că m-a nimerit în obraz, iar dârele de apă rece au început să mi se prelingă pe gât.

— Staţi aşa! am strigat, dar Pedro şi cu Nick o luaseră deja la fugă, îndreptându-şi atenţia spre alte ţinte.

* * *

Imediat după ce am ieşit din Covent Garden, dispoziţia de sărbătoare m-a părăsit. Am simţit cum mă învăluie un sentiment de stânjeneală, de parcă aş fi fost urmărită. Putea să fie doar o umbră ivită din imaginaţia mea, ca urmare a evenimentelor din seara anterioară, dar nu m-am putut stăpâni să nu mă uit înapoi, peste umăr, de mai multe ori. Toată lumea era înfofolită, ca să se apere de frig. Era greu de spus dacă venea cineva pe urmele mele. În două rânduri am avut impresia că zăresc un fular gri, dar când am privit din nou, dispăruse. Afişele care anunţau recompensa pentru informaţiile care ar fi condus la arestarea Căpitanului Scânteietor fluturau pe zidurile de cărămidă, la mai multe colţuri de stradă, ca şi cum ar fi încercat să-mi atragă atenţia cu orice chip. Unul dintre ele zăcea în rigolă, rupt în două. Cineva mâzgălise pe el „Jos cu regii!", ceea ce mă conducea la concluzia că, fără îndoială, cel care-l rupsese şi-l aruncase în canal era un regalist furios. Oare Johnny era cu adevărat în primejdia de a fi spânzurat şi spintecat? Aceasta era o pedeapsă barbară, care nu se mai practica în vremurile noastre moderne şi iluminate: condamnatului i se tăia ştreangul înainte ca el să moară şi i se scoteau măruntaiele cât încă nu închidea ochii. Nu s-ar aplica o asemenea pedeapsă tocmai de data aceasta, nu? Nu lui Johnny! Dar apoi mi-am amintit, cutremurându-mă, că

încă puteau fi văzute capetele rebelilor din 1745[1], înfipte în pari, la intrarea pe Podul Londrei... lăsate acolo pentru ciori, ca nişte delicatese negre şi uscate. Intrasem într-o nouă şi înfricoşătoare epocă: revoluţia din Franţa îi făcuse pe bogătani să se teamă pentru ei înşişi. Cât despre săraci, unii năzuiau la drepturile acordate verilor noştri francezi; alţii, trebuie să recunoaştem, nu doreau ca Broscarii să ne arate nouă cum trebuie să trăim. Care dintre tabere urma să aibă câştig de cauză? Nu puteam decât să mă întreb retoric. Drepturile omului, sau John Bull[1]? De când îl cunoscusem pe Johnny, mă trezisem la realitate, înţelegând că răspunsul la această întrebare îmi va hotărî şi mie viitorul, în egală măsură.

Eram copleşită de imaginile întunecate cu Johnny trecând pe aceleaşi străzi, în drumul lui spre eşafod, şi m-am simţit uşurată când, în sfârşit, am ajuns pe strada Gerrard. Aflată într-o zonă de oameni avuţi, cu un amestec de magazine şi de locuinţe confortabile, strada Gerrard mi-a alungat imediat sumbrele închipuiri. Într-un loc asemănător cu acesta mi-aş fi dorit să

---

[1] Cea de-a doua rebeliune a iacobiţilor, prin care se încerca restaurarea dinastiei Stuart. Rebelii şi-au luat numele după cel al regelui Iacob (James) al VII-lea, pe care au vrut să-l readucă pe tron în 1715, când a avut loc prima rebeliune. (*N. tr.*)

[2] Personificarea englezului, lansată în anul 1712 de dr. John Arbuthnot popularizată rapid de caricaturiştii timpului, care-l înfăţişau ca pe un bărbat vânjos, corpolent, îmbrăcat în frac negru şi pantaloni bufanţi albi, şi purtând o vestă cu steagul Marii Britanii, joben şi baston. Era însoţit de un buldog. Imaginea sa cea mai frecventă este a unui moşier de la ţară, conservator, bine intenţionat, voit opusă celei a revoluţionarului francez. (*N. tr.*)

trăiesc într-o bună zi, dacă aş fi avut destui bani, să scap de teama pe care o simţeam când era vorba de alei întunecate şi de tâlhari ca Billy Shepherd, şi să am vecini şi prieteni cărora să le pese de mine. L-am găsit uşor pe domnul Humphrey: un cârd de gură-cască mi-a atras atenţia — o sumedenie de inşi care priveau cu jind pe fereastră la ultimele producţii ale tipografiei, etalate acolo. Doamne cu nasul ascuţit se ciocneau de bărbaţi cu obraji bucălaţi, lungindu-şi cu toţii gâturile ca să citească şi astfel să fie la zi cu bârfele politice, fără să fie nevoiţi să-şi scormonească buzunarele în căutare de bani pentru aşa ceva. Un băiat zdrenţăros se strecura printre picioarele lor, fără îndoială uşurându-i de monedele pe care evitaseră să le cheltuiască.

Când am intrat, deasupra uşii a clincănit un clopoţel.

— Domnul Humphrey e aici? am întrebat-o pe femeia drăguţă, cu obraji trandafirii, aflată în spatele tejghelei.

— Mă tem că fratele meu e plecat, domnişoară. Pot să te ajut cu ceva?

Am şovăit. Johnny îmi ceruse să las lucrarea numai şi numai în mâinile lui William Humphrey.

— Întârzie mult?

Ea a răspuns clătinând din cap şi arătându-mi un taburet înalt, aflat lângă tejghea.

— Nu. Dacă vrei să-l aştepţi, poţi să iei loc acolo.

Din colţul în care stăteam, mă uitam cum domnişoara Humphrey se ocupa de fluxul neîntrerupt de clienţi. Curând, am înţeles limpede că ea avea un rol mult mai important decât

acela de a servi la tejghea: era foarte bine pusă la punct cu toate aspectele afacerii şi avea păreri proprii, ferme în privinţa a tot ceea ce trebuia să le vândă clienţilor.

— Nu, astea n-or să vă placă, i-a atras atenţia, pe un ton discret, unui domn mai în vârstă, care purta o pălărie de cleric. Cel puţin, sunt sigură că doamna Buchet n-o să fie de acord, din câte o cunosc. Ce părere aveţi despre acest nou volum al domnului Gillray?

— A, domnişoară Humphrey, sunt gata să jur că uneori îmi citiţi gândurile, a replicat domnul respectiv, întinzându-i câteva monede. O să-i spun soţiei mele că dumneavoastră mi l-aţi recomandat.

Clopoţelul de la uşă a sunat din nou în timp ce domnul pleca, făcând loc înăuntru unui nou client.

— Pot să vă fiu de folos, domnule? l-a întrebat domnişoara Humphrey, amabilă.

— Poate că da. Caut cea mai recentă caricatură a Căpitanului Scânteietor... cea cu oliţa de noapte.

Ce ghinion teribil! Era tocmai Marţipan Marchmont, băiatul care se arătase atât de dornic să-şi vâre nasul în treburile lui Johnny. Am ascuns sub fustă sulul de hârtie şi mi-am lăsat capul în jos.

— Într-adevăr, o ştiu, domnule. Dar, din nefericire, am vândut tot stocul şi acum suntem în aşteptarea unui nou tiraj. Fratele meu ar trebui să revină curând, cu un nou stoc.

Doriţi cumva să-l aşteptaţi? Mai este o tânără domnişoară care îl aşteaptă de ceva timp. Sunt convinsă că nu mai întârzie mult.

Marchmont a aruncat o privire nepăsătoare în direcţia mea, apoi, văzând despre cine era vorba, a venit spre mine.

— Domnişoara Royal! Ei bine, este o plăcere cu totul neaşteptată, a declarat el, stăpânindu-şi un zâmbet de triumf. Apoi mi-a făcut o firavă reverenţă. Ce coincidenţă!

M-am ridicat să-i fac la rândul meu o reverenţă, iar sulul de hârtie a căzut cu zgomot pe podea. M-am aplecat să-l ridic, numai că el a fost mai iute.

— Permite-mi, a zis, aplecându-se să-l ia de pe podea. Apoi mi l-a înmânat. E o creaţie de-a dumitale ori de-a *prietenului* dumitale, mă întreb?

Mi-am luat hârtia înapoi şi am ascuns-o imediat de privirile lui indiscrete.

— Nu-i nimic, i-am răspuns, repede.

— Tare mă îndoiesc de acest lucru, a replicat el, privindu-mă în ochi. Era o privire epuizantă: părea să se holbeze prin mine, încercând să scoată adevărul precum chirurgul o piatră din vezica biliară. M-am cutremurat.

— Prin urmare, ce vă aduce aici? l-am întrebat, ca să schimb subiectul.

— Locuiesc prin apropiere... la doar câţiva paşi distanţă.

Auzindu-l, am renunţat imediat la dorinţa de a locui vreodată pe strada Gerrard.

— Dar dumneata?

Fir-ar să fie! Iarăşi aducea discuţia la mine.

— Am un comision de îndeplinit. Pentru domnul Kemble.

Domnişoara Humphrey ascultase, cu nevinovăţie, conversaţia dintre noi.

— Eşti de la Drury Lane, draga mea? Te-ar deranja cumva dacă ai duce acolo ceva din partea mea? Am aici un pacheţel pentru teatru.

S-a aplecat şi a scos de sub tejghea un mic pachet, care, deşi era cu susul în jos, am văzut că îi era adresat lui Jonathan Smith Esq.[1] L-am înhăţat înainte ca Marchmont să poată observa ceva; apoi l-am ascuns în buzunarul şorţului.

— Sigur, i-am răspuns domnişoarei Humphrey. Dacă stau să mă gândesc, e mai bine s-o şterg. Puteţi să-i daţi hârtia asta fratelui dumneavoastră? Şi i-am întins caricatura făcută sul. Mi se părea o idee mai bună să plec înainte de întoarcerea domnului Humphrey, pentru ca urechile lui Marchmont să nu audă vreun lucru incriminator.

— Aşa o să fac, a promis ea, zâmbind spre amândoi. Ai grijă la întoarcere; începe să se întunece.

Atât Marchmont, cât şi eu ne-am întors să ne uităm afară, pe fereastră: într-adevăr, cerul era deja de un cenuşiu-închis şi în unele case se vedeau lumânări aprinse în ferestre, făcând ca, prin contrast, amurgul să pară şi mai posomorât.

---

[1] Abreviere uzuală pentru *Esquire*, particulă folosită de obicei pentru desemnarea persoanelor de obârşie nobilă. (*N. tr.*)

— Domnişoară Royal, e de neconceput să te las să traversezi Londra neînsoţită, la această oră târzie. Permite-mi să vin cu dumneata. O să-l pun pe servitorul nostru, pe James, care acum mă aşteaptă afară, să vină cu noi.

— Ei, da, ce frumos din partea unui tânăr domn! a replicat domnişoara Humphrey, strălucind de admiraţie.

— Nu, nicidecum, domnule Marchmont. Nu este cazul, am început eu.

— Nu, nu, insist. M-a apucat de braţ şi m-a tras spre uşă. Chiar cred că e momentul să schimbăm câteva vorbe între patru ochi, a continuat el, coborând tonul.

Într-adevăr, James, un servitor vânjos, înarmat cu o bâtă zdravănă, îşi aştepta stăpânul afară.

— James, s-au schimbat planurile, l-a anunţat iute Marchmont. O s-o conducem pe domnişoara aceasta până în Drury Lane.

— Foarte bine, domnule, a răspuns servitorul, fără să arate un interes prea mare faţă de mine sau faţă de destinaţie. Dădea impresia că era obişnuit cu schimbările bruşte de plan ale stăpânului său.

— Şi acum, domnişoară Royal, în legătură cu desenele acelea, a zis Marchmont, în timp ce traversam aleea St. Martin, ţinându-mă strâns de braţ. Ai cumva cunoştinţă de faptul că i s-a oferit o recompensă persoanei care furnizează orice informaţie care ar putea conduce la capturarea Căpitanului Scânteietor?

— Chiar? am replicat, cu un voce care speram să nu tremure.

— O fată ca dumneata ar avea ce face cu cele câteva guinee, îndrăznesc să afirm.

Nu i-am răspuns. Se vedea limpede că nu ştia nimic despre fetele ca mine.

— După părerea mea, nu recompensa este cea care ar trebui să tenteze pe cineva, ci satisfacţia de a-l scoate din circuit pe unul dintre cei mai infami trădători pe care i-a cunoscut vreodată ţara aceasta.

— N-o să obţineţi aşa ceva cumpărându-i caricaturile, am replicat, sărind peste un morman de bălegar pe care, după cum mi-a făcut plăcere să observ, Marchmont era prea preocupat ca să-l mai evite.

— La dracu! a strigat, când şi-a dat seama în ce călcase. Faptul că le cumpăr ţine de cercetarea problemei. Am o teorie, numai că-mi trebuie o mostră din lucrările acelui individ. Altfel, nu m-aş atinge vreodată de aşa ceva, crede-mă. De asemenea, mi-ar plăcea să mai arunc o privire asupra manuscrisului dumitale, dacă ai fi atât de amabilă.

Înţelegeam pe cine bănuia, însă, după cum rezulta din spusele sale, nu avea nicio dovadă. Sub nicio formă n-aveam să i-o ofer eu. Nu i-am răspuns nimic.

— Domnişoară Royal, dumneata nu eşti deloc proastă. Ştii de ce mă interesează atât de mult cercul din care faci parte. Dacă vreunul dintre prietenii dumitale care face mâzgăliturі — în schimb, pretinde că e cine ştie ce artist autodidact, cu năzuinţe spre sfere înalte — şi-a pus în cap să-i insulte în această

manieră josnică pe cei care sunt mai buni decât el, este de datoria dumitale să-l împiedici să meargă mai departe. Trăim vremuri de-a dreptul tulburi. Uită-te bunăoară la Franţa!

Ochii lui Marchmont sclipeau de un entuziasm nebunesc; îşi izbea podul palmei cu pumnul celeilalte mâini, ca să-şi accentueze cuvintele.

— Dacă nu se termină totul aici, vor cădea capete!

— Şi cum rămâne cu dreptul cetăţeanului englez de a se exprima liber? l-am întrebat, devenind din ce în ce mai alarmată de tonul arogant pe care mi se adresa băiatul acesta. Cine se credea el, ca să vorbească aşa despre mine şi despre prietenii mei? Se înfierbântase într-atâta încât începea să mă înfricoşeze patima lui pentru acest subiect. Mă bucura mai mult prezenţa neutră a lui James.

— Dreptul de a se exprima liber? Ptiu! Englezii care atacă însăşi instituţia care ne conferă libertatea îşi pierd dreptul de a revendica aşa ceva.

— Tatăl dumneavoastră nu gândeşte aşa... sau, cel puţin, aşa susţine lordul Francis, am spus grăbită, ca să-mi repar greşeala, amintindu-mi că nu trebuia să arăt că îl cunoşteam pe domnul în cauză.

— Tatăl meu! Îl dispreţuiesc!

Desigur, a observat că eram şocată: nu mai văzusem niciodată până atunci pe cineva să vorbească atât de urât despre tatăl lui.

— Te asigur de reciprocitatea acestui sentiment. Tot ce-l interesează este propria ascensiune politică. El are impresia că o persoană cum este Căpitanul Scânteietor îi serveşte cauza.

— Dar în cazul dumneavoastră, care este cauza pe care o slujiţi?

Ne apropiam de piaţă şi începeam să mă simt mai în siguranţă, acum, că ajungeam pe teritoriul meu.

— Sunt uimit de faptul că mă întrebi aşa ceva, domnişoară Royal. Regele şi ţara, desigur!

— Şi asta n-are chiar nimic de-a face cu dispreţul faţă de propriul tată?

S-a aplecat spre mine.

— De îndată ce va putea cineva să dovedească faptul că ştie ascunzătoarea Căpitanului Scânteietor, a şuierat Marchmont, să te aştepţi la o vizită din partea oamenilor legii. Închisoarea din strada Bow nu e departe de-aici... numai că, pentru cineva anume, această scurtă plimbare ar putea să fie şi cea din urmă. Şi, desigur, în ceea ce-i priveşte pe cei care-l apără, să se aştepte şi ei să sufere neplăcerile care decurg din încălcarea legii.

Avea dreptate. Nu mă gândisem până acum la pedeapsa de care puteau să aibă parte cei care ştiau cine era cu adevărat Johnny, dacă erau prinşi ascunzându-l. Nu că asta ar fi schimbat ceva, fireşte: ştiam prea bine cui trebuia să-i fiu loială.

— O să ţin minte, i-am răspuns cu indiferenţă.

Pleosc! Un bulgăre de zăpadă, zburând prin lumina estompată a amurgului, l-a izbit pe Marchmont în obraz.

— Ce dracu'!? a exclamat el.

— Haide, Cat, prinde-mă dacă poţi! a strigat batjocoritor Pedro. Un alt bulgăre de zăpadă a zburat spre mine, numai că m-am aplecat la timp, iar proiectilul l-a nimerit pe James drept în piept.

— Afurisit băiat! a izbucnit în râs James, aplecându-se să înşface un pumn de zăpadă, ca să riposteze.

Un alt bulgăre l-a izbit pe Marchmont, de data aceasta în plină faţă, astfel încât nasul său turtit şi ochii apoşi erau complet acoperiţi de zăpadă. M-a privit furios, aşteptând o explicaţie. Am ridicat din umeri.

— Nişte prieteni care se distrează, domnule, dacă ştiţi cumva ce-nseamnă asta.

M-am ascuns în spatele lui James, lăsându-l pe masivul servitor să încaseze încă doi bulgări. James râdea în hohote, expediind înapoi proiectilele, cu mare entuziasm. Când Pedro şi-a iţit capul de după taraba băcăniei, l-am ţintit cu atenţie şi am izbutit să marchez un punct doar dintr-o încercare. Abia atunci am observat în spatele lui o siluetă mânjită de funingine, care părea să arunce doar în direcţia lui Marchmont. La cea de-a doua încercare, l-am nimerit pe lordul Francis.

În tot acest timp, Marchmont rămăsese pe loc, ca paralizat de o furie rece, fără să ia în seamă numeroşii bulgări de zăpadă care-l loveau.

— James, termină! a răcnit el, parcă lătrând.

— Am înţeles, domnule, a răspuns James, aruncând pe furiş o ultimă lovitură în direcţia lui Nick, în clipa în care stăpânul lui s-a întors cu spatele. Servitorul mi-a făcut cu ochiul, dar, în clipa în care Marchmont s-a întors cu faţa spre noi, chipul său a redevenit imediat impasibil.

— Îţi doresc noapte bună, domnişoară Royal, mi-a zis Marchmont, rânjind batjocoritor. Din moment ce te afli printre *prieteni*, nu este cazul să-mi mai fac griji în privinţa siguranţei dumitale.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, i-am replicat, politicoasă, cu toate că amândoi ştiam la fel de bine că voiam că spun exact contrariul. Nu era deloc amabil: era insuportabil de băgăcios, urmărind doar să abată năpasta asupra unuia dintre semenii săi. I-am făcut o reverenţă, după care am rupt-o la fugă spre banda lui Syd, cu braţele ridicate, ca să mă apăr de bulgării de zăpadă pe care-i expediau, într-un mod cât se poate de lipsit de eleganţă, în direcţia mea, acum că nu mai aveam cum să mă ascund după James.

— Ajunge! am strigat. Nu e corect! M-am repezit spre Pedro, am adunat de pe jos zăpada din bulgărele cu care mă lovise şi i-am îndesat-o după ceafă. A început să ţipe.

— Ei, acum cine nu-i corect? a protestat el.

— Crezi că m-a recunoscut? m-a întrebat lordul Francis, uitându-se cum mica siluetă dreaptă a lui Marchmont dispărea iute spre vest.

— Nici gând, l-am asigurat eu. Bine ţintit!

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— A meritat toţi bulgării, până la ultimul, crede-mă. Dar, apropo, ce căutai împreună cu el? N-aş fi crezut că voi doi aţi putea fi prieteni.

— Nici nu suntem, am replicat, sec.

Gândurile îmi alergau în timp ce vorbeam. Erau prea mulţi duşmani care stăteau la rând să-l prindă pe Johnny. În primul rând, tatăl lui, care tot încerca să-l găsească; în al doilea rând, oamenii guvernului, porniţi pe urmele Căpitanului Scânteietor; iar în al treilea, Marchmont, care îl căuta din cauza a cine ştie ce răcă personală, voind să se răzbune pe tatăl său. Şi, ţinând cont de ultima caricatură făcută de Johnny, era clar faptul că nu-şi slujea propria cauză, ci mai degrabă căuta cu tot dinadinsul martiriul, înfuriind tot mai multe persoane, inclusiv pe actualul său protector, de parcă nu i-ar fi păsat aproape deloc de propria persoană. Îşi tăia singur craca de sub picioare. Bun, dacă lui Johnny nu-i mai păsa de soarta sa, atunci trebuia să-l ajut, dar nu puteam s-o fac de una singură. Eram destul de sigură de lordul Francis şi de lady Elizabeth. Singura problemă rămânea Pedro. Era el demn de încredere? Sau ispita recompensei era prea mare pentru el? Cel mai bine ar fi fost să nu-l implic şi pe el.

— Lord Francis...? am început.

— Frank... spune-mi Frank, Cat.

— Frank, aţi putea, tu şi cu sora ta, să-mi acordaţi câteva minute? Am nevoie de ajutorul vostru.

Lordul Francis a părut surprins.

— Dar ţi-am vorbit deja despre interesul tatălui meu de a te sprijini în munca pe care o faci.

— Nu e vorba despre asta, am replicat, înroşindu-mă la faţă văzând că se gândise imediat că aş fi avut nevoie de ceva bani. Nu, de fapt e vorba despre prietenul surorii tale. E urgent. E în primejdie.

Mi-am dat seama că lordul Francis a înţeles la ce mă referem. Dar Pedro era, bineînţeles, nedumerit.

— Ce se-ntâmplă, Cat? Despre care prieten vorbeşti? a întrebat el, uitându-se cu atenţie la noi.

Lordul Francis nu l-a luminat în această privinţă.

— Mai bine ar fi să vii chiar acum cu mine acasă, Cat. Tata trebuie că e plecat, iar mama cred că încă este la ţară. O să pot să te strecor înăuntru neobservată.

— Mulţumesc. Pedro, poţi să-i dai de ştire lui Johnny că i-am predat cu bine pacheţelul?

— Nici nu mă gândesc, Cat. Vin şi eu cu tine. Nu se poate să umbli brambura pe străzi, de una singură, când se întunecă, mi-a răspuns Pedro, cu fermitate.

— Nu umblu de una singură, sunt cu Frank!

— Şi ce-ar putea el să facă dac-ai da de bucluc? Ai nevoie de cineva care să se descurce în asemenea situaţii. Pedro s-a uitat la mine, cu ochii scânteind de mânie în faţa împotrivirii mele. Îmi dădeam bine seama că resentimentele dintre noi,

stârnite de recenta confruntare din biroul domnului Sheridan, îşi scoteau din nou la iveală capetele hidoase.

— Nu, n-am nevoie de ajutorul tău, Pedro, i-am repetat.

— Dar, Cat, Pedro are dreptate: o domnişoară n-ar trebui să umble de una singură pe străzi, iar tu o să ai nevoie de cineva care să te conducă pe urmă acasă, a spus lordul Francis, fără să-şi dea seama că între mine şi Pedro lucrurile nu erau chiar în regulă.

Nimic nu mergea aşa cum trebuia. Ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit era ca Pedro să afle adevărata identitate a lui Johnny. Amândoi se comportau la fel de rău ca şi Marchmont, folosindu-se de pretextul că eram fată, ca să-mi impună o companie nedorită.

— Doar nu sunt un obiect, ca să mă pasaţi de la unul la celălalt! am protestat eu.

— Tipic pentru Cat! Prea mândră ca să-şi recunoască propriul interes, a comentat Pedro, de parcă eu nici n-aş fi fost acolo. Sigur că trebuie să vin şi eu, iar ea ştie asta foarte bine.

— E-n regulă, a spus lordul Francis, pentru că n-o să mă pot strecura din nou afară, ca s-o aduc înapoi acasă.

— N-aveţi de gând să încetaţi? m-am răstit la ei, bătând din picior furioasă. Mă descurc singură în Londra încă de când tu (m-am întors spre fiul ducelui) de-abia începuseşi să-ţi porţi pantalonii bufanţi, iar tu (mi-am îndreptat privirea mânioasă spre Pedro) încă te coceai sub fierbintele soare african. Ştiu să-mi port singură de grijă!

Pedro şi lordul Francis şi-au zâmbit unul celuilalt, a înţelegere, făcându-mă să mă înfurii şi mai mult.

— Încetaţi să vă mai purtaţi cu mine de parcă aş fi o zănatică fără nimic în cap! Sunt în stare să hotărăsc şi singură ce e mai bine pentru mine!

— Ei bine, Cat, să zicem că eu i-am adresat lui Pedro invitaţia de a-mi fi oaspete. Dacă vii, trebuie să accepţi compania lui, a zis lordul Francis, făcându-i cu ochiul lui Pedro.

Eram foarte tentată să renunţ la ideea de a le mai cere ajutorul lordului Francis şi lui lady Elizabeth. Poate că era mai bine să mă întorc pur şi simplu la teatru şi să-l anunţ pe Johnny că trebuia să dispară. Dar de unde să fi luat banii necesari pentru fugă? Dacă puneam totul în balanţă, îmi dădeam seama că încrederea mea că Johnny era capabil să-şi poarte singur de grijă era mai mică decât îndoiala faţă de Pedro.

— Da, vreau să vin, am replicat, posomorâtă.

— În cazul acesta, n-o să te împotriveşti dacă o să te rog să-l însoţeşti pe urmă pe prietenul meu înapoi la teatru, nu, Cat?

Am clătinat din cap în semn că nu. Din moment ce pierdusem cea mai importantă dintre bătălii, aceea de a-l ţine pe ciudatul Pedro la distanţă de secret, nu mai era cazul să fac tam-tam în legătură cu înapoierea acasă.

— Mergem?

Lordul coşar mi-a oferit braţul şi ne-am îndreptat spre vest, către Piaţa Grosvenor.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

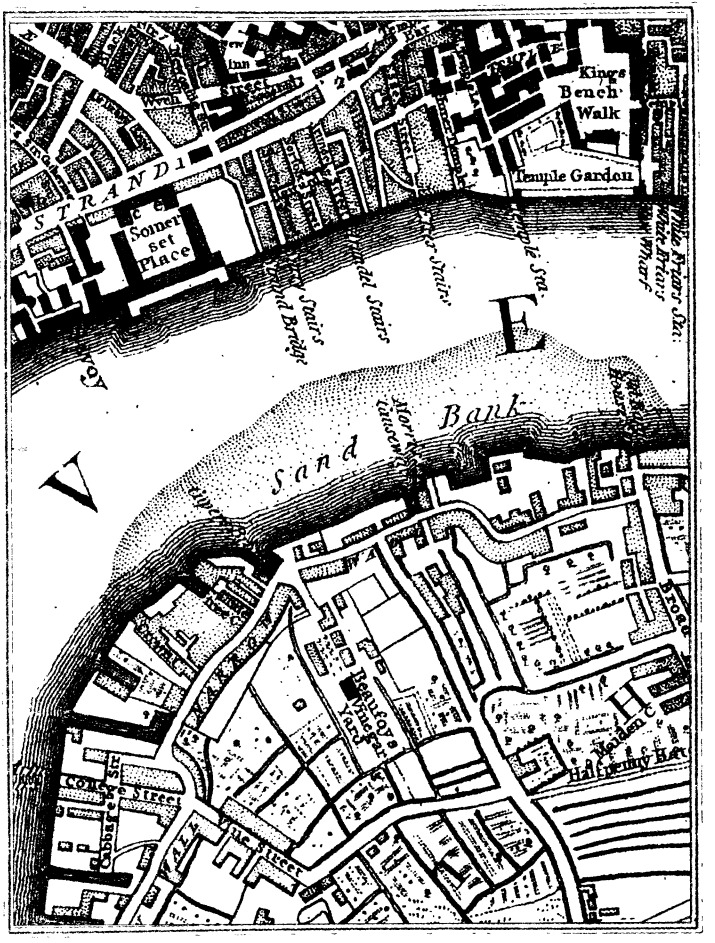

Actul IV — În care lui Pedro i se dezvăluie totul, iar el își arata loialitatea...

Actul IV

Scena 1 — Prieteni

La intrarea din spate a reşedinţei din Londra aparţinându-i ducelui de Avon mirosea puternic a cal. Grajdurile erau în apropiere şi, judecând după dârele mocirloase din zăpadă, probabil că se apela des la serviciile cailor.

— Aşteptaţi-mă un pic, ne-a zis lordul Francis, după care a dispărut într-o boxă. Mă schimb imediat.

Eu şi Pedro tremuram în curtea din spate, încercând să nu arătăm că ne păsa prea mult de frigul de afară. Ninsoarea continua să cadă. Părul scurt şi negru al lui Pedro era împânzit de fulgi. Arăta, mai mult ca oricând, ca o pasăre exotică, nepotrivită cu friguroasa, iernatica Londră. La un moment dat, mi-a surprins privirea.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat el. De ce te holbezi aşa la mine?

— Mă gândeam cât de ciudat este să te afli aici.

— Doar nu era să te las să vii de una singură.

— Nu, nu aici-aici. Am vrut să spun aici, în Londra.

Mi-a răspuns ridicând din umeri.

— E chiar atât de ciudat? O grămadă de oameni neobişnuiţi se perindă pe-aici. Londra ne atrage, apoi ne scuipă

afară, ne lasă să ne scufundăm, sau să înotăm, sau ce poate fiecare să facă.

Era momentul cel mai important să-l pun la încercare, înainte de a se întoarce lordul Francis.

— Ştii ce vorbeam despre diamant?

Dintr-odată, chipul lui Pedro a căpătat o expresie de viclenie. Şi-a luat ochii de la mine, pironindu-i pe mânerul lopeţii de zăpadă.

— Înţeleg că ai nevoie de bani, Pedro, dar nu poţi să faci chiar orice ca să-i obţii, nu? Există şi lucruri pe care nu le-ai face, nu-i aşa?

— Multe. Drept cine mă iei, Cat?

— N-ai fi în stare să trimiţi un om la moarte, nu-i aşa? l-am întrebat.

— Nu, doar dacă nu cumva o merită. Dar ce are asta de-a face cu diamantul?

— Nimic. Doar că, în clipa de faţă, mai e şi altceva ascuns în Drury Lane, în afară de diamant.

Lordul Francis şi-a făcut apariţia, dinspre grajd, înveşmântat în hainele lui obişnuite, arătoase, cu toate că pe faţă şi pe mâini încă mai avea funingine. I-a aruncat o monedă băiatului care se îngrijea de grajd şi care venea în urma lui, cu veşmintele de care se dezbrăcase.

— Pune-mi-le bine, Jenkins, a cerut el.

— Cum porunciţi, domnule, i-a răspuns Jenkins, dezvelindu-şi toţi dinţii într-un zâmbet.

— Şi acum, cel din urmă pas în transformarea mea!

În acea clipă, cu tot frigul de-afară, lordul Francis şi-a băgat capul sub robinet, a apăsat de două ori pompa şi şi-a tras rapid o spălare. A ieşit de sub jet cu apa picurându-i din păr, dar acesta îşi recăpătase culoarea naturală.

— Haideţi să intrăm, până nu mor de frig! ne-a îndemnat el, gâfâind.

Alunecând pe pietrele pavajului, ne-am îndreptat către intrarea din spate. În clipa în care a ajuns la prima treaptă, lordul Francis ne-a oprit.

— Aş vrea să mă înţelegeţi bine, cei mai mulţi dintre slujitori sunt de încredere, dar aveţi grijă cu bucătarul francez şi cu tutorele meu. Amândoi s-ar bucura să mă vadă pedepsit straşnic pentru faptul că am ieşit fără să cer permisiunea. De obicei, trebuie să-mi programez excursiile pentru perioadele în care ei sunt ocupaţi cu alte probleme.

Am încuviinţat din cap, apoi ne-am strecurat în urma lui. Am presupus că în partea dreaptă era bucătăria, căci am auzit zăngănit de tigăi şi voci blestemând.

— *Mon Dieu*[1]! Azest zos nu potrivit la *perniţă*, porcărie!

S-a auzit răsunând o palmă pe un obraz, apoi un ţipăt, probabil al unei servitoare nefericite.

— E bine! ne-a spus lordul Francis, în şoaptă. Domnul Lavoisière e mult prea ocupat cu cina ca să ne mai bage şi pe noi în seamă.

---

[1] *Dumnezeule!* (în limba franceză, în original). (*N. red.*)

Abia apucase să rostească vorbele acestea profetice, că o persoană cu şorţ şi tichie albe a şi dat năvală pe uşa din dreapta noastră. Având reflexe bune, lordul Francis ne-a tras, pe mine şi Pedro, într-o încăpere care dădea în coridorul aflat în stânga. După şirurile de tigăi din cupru care sclipeau pe pereţi, mi-am dat seama că ne aflam în camera în care se spălau vase. Pentru prima dată de când îl cunoşteam, lordul Francis arăta înspăimântat. S-a auzit un zgomot de paşi grei, care se apropiau. M-am făcut mică, în spatele unei căzi mari; Pedro şi lordul Francis s-au ascuns în spatele uşii.

— Unde e azest *blancmange*[1]? a ţipat bucătarul. Dacă nu terminat el, Pierre, eu fac bretele din maţe la tine!

— Aici este, domnule! s-a auzit o voce de-afară, vorbind cu precizia militărească a unui locotenent care dă raportul în faţa ofiţerului său comandant. Pierre se pare că era mai norocos decât servitoarea: desertul preparat de el trecuse examenul şi, după doar câteva mormăieli, *monsieur* Lavoisière s-a retras în bârlogul său.

— Repede! ne-a îmboldit lordul Francis. Haideţi s-o ştergem de-aici!

Făcând cât mai puţin zgomot, am pornit în fugă pe coridor, am urcat o scară cu trepte de piatră, am trecut de o draperie din aba verde şi ne-am strecurat în hol. Odată ajunşi pe pavajul din marmură, lordul Francis a scos un oftat de uşurare.

[1] Un soi de budincă preparată din lapte şi amidon sau gelatină, aromată cu migdale, vanilie sau rom. (*N. tr.*)

— În sfârşit, suntem la loc sigur! a exclamat el. Haideţi s-o căutăm pe Lizzie. S-a repezit imediat în sus pe scară, strigându-şi sora. Servitorul care ne deschisese uşa la prima noastră vizită l-a oprit din drum pe palier.

— Cred că o veţi găsi pe lady Elizabeth în bibliotecă, domnule, a zis el. Iar domnul Herbert mi-a zis să vă transmit că vrea să vă vadă când vă întoarceţi.

Lordul Francis i-a răspuns cu o strâmbătură.

— Încă nu m-am întors, Joseph.

— Într-adevăr, aşa este, domnule. Dar atunci când vă veţi hotărî să reveniţi, pot să consider că mesajul meu va ajunge la destinaţie fără întârziere?

— Imediat cum o să păşesc pragul, i-a confirmat lordul Francis, clipind din ochi conspirativ.

— Foarte bine, domnule.

Era evident că servitorul acesta manifesta o loialitate straşnică faţă de tânărul său stăpân.

— Domnul Herbert e preceptorul tău? l-am întrebat.

Lordul Francis a făcut un semn de încuviinţare.

— M-am tot străduit să evit să fiu trimis la şcoala cu internat. Mama e de partea mea, dar, cu toate acestea, cred că zilele mele acasă sunt numărate. Păcat, tocmai acum, când începusem şi eu să mă simt cu-adevărat bine! Şi s-a uitat cu părere de rău la Pedro. Era clar că hoinărelile lor pe străzi îi produseseră o impresie puternică. Oricum, a continuat, sunt hotărât să nu plec până nu-l conving pe prietenul vostru Syd

să mă înveţe câteva figuri. Cu siguranţă, mi-ar fi de mare folos la şcoală. Să-i bag în sperieţi pe bătăuşi.

— Sunt bătăuşi chiar şi în şcolile voastre? l-am întrebat. Credeam că aşa ceva există numai pe străzile pe care trăiesc cei din categoria mea socială. Oare copiii bogaţi nu sunt prea rafinaţi încât să facă pe bătăuşii? Nu-şi petrec întreaga zi discutând între ei în limba latină şi mâncând din farfurii de porţelan?

— Ai face bine să crezi! a replicat lordul Francis. Şcolile sunt veritabile crescătorii de bătăuşi. Aş putea să vă spun câteva poveşti de pe vremea când a făcut tata şcoala, care v-ar ridica părul în cap. Nu că ar mai avea nevoie vreunul dintre voi, a glumit el. Ia stai, Cat, ce-ai păţit? Abia atunci a observat că-mi lipsea o şuviţă de păr.

— Nimic, i-am răspuns repede, simţind cum mi se face rău din nou, amintindu-mi de păţania mea cu Billy. Mi-am dus mâna la frunte, ca într-un gest de apărare, dar n-am făcut decât să-mi expun tăietura de pe braţ.

Pedro a observat şi el.

— Tu ne ascunzi ceva, nu-i aşa, Cat? m-a iscodit el. Nu eşti în apele tale astăzi. Pari cam... pari înfricoşată.

— Tu eşti, Frank?

Lady Elizabeth şi-a făcut apariţia pe palier, ţinând în mână o carte, cu degetul strecurat între paginile sale, acolo unde întrerupsese lectura.

— Mi s-a părut că aud voci.

Când ne-a văzut pe toţi, faţa i s-a destins într-un zâmbet.

— O, sunt încântată! Mi-ai adus oaspeţi. Repede! Intraţi aici. Domnul Herbert e pe picior de război, dar n-o să-i treacă prin cap să te caute tocmai în bibliotecă.

— Sigur că nu! Ce-aş putea să caut eu aici? Numai o tocilară ca tine consideră că e un loc plăcut în care să-ţi pierzi timpul înainte de cină, a replicat lordul Francis.

Lady Elizabeth ne-a invitat să intrăm în cea mai frumoasă încăpere pe care o văzusem în viaţa mea. Pe unul dintre pereţi erau două ferestre înalte, care dădeau spre piaţa peste care coborâse deja întunericul. Lumânări pâlpâiau pe mai multe măsuţe, plasate printre fotoliile şi divanele confortabile. Pe un birou mare, care aştepta îmbietor de cealaltă parte a şemineului, se aflau o călimară din argint, sugativă, teancuri uriaşe de hârtie şi ceară pentru sigilat. Cât de mult mi-ar fi plăcut să mă aşez acolo şi să scriu! Dar cele mai impresionante lucruri din acea încăpere erau rafturile în care cărţi luxos legate erau puse unele peste altele, în ordine. Puteai să te instalezi acolo şi să nu mai simţi nevoia să ieşi ani întregi, mulţumită tuturor acelor tomuri fascinante aflate la îndemână. Îi invidiam pe lordul Francis şi pe lady Elizabeth pentru acest privilegiu de care se bucurau, mai mult decât pentru altele.

— Şi-acum, despre ce e vorba? m-a întrebat lady Elizabeth, invitându-mă să mă aşez pe un divan capitonat cu mătase. Am ezitat, temându-mă ca nu cumva să-l murdăresc

cu fusta mea soioasă, aşa că m-am aşezat pe o scăriţă din lemn.

— Nu ştiu precis, i-a răspuns lordul Francis, trăgând încă o dată cu urechea spre palier, după care a închis uşa în urma noastră. Cat are ceva de discutat cu noi. E vorba despre lordul Jonathan Fitzroy.

Lady Elizabeth s-a înroşit la faţă.

— Lordul Jonathan Fitzroy? s-a mirat Pedro.

— Adică Johnny, i-am explicat, şovăind. Nu este cine pare să fie.

— Acum înţeleg, a rostit Pedro, încetişor, rumegând vestea. E lord? E cel mai neobişnuit lord — cu excepţia lui Frank, aici de faţă — pe care l-am văzut vreodată.

— Şi încă nu ştii nimic, i-am zis. Dar, mai întâi de toate, trebuie să-mi promiteţi cu toţii că şi dacă ajungeţi la concluzia că nu puteţi să ne ajutaţi, pe mine şi pe Johnny — adică, pe lordul Jonathan —, ce urmează să vă spun o să rămână între noi şi în niciun caz n-o să mai ajungă şi la urechile altcuiva. Trebuie să-mi promiteţi că n-o să-l trădaţi, chiar dacă asta înseamnă să rataţi ocazia de a câştiga o mulţime de bani.

M-am uitat în ochii lui Pedro, care, încetul cu încetul, începea să înţeleagă la ce făcusem aluzie mai devreme.

— Sigur că n-o să-l trădez, mi-a răspuns pe un ton plin de indignare.

Încă eram departe de a fi sigură că puteam să-l cred pe cuvânt, dar ştiam că trebuia să merg mai departe cu povestea,

dacă voiam să obţin ajutorul de care aveam nevoie atât de urgent.

— Johnny mai are un nume... un nume pe care l-aţi mai auzit cu toţii. I se mai spune şi Căpitanul Scânteietor.

În timp ce vorbeam, mă uitam insistent la Pedro; mi s-a părut că zăresc în ochii lui o luminiţă stranie, care mă îngrijora: oare la ce se gândea? Acum ştia că Johnny face parte din clasele privilegiate... poate chiar dintr-o familie ce se îmbogăţise de pe urma plantaţiilor de zahăr şi de tutun, din munca a mii de sclavi, în Indiile de Vest. Putea acest lucru să afecteze loialitatea lui Pedro faţă de el? Oare ispita de a-l vinde avea să se dovedească mai puternică? La urma urmei, nimănui nu-i păsase de sentimentele lui Pedro sau ale celor din familia lui atunci când fuseseră vânduţi. Şi-atunci, de ce i-ar păsa lui acum?

Copiii ducelui erau mai uşor de descifrat. După înfăţişarea dârză, puteam să-mi dau seama că pentru lady Elizabeth dezvăluirea identităţii lui Johnny nu fusese un şoc; iar pentru lordul Francis, vestea era aproape bine-venită.

— Închipuie-ţi una ca asta! Lordul Jonathan Fitzroy să fie Căpitanul! N-am bănuit niciodată până azi că e atât de inteligent... şi nu doar un guler împăiat, cum sunt cei mai mulţi dintre pretendenţii lui Lizzie.

— Ssst! l-a oprit lady Elizabeth, văzând că Pedro o privea cu un interes reînnoit. Mă întrebam, cu inima cât un purice, ce imagine avea el acum asupra lucrurilor, după ce aflase toate aceste lucruri confidenţiale.

— Dar cred că prietenul vostru Marchmont bănuieşte ceva, am continuat, încercând să nu-i permit lui Pedro să mă distragă de la ţelul meu. Nu despre lordul Jonathan, desigur, însă bănuieşte că, de fapt, Căpitanul ar fi ascuns în Drury Lane. Plasa se strânge tot mai mult în jurul lui. Johnny o să fie nevoit să-şi găsească o altă locuinţă.

— Şi aveţi nevoie de ajutorul nostru, să-i găsim un loc? Lordul Jonathan ce părere are? s-a interesat lady Elizabeth.

Am lăsat capul în jos, privindu-mi degetele murdare.

— Trebuie să recunosc că nu ştie nimic despre faptul că vă cer ajutorul. Despre Marchmont am aflat un pic mai devreme.

— O să se supere foc pe tine, a zis lady Elizabeth. E tare mândru, ştii bine.

— Dar e prea mult pentru el să se poată descurca de unul singur, am replicat. Îşi asumă prea multe riscuri. El nu-şi dă seama de primejdie... sau nu-i pasă. Şi nu e vorba doar despre el, mai e şi diamantul.

— Diamantul? Vrei să spui că există cu adevărat un diamant? m-a întrebat lordul Francis, emoţionat. Nu e numai o invenţie de-a ta, pentru povestire?

Am confirmat dând din cap şi mi-am îndreptat din nou ochii spre Pedro, care tăcea în mod suspect.

— E foarte posibil ca banda lui Shepherd să încerce să pună mâna pe el, iar asta ar însemna o dublă primejdie pentru Johnny.

— Ce legătură ar putea să aibă Johnny cu Billy Bubosu'? m-a întrebat, cu viclenie, Pedro. Părea să fie foarte interesat de vestea că bătăuşul aflase de diamant.

Am încercat să găsesc o explicaţie prin care să evit divulgarea întâmplărilor din seara precedentă, numai că lady Elizabeth a fost mult mai iute decât mine.

— Lordul Jonathan a salvat-o pe Cat din mâinile acelor necioplţi, a replicat ea, amintindu-şi de laudele pe care le înşirasem la adresa iubitului ei.

— Ce-a făcut? s-a mirat lordul Francis. E din ce în ce mai bine!

Eram acum obligată să le spun întreaga poveste. I-am pus din nou să jure că vor păstra secretul. După scurta dar brutala mea relatare, uluiţi, au tăcut cu toţii.

— Aşadar, nu numai Johnny e în primejdie. Şi tu eşti, a tras concluzia lordul Francis, privindu-mă îngrijorat.

— Poate, am replicat pe un ton indiferent. Numai că pe Billy nu-l interesează persoana mea, îl interesează diamantul, iar Johnny păzeşte diamantul pentru domnul Sheridan... poate face acest lucru ca să aibă în schimb un loc în care să se ascundă. Nu ştiu precis.

— Hmm, a făcut lady Elizabeth. Ceva nu e în regulă aici. De unde-ar fi putut domnul Sheridan să facă rost de un diamant? Şi de ce să-l ascundă?

— La cea de-a doua parte a întrebării e uşor de răspuns: probabil că-l ascunde de creditorii lui, şi-a dat cu părerea

lordul Francis. Se ştie foarte bine că numai datorită faptului că e membru al Parlamentului n-a fost încă arestat pentru neplata datoriilor. În cazul în care ei ar afla că, la un moment dat, ar dispune de bani, s-ar arunca asupra lui cu toţii, ca un stol de ciori.

— Şi e bun prieten cu prinţul de Wales, nu-i aşa? a continuat Pedro ideea. Dacă există cineva care să împrăştie diamante prin ţara asta, atunci sigur e de neam regesc. Poate că a fost un cadou.

— Poate, a zis lady Elizabeth, pe un ton sceptic. Totuşi, nu prea văd cum ar fi posibil.

— Dar, una peste alta, Johnny este în primejdie, am adăugat eu. Trebuie să iasă din ascunzătoare şi, cu cât o face mai curând, cu atât mai bine. Pentru asta însă, are nevoie de ajutor. Are nevoie de voi şi — mă simţeam jenată, dar trebuia s-o spun — de resursele voastre financiare.

Trebuia să plece din Londra — poate chiar să se ducă în străinătate —, iar eu n-aveam aur, ca să-i plătesc biletul. Din moment ce tatăl său îl privase de avere, avea nevoie de prieteni bogaţi care să-l ajute... de prieteni precum copiii unui duce, nu de o sărăntoacă, aşa cum eram eu.

— Fireşte, s-a declarat de acord lordul Francis, dar n-o să fie deloc uşor, nici chiar pentru noi, Cat. Banii mei de buzunar cu greu ar putea să acopere costul biletului care îi este necesar să plece într-o ţară sigură.

— Cred c-aş putea să-mi amanetez unele bijuterii, a venit cu ideea lady Elizabeth. Adică, dacă ar putea cineva să

le ducă la cămătar în locul meu. Tata s-ar înfuria rău dacă ar descoperi că mă duc într-un asemenea loc.

— Eşti un înger, surioară, a lăudat-o lordul Francis. Lasă că ţi le duc eu.

Pedro a strâmbat din nas, dezaprobator.

— Nu e o idee bună: oricare cămătar care se respectă te-ar jecmăni şi te-ai alege doar cu jumătate din valoarea lor. Lasă-mă pe mine să mă duc.

— Nu, le duc eu. Am eu o idee unde pot face asta, am intervenit, repede. Cine ştie unde ar fi fost Pedro a doua zi, pe vremea asta, dacă i se încredinţa o mică avere în bijuterii?

Pedro s-a încruntat, dar nu s-a împotrivit.

— Dacă reuşeşte Cat să obţină banii, atunci eu o să aflu cum se poate găsi o cale sigură de ieşire din ţară, a propus lordul Francis.

— Bună idee. Johnny trebuie să plece cât mai curând posibil, am zis. Ar putea să vină după el dintr-o clipă într-alta. Şi, atunci când o să fugă, ar putea să fie recunoscut, aşa că trebuie să-i pregătim o costumaţie în care să se deghizeze.

— Lăsaţi asta în seama mea, s-a oferit lady Elizabeth. Cu siguranţă că o să găsesc eu ceva, de n-o să-l mai recunoască nici propria lui mamă.

Ceasornicul de pe policioara căminului a anunţat, melodios, ora şase. Doi dansatori acţionaţi mecanic şi-au făcut apariţia pe uşiţa de pe partea din faţă, s-au apropiat unul de celălalt şi au început să se rotească. Tocmai îmi spuneam în

sinea mea cât de drăguţ arătau, când mi-a venit un alt gând în minte.

— Pedro, nu era vorba să joci în seara asta în spectacol?

Parcă l-ar fi lovit trăsnetul[1]. Nu era genul lui să scape din vedere o obligaţie profesională.

— Ai dreptate! Trebuie să fugim!

— Staţi! Să aduc bijuteriile, ne-a oprit lady Elizabeth. A dispărut sus, pe scară, întorcându-se după câteva minute cu un pacheţel înfăşurat într-o batistă din mătase, pe care mi l-a îndesat în palmă. Să ai grijă de ele, da, Cat? Aş vrea să le răscumpăr la timp. Unele dintre ele au pentru mine o semnificaţie cu totul specială.

Am ajuns la Drury Lane cu o jumătate de oră întârziere. Spectacolul începuse deja, iar Pedro sosise tocmai la timp pentru interludiul său muzical. Abia a apucat să-şi scoată uniforma şi să-şi îmbrace costumul, că a şi fost chemat pe scenă. Am observat că Johnny s-a simţit uşurat când Pedro a început să ţopăie în faţa spectatorilor.

— Livrat cu bine? m-a întrebat el, în şoaptă.

Am încuviinţat înclinând din cap, dar fără să-mi iau ochii de la Pedro, care dansa în luminile rampei. Caricatura era acum pe mâini sigure, dar mi-am dat seama că Pedro ajunsese pe scenă fără un lucru esenţial.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Vioara! i-am şuierat, tot în şoaptă, lui Johnny. Pedro şi-a uitat vioara!

După primul său dans, rolul îi cerea să facă din nou aceiaşi paşi, în timp ce cânta la vioară.

— Atunci, adu-i-o! mi-a şoptit Johnny, zorindu-mă. Mă gândesc eu la ceva între timp.

Am dat fuga până în Camera Verde şi am găsit vioara acolo. Înhăţând-o, am ţâşnit înapoi spre culisele scenei, strecurându-mă prin mulţimea de interpreţi, călcând-o din greşeală pe picior pe domnişoara Stageldoir şi primind, drept recompensă, o scatoalcă după ceafă.

Am ajuns lângă Johnny ca să aflu că într-adevăr se gândise la ceva, dar era vorba despre „ceva" care m-a făcut să-mi sară inima în gât.

— Uite! mi-a zis el. Pune-ţi ăsta!

Şi mi-a azvârlit un costum vechi, pestriţ, de arlechin[1].

— Nu, du-te tu!

— Termină cu prostiile! Eu trebuie să stau ascuns, ţi-aminteşti? Dar tu, tu poţi să dai fuga pe scenă, să faci o piruetă, două, după care să-i dai vioara. Publicul o să creadă că totul face parte din spectacol. Îi plac la nebunie clovnii.

— Glumeşti, i-am replicat cu o voce dogită, în timp ce-mi trăgea pe cap costumul lăbărţat.

[1] De această dată, cuvântul *arlechin* desemnează un personaj specific pentru *commedia dell'arte*. (*N. tr.*)

— Nici gând. Du-te! Intri acum!

Şi, spunând acestea, Johnny mi-a pus pe faţă o mască neagră cu plisc şi mi-a dat un brânci zdravăn lovindu-mă între omoplaţi. Am intrat, clătinându-mă, pe scenă. Pedro tocmai ajunsese la capătul celei dintâi interpretări iuţi şi furioase a dansului popular, iar acum se înclina în faţa publicului. Încă nu-şi dăduse seama de faptul că-i lipsea un instrument de importanţă vitală pentru următoarea parte a numărului său. Câţiva dintre spectatorii aflaţi în loji au început să chicotească, observând un arlechin derutat, tremurând într-o parte a scenei. Nu mai aveam de ales: trebuia să fac ceva, nu să stau acolo prosteşte. Strângând vioara şi arcuşul sub un braţ, mi-am luat un mic avânt şi am făcut roata într-o singură mână, specialitatea mea. Niciodată nu mai făcusem aşa ceva de faţă cu alţii şi am fost încântată să descopăr că mi-a adus un val de aplauze din partea publicului. Am aterizat frumos alături de Pedro şi i-am întins vioara. Pentru o fracţiune de secundă, a părut şocat, după care şi-a revenit în fire. A început un număr de pantomimă, explicându-le spectatorilor că eu îi transmiteam provocarea de a interpreta din nou dansul, dar, de data aceasta, cântând şi la vioară. L-am aprobat scuturând din cap cu vigoare.

— Dă-i bătaie, Prinţule! a strigat cineva din public.

— Hai că poţi! a continuat altul.

Pedro s-a înclinat adânc în faţa mea, acceptând provocarea. Tocmai mă pregăteam s-o rup la fugă de pe scenă, când el mi-a făcut semn să mă aşez pe o ancoră care făcea parte din

decor. Am rămas surprinsă: crezusem că Pedro Hawkins era interesat să păstreze scena doar pentru el. Din moment ce un refuz din partea mea i-ar fi părut ciudat publicului, m-am aşezat. În toţi aceşti ani în care trăisem în teatru, niciodată nu mă aflasem pe scenă când sala era plină. Mă simţeam ameţită de emoţie.

Pedro s-a concentrat, pregătindu-se de cântat. *Signor* Angelini şi-a ridicat bagheta şi i-a făcut semn protejatului său să înceapă. Şi atunci, Pedro s-a lansat în cel mai extraordinar dans din câte am văzut vreodată. Tropăind cu picioarele ca într-o gigă irlandeză, dar cu bustul complet nemişcat, a început să interpreteze la vioară cântecul popular. Aflându-mă atât de aproape de el, vedeam picăturile de transpiraţie zburându-i de pe frunte. Dar, în tot acest timp, expresia de pe chipul său rămânea impasibilă. De la distanţă, părea că nu face nici cel mai mic efort. Publicul a început să bată din palme, în ritmul muzicii. Pedro iuţea din ce în ce mai mult tempoul şi mişcările dansului. M-am gândit că o să-i fie imposibil ca, în ritmul acesta, să nu se împiedice sau să nu greşească vreo notă, dar n-a fost aşa. Parcă şi-ar fi regăsit libertatea prin dans şi, dacă nu s-ar fi oprit curând, probabil că şi-ar fi luat zborul. Mi-l şi imaginam zburând afară din teatru, prin fumul Londrei, îndreptându-se spre casa lui din ţinutul soarelui arzător şi al chipurilor prietenoase. Dar, înainte ca aripile lui să aibă şansa de a se deschide larg, şi-a încheiat cântecul şi dansul cu o piruetă elegantă.

Vuietul aplauzelor a fost impresionant, rostogolindu-se către scenă ca o salvă de tunete. Pedro s-a înclinat de trei ori; picăturile de sudoare i s-au prelins spre vârful nasului şi, de acolo, pe podea. Apoi s-a întors spre mine.

— Cum facem, Cat? Ieşim împreună făcând roata?

Mă punea la încercare, m-am gândit, se răzbuna pentru îndoielile pe care le manifestasem mai devreme la adresa lui şi, în acelaşi timp, voia să vadă dacă eram în stare să-mi reeditez performanţa. Am încuviinţat fără nicio vorbă, acceptând provocarea.

M-a prins de mână.

— Hai!

Am pornit amândoi spre culise, în acelaşi ritm.

— Acum! a strigat, lăsându-mi mâna. Cu o sincronizare perfectă, am ieşit din scenă făcând roata şi aterizând ca la carte, lângă scaunul lui Johnny.

— Măi, măi, măi! a zis Johnny, izbucnind în râs, în timp ce-mi trăgea masca de pe faţă. Cine-ar fi crezut că eşti în stare de aşa ceva? Dacă n-o să fii cu băgare de seamă, domnul Kemble o să te distribuie în spectacol. Cat, clovnul. Ar însemna o variaţie, nu crezi?

Pedro m-a bătut pe spate.

— Mi-ai salvat pielea la faza asta, Cat. Rămân dator.

— Nu-ţi face griji. Nu sunt genul care să te lase să uiţi, i-am replicat, cu un zâmbet crispat.

Scena 2 — La cămătar

A doua zi de dimineaţă, devreme, m-am strecurat afară din teatru şi am pornit spre Strand şi spre prăvălia de amanet la care mergeau mulţi dintre actorii şi muzicienii din teatru. Mai fusesem acolo şi înainte, pentru Peter Dodsley, concert-maestrul. Într-o vreme în care trecuse printr-o puternică criză financiară, îşi amaneta ceasul sâmbăta şi-l răscumpăra după ce-şi primea onorariul, în lunea imediat următoare. Explicase atunci că, din moment ce-şi petrecea aproape toată duminica odihnindu-se în pat, nu mai avea nevoie să ştie ora, în schimb, îi erau necesare câteva lucruri reconfortante, printre care o sticlă de vin franţuzesc bun. Întotdeauna mi se păruse că asta nu era o cale potrivită să-ţi administrezi fondurile, dar, oricum, nu era singurul care se folosea de serviciile cămătarului.

În clipa în care am ajuns în faţa prăvăliei, cine putea să apară în spatele meu, dacă nu Jonas Miller, o lepră de conţopist, individul care putea fi văzut adesea provocând necazuri în stal.

— Dă-te la o parte din calea mea, fetiţo! m-a apostrofat el, cu grosolănie, împingându-mă. Se grăbea îngrozitor de tare să intre în prăvălie. M-am întrebat care era motivul.

Probabil că l-aş fi urmat înăuntru să aflu răspunsul chiar şi dacă n-aş fi avut eu însămi o anumită treabă acolo.

Am deschis uşa şi am pătruns în încăperea întunecoasă. Era o atmosferă tăinuitoare, ca de confesional catolic: mici nişe cu paravane îi despărţeau pe clienţi între ei, astfel încât să-şi recunoască eşecurile financiare în deplină intimitate. Din spatele unui grilaj din fier, domnul Vaughan şi ajutoarele sale ascultau problemele clienţilor şi le ofereau leacuri temporare. Obiectele lăsate amanet erau etalate în cutiuţe încuiate, ispitindu-şi proprietarii, prin clinchetele şi sclipirile lor binecunoscute, să le ceară înapoi... asta în cazul în care aveau banii necesari, ceea ce rareori se întâmpla. Printre tabachere şi inele, am observat, cu un fior de dezgust, că îşi amanetase cineva până şi dinţii falşi, din porţelan: era greu de închipuit ce abis al disperării îl împinsese la o astfel de soluţie extremă. Dinţii îmi răspundeau, rânjindu-mi de pe pernuţa lor din catifea roşie, cu un rictus al morţii.

— A, domnule Miller, călimara dumneavoastră din argint vă aşteaptă, a rostit cu voce tare domnul Vaughan. Poate nu observase că mai intrase cineva, pentru că vorbea mult mai deschis decât de obicei. Aveţi banii?

— Asta-i tot ce am. Şi Jonas a împins spre el o pungă cu monede.

Domnul Vaughan a tras punga pe sub grilaj şi s-a apucat să numere, cu atenţie, monedele de argint şi de cupru.

— Hmm, nu-i destul, domnule, nu-i destul, a apreciat el, clătinând din cap cu părere de rău.

Cuprins de disperare, Jonas şi-a trecut degetele prin părul murdar.

— Uitaţi ce este, trebuie s-o iau înapoi. O să iasă dandana mare dacă n-o iau. Ştiţi, este... nu e tocmai a mea.

Domnul Vaughan s-a încruntat.

— Eu nu mă ocup cu bunuri furate, domnule, a declarat, pe un ton tăios, cu mâna plutind deasupra unui clopoţel, pregătită să-şi cheme un ajutor.

— Nu, nu, m-aţi înţeles greşit, s-a repezit Jonas. E... împrumutată... de la un prieten.

De la un prieten? Spanac[1]! Asta era o aiureală. Recunoşteam călimara aceea: era cea de pe pupitrul lui Jonas, din biroul de avocatură în care lucra. O văzusem de sute de ori, trecând pe lângă fereastra din dreptul lui.

Jonas îşi tot învârtea cu nervozitate între degete ceasul de buzunar.

— Poate reuşim să ajungem la o înţelegere, domnule Vaughan, s-a rugat el, punându-şi ceasul pe tejghea.

N-am mai ajuns să văd cum s-a încheiat acea tranzacţie, pentru că unul dintre ajutoarele domnului Vaughan, un tânăr palid cu fruntea înaltă precum domul Catedralei St. Paul[1], a apărut tiptil dinspre camera din spate.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Da, domnişoară, cu ce pot să-ţi fiu de folos? m-a întrebat el, văzându-mă că aştept pe bancă.

Jonas s-a întors şi, consternat, a făcut ochii mari. Îmi dădeam seama că orice cunoştinţă prezentă acolo însemna pentru el o neplăcere cât se poate de evidentă. Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, nici eu n-aş fi vrut să fiu văzută de cineva cunoscut. M-am repezit spre nişa liberă şi am împins pacheţelul cu bijuterii pe sub grilaj.

— Cât puteţi să-mi oferiţi pentru astea? am întrebat cu voce aproape şoptită.

Cu un aer indiferent, ajutorul domnului Vaughan a despăturit batista. Dar indiferenţa sa a dispărut brusc: pe tejghea se afla un morman de pietre preţioase sclipitoare şi de lanţuri din aur. Ochii i s-au aprins.

— Sunt autentice, domnişoară?

— Fireşte.

Adresându-mi o privire sceptică, a înşurubat o lupă de bijutier în suportul ei şi s-a apucat să examineze piesă cu piesă. La fiecare, înclina uşor din cap, în semn de aprobare, şi apoi o dădea deoparte, cu respect. La sfârşit, şi-a lăsat jos lupa şi mi-a aruncat o privire cercetătoare, insistentă, ca şi

[1] Catedrală anglicană, amplasată pe colina Ludgate din Londra, sediul Episcopiei Londrei. Actuala clădire a fost proiectată de Christopher Wren şi finisată pe data de 20 octombrie 1708, când celebrul arhitect aniversa 76 de ani. Are o înălţime de 108,4 metri de la podea până în vârful cupolei, aceasta din urmă fiind înaltă de peste 40 de metri. (*N. tr.*)

cum ar fi vrut să mă convingă că trebuia să mărturisesc cum ajunsesem în posesia unor astfel de bogăţii.

— Domnule Vaughan, domnule Vaughan, am nevoie de sfatul dumneavoastră într-o privinţă! şi-a strigat el şeful.

Domnul Vaughan încă discuta în contradictoriu cu Jonas Miller.

— O clipă, domnule, i-a spus el lui Jonas, după care a dispărut de la ghişeul său ajungând faţă în faţă cu mine.

— Toate autentice? l-a întrebat pe ajutorul său.

— Cum nu se poate mai autentice, domnule.

Domnul Vaughan şi-a plimbat palma peste bijuterii, mângâindu-le drăgăstos. Îmi dădeam lesne seama cât de flămând era să le aibă în stăpânire, chiar şi pentru un timp scurt, numai că în clipa de faţă îşi făcea griji în legătură cu modul în care ajunseseră să fie în posesia mea.

— Sunt aici în numele unei lady, i-am explicat, văzând că mă priveşte scrutător. Sunt agentul ei confidenţial pentru această tranzacţie.

— Hmm. Pot să-ţi ofer cinci lire în schimbul lor, mi-a propus el.

Ca ofertă de deschidere a negocierii, era una ridicolă. Ştiam amândoi la fel de bine acest lucru.

— Cincizeci, am rostit, cu fermitate.

Mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Drept cine mă iei dumneata, domnişoară? Drept un filantrop?

— În cazul acesta, o să duc bijuteriile în altă parte.

— Treizeci! s-a răstit el.

— Patruzeci şi cinci!

— Patruzeci!

— Bine.

Patruzeci de lire nu era o sumă rea. Însemna mai mult decât ar fi putut spera oricare dintre prietenii mei să câştige într-un an întreg. Numai că era foarte departe de adevărata valoare a giuvaerurilor: în cazul în care lady Elizabeth n-ar fi izbutit să le răscumpere, domnul Vaughan s-ar fi ales cu un profit destul de frumos.

Domnul Vaughan şi-a scos cutia de bani şi a început să numere monede dintr-un săculeţ cu guinee care părea destul de greu. Apoi, mi-a împins pe sub grilaj o chitanţă.

— Spune-i acelei „lady" a dumitale că are la dispoziţie şase luni să le răscumpere de la mine. După trecerea acestei perioade, sunt liber să le vând mai departe.

— Am înţeles.

Am vârât în buzunar săculeţul cu aur şi chitanţa şi m-am întors să plec. Jonas Miller mă aştepta în dreptul uşii.

— Haide, Cat, fii drăguţă şi împrumută-ne şi nouă ceva din ce-ai obţinut, a zis el, având pe faţă un zâmbet pe care, în mod evident, îl considera amabil. Sunt terminat dacă nu mă ajuţi.

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău, nu sunt banii mei. Nu pot să-ţi împrumut nimic.

Zâmbetul i s-a şters de pe chip.

— Dar nici giuvaerurile nu erau ale tale, nu-i aşa, Cat? Nu cumva ai fost fată rea? A făcut un pas spre mine. Pun pariu că n-ai vrea să le spună cineva curcanilor din strada Bow despre treaba asta!

— Nu te priveşte pe dumneata, am ripostat, înfuriată, făcându-mi loc cu forţa pe lângă el. Simplul fapt că şterpeleşti de la patronul dumitale nu te îndreptăţeşte să susţii că şi ceilalţi fac la fel.

Am trântit uşa în urma mea şi am alergat cât de repede am putut spre teatru. Nu mă interesau ameninţările lui Jonas: ştiam că e un nenorocit şi un şarlatan[1]. În cazul în care ar fi dat din clanţă, puteam s-o chem pe lady Elizabeth în apărarea mea. Iar în eventualitatea în care avea de gând să ne facă necazuri cu oamenii legii, devenea mai important ca oricând să-l scoatem cât mai repede cu putinţă pe Johnny din Teatrul Drury Lane.

— Ce zici c-ai făcut?

Johnny se plimba de colo-colo, cu paşi apăsaţi, pe covorul din faţa căminului; săculeţul cu monede scânteietoare

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

se afla pe masa dintre noi. După cum poate cititorul meu să ghicească, lucrurile nu decurgeau deloc bine.

— Ţi-am mai spus. Întâmplarea a făcut să pomenesc de faţă cu lady Elizabeth că ai avea nevoie de ajutor şi...

— Îţi dai seama ce-ai făcut? m-a întrerupt el. M-ai umilit, Cat. Tu şi cu prietenii tăi v-aţi purtat de parcă aţi fi vrut să mă smulgeţi din tigaia încinsă, dar, în loc de asta, m-aţi aruncat pur şi simplu în foc! Nu v-a trecut deloc prin cap că aş putea să fiu şi eu suficient de capabil să-mi fac propriile aranjamente? Alegând să merg pe calea asta, am pierdut totul — familia, rangul, până şi pe femeia pe care o iubesc —, dar am crezut că mi-a rămas neatins măcar respectul de sine!

Nu putea să mă îmbrobodească pe mine cu toată fanfaronada asta; chiar avea nevoie de ajutorul nostru.

— Şi-atunci, Johnny, ce planuri ţi-ai făcut? m-am interesat, cu calm.

— Să plec în America, mi-a răspuns, oprindu-se în loc, apoi prăbuşindu-se, deprimat, pe policioara căminului.

— Cu diamantul? am întrebat.

Mi-a răspuns cu un zâmbet amar.

— Ăsta era planul.

— Şi cum aveai să procedezi? În afară de cazul în care domnul Sheridan l-ar vinde — ceea ce mă îndoiesc, nu cred că ar face-o nici măcar pentru tine —, ai avea nevoie de bani pentru bilet. Din câte am auzit, el nu are deloc.

— Nu, a fost de acord Johnny. Sheridan stă prost cu banii gheaţă, asta-i adevărat.

— Şi tu, tu ai ceva?

— Numai câteva sute de mii... dar toate, mă tem, sunt în buzunarul tatălui meu.

Lăsând să-i scape un oftat, mi-a mărturisit:

— Mă gândeam că, poate, Marchmont ar vrea să mă ajute.

— Eşti dus cu pluta[1] la faza asta, Johnny: n-o să te ajute. Îi cunosc pe cei de teapa lor: zgârie-brânză, cârcotaşi care nici n-ar trece strada să-şi ajute bunica. Sunt fericiţi doar atâta vreme cât au ei înşişi de câştigat.

— Probabil că ai dreptate, Cat.

Johnny părea un om învins, deprimat de greutatea grijilor care apăsau pe umerii lui încă de când fusese acuzat de trădare. Abia acum începea şi el să afle un lucru pe care cei mai mulţi dintre noi îl ştiam: cum era să nu ai bani deloc.

— Aşadar, am zis, făcând semn spre monedele pe care le adusesem, de ce n-ai lua banii ăştia?

— Pentru că sunt ai ei, fireşte! Probabil că eu păream nedumerită, fiindcă a continuat: Eşti prea tânără ca să înţelegi, Cat, cum e cu... cum e cu dragostea. Cum aş mai putea eu s-o privesc în ochi, dacă aş profita de ea în felul acesta?

Nu-mi venea să cred ce auzeam: era nebun de-a binelea, mult prea mândru, când în joc era binele său.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Crede-mă, ea ar prefera să te privească în ochi în timp ce-i faci semne de rămas-bun de pe puntea unei corăbii, având la tine un bilet plătit de ea, decât să te vadă vânăt la faţă când laţul ţi se strânge în jurul gâtului. Când o să fii spânzurat şi-o să tremuri de frigurile cânepii[1], gândul că nu-i datorezi nimic n-o să-i ţină de cald.

A scuturat din cap, încă neconvins. Deşi era cu destui ani mai mare decât mine, nu avea minte mai multă decât un prunc; nu era deloc conştient de situaţia periculoasă în care se afla. Mă făcea să mă simt mult mai matură şi mai înţeleaptă decât el. Nu avea cum să-şi permită asemenea principii romantice despre onoare şi mândrie. Dac-o făcea, murea. Am încercat o altă tactică.

— Ştii ceva, Johnny, eu cred că tu eşti cel care nu înţelege cum e cu dragostea. Dragostea nu merge cu forţa: ea dăruieşte, fără să aştepte neapărat ceva în schimb. Ea pică din cer, ca o ploaie blândă...

— ...peste noi, m-a întrerupt Johnny, completând citatul[2] pe care-l adaptasem pentru situaţia de faţă. Ştiu, ştiu.

— Şi-atunci, de ce nu-i permiţi să-ţi dăruiască banii ăştia? Dacă o refuzi, îi negi dreptul de a-şi manifesta dragostea.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

[2] Este vorba despre o replică din piesa *Neguţătorul din Veneţia* de William Shakespeare (actul IV, scena 1), în care Portia îi explică lui Shylock ce este îndurarea; Cat parafrazează replica, referindu-se la dragoste. (*N. tr.*)

— Dar...

— Sunt convinsă că şi tu ai dărui tot ce-ţi stă în puteri, ca să ajuţi o persoană pe care-o iubeşti. Dacă-i respingi ajutorul, înseamnă că n-o tratezi ca pe o egală a ta.

În sfârşit, găsisem argumentul care să lovească la ţintă.

— O egală a mea? a repetat el.

— Da, o egală a ta. Nu trebuie s-o consideri un fel de păpuşă din porţelan, pe care o admiri, dar pe care te temi s-o iei de pe raft. Elizabeth e o persoană raţională; ştie ce face. Oricum, e prea târziu: am amanetat deja bijuteriile, iar lordul Francis îţi pregăteşte drumul. Eşti în minoritate de voturi: unul contra patru.

Johnny a izbucnit în râs.

— Începe să-mi pară rău că te-am învăţat ce înseamnă democraţia, Cat. Toate acestea se întorc acum împotriva mea.

— N-o să-ţi mai pară rău atunci când o să ajungi la New York. Te-ai gândit la ce-ai putea să faci după ce ajungi acolo?

Johnny s-a aşezat lângă mine, dându-mi de înţeles prin semne că se resemnase şi cedase în faţa inevitabilului: avea să ne lase să-l ajutăm.

— Mă gândeam să întemeiez o comunitate, un loc în care bărbaţii şi femeile să poată trăi cu toţii laolaltă, împărţindu-şi timpul între munca fizică, onestă, şi urmărirea ţelurilor intelectuale: o republică ideală.

— Îmi sună a apă de ploaie[1] treaba asta. Ce ştii tu despre munca fizică, grea? Ai idee cam cât timp îţi ia să freci o podea sau să speli o cămaşă, ca să nu mai vorbesc despre aratul câmpului cu plugul?

Johnny părea stânjenit: ştia că se află pe un teren nesigur atunci când el, un nobil, discuta cu mine, un om de rând, despre viaţa celor simpli.

— Nu, dar pot să visez.

— Visează mai departe, i-am replicat, cu asprime. Era evident că trebuia să aibă cineva grijă de el, fiindcă altfel s-ar fi îndreptat cu paşi siguri spre prăpastie. Dar, între timp, ce-ar fi să-ţi faci un plan mai consistent decât ăsta? Să faci ceva la care te pricepi bine, cum ar fi desenatul, de exemplu. Trebuie să existe ocazii favorabile pentru un artist ca tine, chiar şi într-un ţinut atât de necivilizat cum e America.

— Ei bine, chiar ştiu pe cineva care a înfiinţat un ziar, în Philadelphia. Deodată, a început să râdă. Ia ascultă! Să primesc sfaturi despre alegerea carierei din partea unei... câţi ani ai tu?

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Atunci, din partea unei tinere domnişoare, a replicat el, clipind din ochi şăgalnic şi vârându-şi săculeţul cu bani în buzunar.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

* * *

În după-amiaza aceea, doamna Reid m-a trimis să şterg praful prin birouri. Tocmai terminasem la domnul Kemble şi intrasem la domnul Sheridan, când acesta şi-a făcut apariţia, în compania unui domn pe care nu l-am recunoscut. Nu m-au văzut, fiindcă eram ghemuită în spatele biroului... dacă trebuie să spun adevărul, mă întrebam dacă nu cumva aş putea să găsesc diamantul ăla dezgustător şi să îl privesc pentru prima şi ultima dată, înainte ca el să plece în America, împreună cu Johnny. După tonul domnului Sheridan, mi-am dat seama că se străduia să-l scoată cât mai repede cu putinţă din teatru pe însoţitorul său.

— Ascultă, Ranworth, ce-ar fi să mergem la club şi să discutăm acolo despre asta?

Ranworth? Am aruncat o privire iute peste birou şi am văzut, întors cu spatele, un domn corpolent, cu părul alb, îmbrăcat într-o haină bordo şi încălţat cu cizme negre, lucioase. Trebuie că era tatăl lui Johnny. Slavă Domnului că acesta se încuiase în camera lui, pentru toată după-amiaza, verificând şpalturile ultimei sale caricaturi. Era mai bine să rămână acolo. Cineva trebuia să-l avertizeze. Numai că ambii bărbaţi se postaseră între mine şi uşă.

— Chiar nu ai deloc veşti despre fiul meu? a întrebat contele de Ranworth, refuzând să se clintească din loc. Se părea că domnul Sheridan îl tot evitase, ca să nu-i răspundă la întrebări, motiv pentru care contele îl încolţise la teatru.

Trebuie să recunosc că mi-e ruşine pentru băiat, dar tot am faţă de el sentimentele unui tată. Mi-ar plăcea să ştiu că e în viaţă şi sănătos. Toate afişele acestea răspândite pretutindeni, referitoare la recompensă, îmi îngheaţă sângele în vine! Închipuie-ţi numai ce scandal s-ar stârni dacă s-ar afla cine este în realitate Căpitanul Scânteietor!

— Chiar aşa, a replicat domnul Sheridan, bătându-l consolator pe braţ pe bătrânul domn. Dar n-o să se afle, nu-i aşa? Cine ar putea să bănuiască una ca asta? Sunt convins că tânărul derbedeu n-a păţit nimic rău.

— Şi Salter, zici c-ar fi dat chix în Bristol?

— Cu desăvârşire. L-am rugat să cerceteze în Plymouth şi în Portsmouth. Aştept să primesc veşti foarte curând.

Prin urmare, domnul Salter era bine şi-şi continua vânătoarea de cai verzi pe pereţi, am tras eu concluzia.

Contele de Ranworth a scos o batistă din buzunar şi a început să-şi tamponeze fruntea. Cu mişcările încete ale unui om epuizat de griji, s-a trântit pe fotoliul aflat cu faţa la birou. Înţelegând că nu avea cum să scape prea curând de el, domnul Sheridan a ocolit biroul pe cealaltă parte, vrând, la rândul lui, să se aşeze.

Dând cu ochii de mine, ghemuită la picioarele lui, s-a oprit în loc.

— Cat! Ce Dumnezeu cauţi aici?

Contele a sărit în picioare de pe fotoliul său, cu o expresie consternată pe chip.

— Ştergeam praful, domnule, i-am răspuns, arătând cârpa în chip de dovadă.

— Hmm, a mormăit domnul Sheridan, sceptic. După câte se pare, te nimereşti în cele mai nepotrivite locuri, nu crezi?

Tocmai atunci s-a auzit o bătaie hotărâtă în uşa rămasă deschisă. Ne-am întors cu toţii privirile. Pe coridor apăruse un bărbat îmbrăcat cu un veston albastru cu nasturi de alamă, purtând o pălărie de piele, înarmat cu un hanger, un pistol şi o bâtă: neîndoielnic, un curcan din strada Bow.

— Îmi pare rău dacă vă deranjez, domnule, i s-a adresat el, respectuos, domnului Sheridan, dar am venit ca urmare a unui raport conform căruia în clădire s-ar putea afla o persoană căutată de justiţie.

Contele de Ranworth şi-a ridicat brusc privirea, holbându-se uimit la domnul Sheridan. Nu era prost deloc. Cel puţin lui îi picase fisa, din câte se părea. Domnul Sheridan i-a răspuns cu o privire liniştitoare.

— Adevărat, domnule agent...? a rostit, alene, domnul Sheridan.

— Lennox, domnule.

— Agent Lennox. Şi în ce măsură m-ar privi asta pe mine?

— Păi, domnule, i-a răspuns curcanul, stânjenit, bătrânul de la poartă mi-a spus că trebuie să vă cer permisiunea înainte de a desfăşura o cercetare amănunţită.

— Prin urmare, nu ai un mandat emis de judecător?

— Nu. Poliţistul a tuşit, încurcat. Eu... ăăă... am considerat că raportul, fiind o scrisoare anonimă, nu reprezenta un temei suficient ca să-l deranjez.

Puteam să pun pariu că raportul era scris de mizerabila mână a lui Marţipan Marchmont! I-am adresat în gând individului cele mai colorate înjurături care-mi puteau trece prin minte.

Domnul Sheridan a traversat încăperea cu paşi hotărâţi.

— În schimb, ai considerat că e suficient de întemeiat încât să-mi transformi teatrul în balamuc?

— N-am intenţionat nimic de genul acesta, domnule! Eu... eu...

— Dumneata deja ai întrerupt lucrul servitoarei mele de colo. Du-te fuga, Cat; sunt convins că ai ceva *foarte important* de făcut acum.

Şi domnul Sheridan m-a împins spre uşă. După cum se şi aştepta, am alergat cât mă ţineau picioarele spre camera lui Johnny. Fără să iau în seamă afişul de pe uşă, am dat buzna peste el, iar el, luat prin surprindere, a împrăştiat cerneala peste ilustraţia la care lucra.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cat, uită-te ce mi-ai făcut! a exclamat el, exasperat.

— Las-o baltă! i-am zis, îndesându-i o pălărie pe cap şi trăgându-l de braţ de lângă masă. Un curcan e aici... şi tatăl tău, de asemenea.

— Tata a adus poliţia după mine? m-a întrebat, neîncrezător, prinzând tocmai capătul greşit al firului.

— Nu, prostănacule, au venit separat. Dar ar fi mai bine să-ţi iei tălpăşiţa.

Johnny a întins mâna să-şi adune ustensilele şi hârtiile de desen.

— Lasă-le, mă ocup eu de ele. Nu trebuie să te prindă cu aşa ceva la tine.

— Unde-aş putea să mă duc? m-a întrebat, disperat, în timp ce-şi îmbrăca jacheta.

— Du-te la măcelăria de pe strada Bow. Întreabă de Syd. Spune-i că eşti prietenul meu. O să-ţi trimit un mesaj când se vor linişti apele.

— Pe strada Bow? Dar e locul cel mai primejdios!

— Întocmai: ultimul loc în care le-ar trece prin cap să te caute. Şi-acum, grăbeşte-te!

L-am împins pe Johnny afară pe uşă şi l-am urmărit cum străbate în goană coridorul, ciocnindu-se de domnul Bishop la jumătatea drumului.

— O problemă urgentă. Unchiul lui, cel care e pe patul de moarte, vrea să-l vadă, am născocit eu.

Domnul Bishop a clătinat din cap, întristat.

— Asta îmi aminteşte de biata mea soţie. N-am ajuns acolo la timp, iar ea, după ce s-a născut bebeluşul, a întrebat de mine. N-am văzut niciodată copilul...

— Mă scuzaţi, domnule Bishop, l-am întrerupt eu, neavând timp pentru amintiri de familie; trebuie să fac ordine pe-aici, pentru Johnny.

— Ai dreptate, Cat, fă tot ce-ţi stă în puteri ca să se simtă bine aici.

Şi, cu asta, domnul Bishop a pornit, târşâindu-şi picioarele, cu gândurile duse departe, din fericire, către soţia pe care o pierduse cu atâţia ani în urmă, fără să bage de seamă ciudatul comportament al sufleorului.

Am închis uşa după mine şi m-am apucat să şterg dovezile îndeletnicirilor lui Johnny. Ciorne ale caricaturilor lui zăceau împrăştiate pe podea; le-am aruncat de-a valma în vatră. Deja se auzeau voci afară, pe coridor.

— De ce aici, mai întâi, domnule agent? Ce legătură are sufleorul meu cu afacerea asta?

— Niciuna, sper, domnule. Doar că informatorul meu susţine că ar fi fost aici personal şi mi-a sugerat să încep cu domnul Smith.

Eram încolţită. Am înhăţat şpaltul caricaturii la care lucra Johnny şi l-am îndesat în corsaj. Uşa s-a deschis.

— Ce cauţi aici, fetiţo? m-a întrebat curcanul, bănuitor, văzându-mă îngenuncheată lângă focul aprins.

M-am ridicat.

— Nu făceam altceva decât să aprind focul, domnule, i-am răspuns, făcând o reverenţă.

— După cum ţi-am spus, m-a completat domnul Sheridan, adresându-i-se poliţistului cu răceală, personalul meu are treburi de făcut.

Totuşi, curcanul nu era chiar slab de minte. S-a apropiat grăbit de foc şi a scos din el o bucată pârjolită de hârtie. Destul de neclar, dar se putea desluşi nasul umflat al unui chip caricaturizat.

— Şi asta ce e? m-a întrebat el, cu severitate. De ce aprindeai focul cu asta, fetiţo? A desenat cineva pe-aici?

— Da, domnule, i-am răspuns, tulburată, răsucindu-mi şorţuleţul în mâini.

L-am observat pe domnul Sheridan făcându-mi semne energice din spatele poliţistului, încercând să mă împiedice să spun mai multe. Numai că eu ştiam ce fac.

— Mă tem că eu sunt aceea, domnule. Ştiţi, am luat lecţii de desen, domnule, dar... dar nu mă prea pricep grozav, deocamdată, şi...

Mi-a retezat explicaţia bălmăjită fluturând hârtia pe care o ţinea în mână.

— Lecţii de desen? Ce treabă are o servitoare să ia lecţii de desen? s-a mirat el.

M-am întors spre domnul Sheridan. Acum era momentul să mă iau la întrecere cu doamna Siddons, în privinţa calităţilor actoriceşti. Trebuia să fiu convingător de abjectă, cu scuza mea.

— Îmi pare tare rău, domnule, am început, ştergându-mi colţul ochiului cu şorţuleţul. M-am furişat aici ca să exersez.

Am scos din lădiţa mea pentru lucru, de la picioarele patului lui Johnny, desenul pe care i-l făcusem lui Cezar, ridicându-l ca dovadă.

— Domnul Smith e pe jumătate orb, după cum ştiţi, aşa că nu poate să vadă cu ce mă ocup. Puteţi să-mi reţineţi costul hârtiei din salariu, domnule, dacă veţi considera de cuviinţă, dar, vă rog mult, vă implor, nu mă daţi afară din această cauză.

Salariu? Un salariu ar fi fost ceva minunat! Niciodată nu primisem altceva decât masă şi casă. Domnul Sheridan m-a privit cu mai multă atenţie. Puteam să observ cum râsul îi înflorea în ochi, izbutind totuşi să pară aspru, după cum o cerea situaţia.

— Şi cine ar trebui să fie personajul din această caricatură, domnişoară? s-a interesat el.

— Iulius Cezar, domnule.

Smiorcăit, tamponare artistică a ochilor cu şorţuleţul.

— I-am cam feştelit nasul...

— Iată, domnule agent Lennox: cu greu s-ar putea numi asta o satiră politică de actualitate, a tras concluzia domnul Sheridan, făcându-l pe curcan să se întoarcă. N-ar fi mai bine s-o iei din loc şi să cauţi pe cineva ale cărui ţinte să fie cât de cât mai actuale, cam cu vreo mie opt sute de ani mai încoace?

Şi domnul Sheridan a împăturit hârtia cu desenul meu şi şi-a vârât-o în buzunar.

— Mare dreptate aveţi, domnule, a aprobat curcanul, ruşinat. Dar, cel puţin, putea să-şi mai restabilească un pic din prestigiu, îndreptându-şi tirul asupra singurei victime aflate la îndemână. În ceea ce te priveşte, domnişoară, ţine-ţi mâinile departe de lucrurile stăpânului dumitale, dacă nu vrei să stăm de vorbă dincolo, la tribunal.

Am lăsat capul în jos, străduindu-mă să par cât mai spăşită.

— Ajunge, omule. În privinţa personalului meu mă descurc şi singur, l-a apostrofat domnul Sheridan.

L-a scos pe poliţist din încăpere. În schimb, contele de Ranworth a mai zăbovit. Se uita fix la cele câteva hârtii scrise de mâna lui Johnny pe care nu mai avusesem timp să le ard. A mângâiat uşor pupitrul cu buricele degetelor, apoi s-a apropiat de mine.

— Îţi mulţumesc, draga mea, mi-a spus, răguşit. Te-ai descurcat de minune!

Mi-a îndesat în mână o monedă de un sovereign[1].

— Iar dacă-l mai vezi pe fiul meu, spune-i... spune-i că bătrânului său tată îi este dor de el, bine?

---

[1] Veche monedă britanică din aur, valorând 20 de şilingi. A fost emisă în anul 1489, la ordinul regelui Henric al VII-lea, dar se mai produce şi în prezent. Numele provine din faptul că pe avers este înfăţişat regele (*sovereign* înseamnă *suveran*) pe tron. (*N. tr.*)

Scena 3 — Atacul

După lăsarea întunericului, Johnny s-a strecurat înapoi în teatru şi s-a ascuns în biroul lui. L-am găsit întins pe pat, cu lucrurile strânse într-o mică boccea, aflată la picioarele lui. Ştersese toate urmele preocupărilor sale.

— Uite, am reuşit să-l salvez pe-ăsta, i-am zis, scoţând şpaltul din corset.

Johnny n-a aruncat nici măcar o privire spre el; dimpotrivă, s-a ridicat şi l-a azvârlit în mijlocul flăcărilor. Hârtia a fost cuprinsă de flăcări şi a început să se răsucească, încovrigându-se ca un spirit bântuit, pe măsură ce gheara focului o mistuia, înnegrind-o.

— Ajunge, a anunţat Johnny, mohorât, Căpitanul Scânteietor e mort. Johnny Smith porneşte spre noi tărâmuri.

— Atunci, chiar pleci? l-am întrebat, aşezându-mă pe locul de pe care se ridicase el. Privirea mi-a alunecat spre pricăjita bocceluţă: nu era mare scofală, pentru un fiu de conte. Dar mie mi s-a părut... ei bine, am avut impresia că tatăl tău era pregătit să te primească înapoi. Era trist. Îi e dor de tine.

Johnny a oftat.

— Şi mie de el. Numai că a căzut de acord cu Sheridan că lucrul cel mai bun, acum, pentru mine, ar fi să plec în străinătate pentru câţiva ani, până uită lumea de Căpitanul Scânteietor. Crede că trecerea timpului îmi va potoli poftele înfierbântate.

Johnny a scos un hohot de râs ca un lătrat.

— Şi mai crede că atunci o să fiu pregătit să-mi preiau îndatoririle şi responsabilităţile.

— Prin urmare, ai de gând să pleci imediat în America?

— Dacă pot să-mi aranjez trecerea liberă.

— Poate că lordul Francis va fi găsit ceva folositor, am zis eu, sperând pe jumătate într-o amânare care să-i dea timp lui Johnny să se răzgândească. După cum vorbea, arăta de parcă l-aş fi putut convinge să se răzgândească. Deşi îi împărtăşeam principiile, mie tot mi se părea o nebunie ca el să întoarcă spatele vieţii de lux de care ar fi avut parte în cazul în care rămânea şi-şi accepta locul cuvenit prin obârşie. Nu puteam să ştiu sigur dacă eu aş fi rămas neclintită, în cazul în care aş fi fost pusă în faţa unei asemenea alegeri.

— Dar ce-ar putea să facă lordul Francis? m-a întrebat Johnny. Era, evident, înclinat să privească partea întunecată a tuturor lucrurilor, în seara aceea.

— O să te surprindă. Lordul Francis ştie cu mult mai multe despre Londra faţă de cât ţi-ai închipui, mulţumită neobişnuitelor lecţii pe care le-a primit în ultima vreme.

Remarca mea l-a făcut să schiţeze un zâmbet.

— Aşa s-ar părea, Cat. L-ai dus tare departe de calea obişnuită pentru fiul unui duce. Mă îndoiesc că tatăl lui ar fi de acord, dac-ar şti; în schimb, eu personal cred că e o treabă foarte bună.

Johnny s-a scormonit în buzunarul de la piept şi a scos de-acolo banii pe care i-i dădusem cu puţin timp în urmă.

— Uite, ia-i înapoi. N-o să mai am nevoie de ei. Spune-i că-i trimit mulţumirile mele din suflet, dar că domeniul Ranworth va acoperi costurile îndepărtării mele de acest ţinut.

I-am luat.

— Doar atât?

Mesajul nu se ridica la nivelul aşteptărilor mele cu privire la ce era potrivit să-şi spună doi îndrăgostiţi când îşi luau rămas-bun unul de la celălalt, urmând să se despartă pentru mulţi ani. În mod sigur, nu aşa se întâmpla pe scenă. Evident, Johnny avea nevoie de un pic de dădăceală la capitolul amoros.

— Ce-ar mai fi de spus?

— N-ar trebui măcar s-o rogi să te aştepte? Să-i spui că te vei uita zilnic, la o anumită oră, la fotografia ei, iar ea să facă la fel? Să-i trimiţi un simbol, eventual o şuviţă de păr, pe care ea s-o poarte într-un medalion în dreptul inimii? S-o asiguri de statornicia iubirii tale?

A scuturat din cap, cu tristeţe.

— Unul dintre lucrurile pe care o să le înveţi, pe măsură ce-o să creşti, este că ne schimbăm cu toţii, Cat. N-aş putea

să-i cer unei fete de şaisprezece ani să mă aştepte: n-ar fi corect. Cine ştie ce-am putea să simţim şi să gândim amândoi peste câţiva ani? Ce fel de cămin aş putea să-i ofer eu?

Pentru Cupidon, era un elev fără perspective. Era prea prost dispus ca să se mai poată ridica la înălţimea situaţiei. Nu puteam să-l învinovăţesc: îi lăsa în urmă pe toţi cei pe care-i iubea şi pleca să trăiască printre străini, părăsind toate certitudinile de până atunci ale vieţii sale. Pe lângă aceasta, avea să dea piept cu situaţia nouă în care trebuia să-şi câştige, pentru prima dată, existenţa pe cont propriu. Îmi imaginam că, ţinând seama de toate principiile lui radicale, egalitariste, perspectiva era cât se poate de îngrozitoare pentru un gentleman crescut într-un mediu privilegiat. Una era să propovăduieşti, alta să transpui în practică. Ţine minte ce-ţi spun, Cititorule, dacă ar fi ştiut asta, ar fi fost cu un cap deasupra noastră, a tuturor.

— N-ar trebui să-ţi faci atâtea griji, Johnny. O să te descurci grozav, de îndată ce-o să-ţi găseşti locul. Ai un talent deosebit. Sunt convinsă că o să fii în măsură să-i oferi lui Elizabeth un cămin potrivit, după ce-o să-ţi faci un nume acolo.

M-am gândit că mai avea nevoie şi de ceva sfaturi practice, aşa că am adăugat în şoaptă:

— Ştii, dacă ajungi la ananghie, poţi oricând să amanetezi diamantul. Domnul Sheridan n-are cum să afle. Asta te-ar putea ajuta să-ţi pui pe picioare propria afacere, până când vei câştiga suficient ca să-l răscumperi.

— Ar fi un lucru cu mult mai dificil decât îţi imaginezi, a replicat el, ridicându-se şi îndreptându-se spre biroul lui, de unde a scos cele două pistoale şi le-a vârât apoi în bocceluţă.

— De ce? Dacă domnul Sheridan o să-l vrea înapoi, o să dureze luni de zile până ca mesajul să ajungă la tine, în America. O să ai timp berechet. N-ar însemna că ai furat.

Remarca mea l-a făcut să râdă.

— Nu, nu la aşa ceva mă refeream. Diamantul nu este un lucru pe care să-l poţi amaneta.

A mai scos din birou câteva tocuri, le-a verificat ascuţişul peniţelor, după care le-a strecurat în buzunarul hainei.

— De ce nu?

— Pentru că nu este un diamant ca toate diamantele.

Ce voia să zică? Puteam să-mi dau seama după modul în care se comporta că-mi ascundea ceva. Privirea mi-a fost atrasă de tocul pe care tocmai îl examina: scânteia ca o piatră preţioasă în mâinile lui... Atunci am avut revelaţia! Fusesem o proastă. Desigur! Johnny era Căpitanul Scânteietor. *El* era giuvaerul ascuns!

— *Tu* eşti diamantul, nu-i aşa, Johnny? N-a fost vorba niciodată despre un diamant adevărat, domnul Sheridan discuta cu Marchmont despre tine... asta s-a întâmplat chiar în noaptea în care ai sosit.

Am clătinat din cap în semn că nu-mi venea să cred: îmi luase atâta timp ca să înţeleg ceva ce acum mi se părea atât de evident! Giuvaerul nu existase decât în imaginaţia mea: o

fantezie pe care domnul Sheridan o întreţinuse, ca să-mi abată atenţia de la adevărata comoară.

Johnny s-a aşezat pe pat, lângă mine, luându-mi mâna într-a lui.

— Chiar mă întrebam când o să ghiceşti, Pisicuţo. În mai multe rânduri am fost tentat să-ţi mărturisesc. Mi-am dat seama că trebuia să afli adevărul, când ai avut necazuri cu banda lui Shepherd, dar mi se părea greu să elimin minciuna, de vreme ce se cuibărise aşa bine în mintea ta.

— Am fost oarbă de-a binelea.

— Nu te mai învinui. Noi am încurajat asta: Sheridan şi cu mine. La început, nu ştiam dacă putem să contăm pe tine. Iar preţul plătit pentru lipsa noastră de încredere faţă de tine a fost acela că te-ai ales cu o rană la braţ şi cu o seară înspăimântătoare în Cuibul hoţilor. Când n-o să mai fiu eu aici, nici tu n-o să mai ai probleme cu duşmanii mei.

— Dar eu nu vreau să pleci, Johnny, mi-am dat eu drumul la gură. Aş prefera să-mi petrec zilele apărându-te împotriva tuturor celor care te urmăresc, decât să nu te mai văd niciodată! Rămâi aici! O să am eu grijă de tine.

Mi-a ciufulit părul cu un gest plin de afecţiune.

— În adâncul sufletului tău minunat, ştii că nu pot să fac asta, Pisicuţo. Tu n-ai cum să-mi porţi de grijă, nici chiar în Drury Lane. Oricum, sunt convins c-o să ne mai vedem, fie aici, fie în America. S-ar putea să treacă destui ani, dar până la urmă se va întâmpla. Poate că până atunci, tu o să

ajungi o scriitoare celebră şi-o să faci un turneu prin fostele colonii ale Angliei, iar eu o să stau la coadă ca să-mi dai un autograf. O să vezi în faţa ta un bătrân zdrenţăros, ţinând în mână bestsellerul tău, amintindu-ţi de cineva cunoscut.

Nu prea-mi plăcea imaginea descrisă de el.

— Nu, n-o să fie aşa! Eu o să ajung în Philadelphia, unde o să se organizeze o expoziţie în cinstea ta: omul care a schimbat cursul istoriei... omul care a îngenuncheat capetele încoronate ale Europei! O să treci pe lângă mine cu trăsura trasă de patru cai şi întreaga mulţime o să te aclameze. După aceea o să fii ales preşedinte!

Intenţia mea era să-l înveselesc, dar cuvintele mele au avut exact efectul contrar.

— Ar fi foarte greu să se întâmple aşa. Nu prea cred că un lord renegat ar fi pe gustul americanilor. Lor le plac eroii care au rădăcini într-un loc. A oftat, privindu-şi degetele pătate de cerneală. Nu-mi găsesc deloc locul potrivit, Pisicuţo: nici în casa tatălui meu, nici aici, nici în America.

Dispoziţia lui melancolică era molipsitoare: când m-am întors în Cuibul rândunicii, să ascund banii sub pernă, mă simţeam destul de deprimată. Nu m-am dezbrăcat imediat, ci am zăbovit la fereastră, privind stelele şi gândindu-mă la afirmaţia lui Johnny, cum că, în timp, fiecare dintre noi se schimbă. În ciuda vorbelor lui, n-aveam nevoie să cresc mare ca să aflu că existau câteva lucruri care se întâmplau constant în viaţa mea. Cei care ţineau la mine nu-mi rămâneau

niciodată prea mult timp în preajmă: mama mea, tatăl meu, bătrânul sufleor care mă învăţase atât de multe, iar acum, Johnny. Chiar şi locul acesta, micul meu refugiu din vârful teatrului, n-avea să dureze o veşnicie. Până la urmă, cu toţii trebuia să ne mutăm.

Un trosnet venit de pe scara de dedesubt m-a făcut să sar ca arsă.

— Linişte, Plăcintă-cu-Carne! am auzit o voce şuierată. O să te-audă!

Banda lui Billy pătrunsese înăuntru. Veneau după mine! Am deschis la repezeală fereastra, am tras o înjurătură în barbă pentru că scârţâise, apoi m-am suit anevoie pe acoperiş. Era acolo un locşor în care mă refugiam când doamna Reid se supăra pe mine că făcusem vreo boacănă, dar niciodată nu-l folosisem într-o noapte atât de friguroasă, când tabla era acoperită cu un strat de gheaţă atât de înşelător.

Uşa de la Cuibul rândunicii s-a deschis cu zgomot şi, din punctul meu de observaţie, unde stăteam ghemuită, auzeam cizmele tropăind pe podea, sub fereastră.

— Nu-i aici, a anunţat Plăcintă-cu-Carne, răscolind aşternuturile de pe canapeaua veche pe care dormeam.

— Da' asta ce-i? s-a mirat Faţă-Ciupită, înveselindu-se, în clipa în care cele patruzeci de lire s-au rostogolit pe podea. I-am înjurat cu năduf, în timp ce-i auzeam învălmăşindu-se să adune banii. N-am ştiut că Pisicuţa e aşa de bogată.

— Ha, ha, ha! Acu' nu mai e, a replicat Plăcintă-cu-Carne, râzând prosteşte.

I-am auzit cum, încercând să dea de mine, întorceau cu susul în jos maldărele de veşminte şi răsturnau umeraşele pe care se aflau costumele.

— Hai, pis, pis! a croncănit Faţă-Ciupită. Hai la tati! E cineva cu noi care vrea să te vadă!

M-am ghemuit şi mai mult pe pervaz, tremurând, rugându-mă să nu le treacă prin cap să se uite pe fereastră.

— N-are rost. Nu-i aci, a repetat într-un târziu Plăcintă-cu-Carne.

— Da' bine că măcar pistolaru' n-a apucat să fugă, l-a completat Faţă-Ciupită. Billy n-o să se supere prea tare c-a pierdut-o pe mâţă, acu', c-a prins peştele cel mare. Hai s-o ştergem de-aci până nu-ncepe scandalul.

Pe scară s-au auzit paşi îndepărtându-se. Am stat nemişcată, abia îndrăznind să respir. Linişte. M-am ridicat încetişor, cu grijă să nu-mi pierd echilibrul. Veniseră după diamant. Îl prinseseră pe Johnny şi aveau să încerce să obţină de la el informaţii despre locul în care s-ar fi putut afla piatra, de fapt inexistentă. Ce puteam să fac? Să alerg după ajutor? Unde? La domnul Sheridan? Locuia mult prea departe. La oamenii legii? Curcanii mai degrabă l-ar fi arestat pe Johnny decât să-l ajute. La banda lui Syd? Da, Syd era singura mea şansă.

M-am întors în cameră. Arăta de parc-ar fi fost lovită de un uragan. Doamnei Reid n-avea să-i placă deloc acest lucru.

Am mers în vârful picioarelor până la uşă şi-am ascultat. Nu se-auzea nimic. Încălţată numai în ciorapi, am coborât scara de lemn, amintindu-mi că trebuia să sar peste penultima treaptă de jos, care întotdeauna scârţâia tare. Îmi auzeam inima bubuindu-mi în piept, respiraţia şuierându-mi printre dinţi, iar apoi am desluşit murmurul unor voci îndepărtate. Părea să vină dinspre camera lui Johnny. Trebuia să trec prin faţa ei ca să ajung la intrarea artiştilor. Pe întuneric, am trecut pe lângă Camera Verde, spre locul din care veneau zgomotele. Am văzut câţiva indivizi la uşa cămăruţei lui Johnny. Unul dintre ei s-a întors spre mine — era Faţă-Ciupită —, aşa că m-am ghemuit în spatele ancorei de pe coridor. Am aşteptat câteva clipe, apoi am scos capul. Erau cu toţii atenţi la ce se petrecea în încăpere. Am lunecat de-a lungul peretelui, dorindu-mi să nu fi purtat o fustă care să foşnească la fiecare pas. Ajunsă chiar în spatele lui Plăcintă-cu-Carne, i-am putut simţi mirosul de transpiraţie provocată de exaltare. S-a aplecat să-i spună ceva lui Faţă-Ciupită, şi-atunci l-am văzut pe Johnny, întins pe spate, pe patul lui, legat fedeleş. Billy stătea pe birou şi învârtea pistoalele în mâini. Nevăstuică scotocea prin toate sertarele şi dulapurile din încăpere. Până şi bocceluţa lui Johnny fusese sfâşiată, iar conţinutul, împrăştiat pe podea.

— Niciun glonţ? a zis Billy, calm, admirând armele. Aşadar, puteam s-o jupoi pe Pisicuţă? Din fericire, niciodată nu-i prea târziu. O să-i vină şi ei rându'.

— Te simţi o persoană importantă dacă ameninţi o fetiţă, nu-i aşa, Shepherd? i-a replicat Johnny, scuipându-şi cuvintele.

Dac-aş fi putut, l-aş fi avertizat că nu era bine să-l enerveze pe Billy. Consecinţele s-au arătat imediat. Billy şi-a izbit prizonierul peste obraz, cu mânerul unuia dintre pistoale. Apoi s-a întors către Plăcintă-cu-Carne.

— Du-l pe scenă. Simt că e pe cale să-nceapă unu' dintre cele mai mari spectacole de-ale mele: o să-l bat pân-o să spună unde-i diamantu-ăla. Aci nu-i loc nici cât să ţii de coadă o pisică şi s-o-nvârţi... deşi poate o s-o facem şi p-asta mai încolo, când apare şi ea, nu? a chicotit el.

Ceilalţi membri ai bandei au râs, linguşitori. M-am cutremurat din cap până-n picioare.

Tocmai ieşeau. Trebuia să mă ascund. Dar bietul Johnny... nu puteam să-l las pe mâna lor! Oricum, primul lucru pe care trebuia să-l fac era să nu mă las văzută de cei din bandă. Nu i-ar fi fost de niciun folos lui Johnny dacă Billy ar fi avut ocazia să-şi ducă la îndeplinire vreuna dintre ameninţările la adresa mea. Străduindu-mă să nu fac zgomot, am alergat de-a lungul coridorului şi am ajuns printre obiectele de decor din spatele scenei. Acolo, împins lângă perete, se afla laboratorul vraciului, pe care-l reparase tâmplarul domnului Bishop. M-am căţărat pe el şi am bâjbâit prin întuneric, căutând să deschid compartimentul ascuns. Am reuşit! Un mic orificiu, nu cu mult mai mare decât degetarul pentru

cusut al doamnei Reid, mi-a apărut în față, în șemineul din lemn din partea stângă a cazanului. Dar când am închis ușa, unul dintre recipientele de sticlă a căzut de pe policioară și s-a spart.

— Ai auzit? a întrebat Nevăstuică, dând fuga pe scenă.

— De-acolo a venit, l-a aprobat Billy. Vezi ce e!

— Ar putea să fie bătrânu' de la ușă? a întrebat Față-Ciupită.

— Nooo, ăla-i afar', leșinat. L-am legat fedeleș, a răspuns Nevăstuică.

Felinarele au început să pâlpâie în întuneric, iar Față-Ciupită și Nevăstuică s-au apucat să caute sursa zgomotului. Am auzit un târșâit și, prin crăpătura dulăpiorului, l-am zărit pe Plăcintă-cu-Carne trăgându-l pe Johnny din culise spre scenă. Billy stătea chiar în centrul acesteia, cu o torță ridicată deasupra capului, privind rândurile de bănci goale. Deasupra lui, coșul balonului din farsa jucată în seara de care am pomenit se legăna ușurel. Billy a inspirat adânc, cu satisfacție.

— Știți ceva, băieți? Mi-am dorit dintotdeauna să ajung pe scenă, și uite că am noroc.

Se auzeau pași apropiindu-se de ascunzătoarea mea; laboratorul vraciului a zăngănit din toate încheieturile când Față-Ciupită s-a aruncat asupra lui.

— Billy, hai încoa'! a strigat el, de la doar câțiva pași distanță de mine. E numai sticlă spartă peste tot.

— Poa' să fi fost vântu', și-a dat cu părerea Nevăstuică, dar fără convingere.

— Care vânt, minte de balegă? s-a răstit Billy la el. Nu, mie-mi miroase a şobolan... sau ar trebui să zic, mai degrabă, a pisică? Găsiţi-o!

Faţă-Ciupită s-a apucat să caute printre decorurile rezemate de peretele din spate. Nevăstuică, dând dovadă de mai multă inteligenţă decât mă aşteptasem, a început să bată în pereţii găunoşi ai zidurilor cetăţilor şi clădirilor. Am murmurat repede o rugăciune, dorindu-mi ca tâmplarul să fi izbutit să remedieze defecţiunea compartimentului: ultimul lucru de care aveam nevoie era să se deschidă tocmai acum.

Bum, bum, bum! Nevăstuică era chiar lângă mine. Zdrang, zdrang, zdrang! Sticlele de pe etajeră cădeau una după alta, explodând pe podea. Făceau atât de mult zgomot, încât n-a izbutit să bage de seamă straniul ecou care răsunase în clipa în care ciocănise în mica uşă a compartimentului.

— Ni'ca, Billy, a strigat Nevăstuică spre şeful lui. Dacă era acilea, o găseam sigur.

— Atunci, las-o. Să ne continuăm spectacolul.

Nevăstuică şi Faţă-Ciupită s-au îndreptat spre partea din faţă a scenei, luându-şi cu ei şi felinarele. Acesta era cel mai bun moment să mă strecor afară.

— Bine, pistolarule, spunea Billy. Puteam să văd cum îl ţinea pe Johnny de păr. O să-mi oferi plăcerea să-ţi trag o bătaie pe cinste sau o să-mi spui unde-i ascuns diamantu'?

— Diamantul? Care diamant? s-a răstit Johnny la el. Nu există niciun diamant.

Billy şi-a descleştat mâna din părul lui Johnny. A făcut un pas înapoi şi şi-a împreunat degetele, dându-le peste cap şi făcându-le să pârâie ca nişte împuşcături de pistol.

— Bun. Chiar speram c-o să-mi spui asta.

Mi-am ferit privirea, dar am putut să-mi dau seama, după îngrozitorul zgomot al pumnului care lovea în os, că bătaia începuse.

Nu aveam de ce să mai zăbovesc: trebuia să fug după ajutor. M-am strecurat afară din ascunzătoarea mea şi am pornit în vârful picioarelor spre uşa de la intrarea artiştilor, încercând să nu atrag atenţia vreunuia dintre bătăuşii lui Billy. Pe prag, ţinând strâns în mână bâta, zăcea Caleb. Am îngenuncheat lângă el, căutând să văd dacă mai trăia. Respira încă... era doar leşinat.

Deodată, am auzit un zgomot în spatele meu. Am simţit o mână lăsându-mi-se pe umăr. M-am răsucit şi am muşcat-o cu putere, iscând un strigăt ascuţit.

— Fir-ar să fie, Cat! a şuierat Pedro, scuturându-şi mâna de durere. De ce-ai făcut asta? Ce se-ntâmplă? Ce-a păţit Caleb de e-ntins pe jos?

Aveam prea multe să-i spun, ca să mai stau să-l cert că mă speriase. Mi-am zis că muşcătura îi era de-ajuns.

— Banda lui Billy e aici. L-au prins pe Johnny. Încearcă să-l facă să vorbească... să le spună unde e diamantul.

N-am mai avut când să-i explic şi că diamantul nu fusese decât o plăsmuire a imaginaţiei mele, fiindcă m-a izbit imediat

un gând alarmant. Am privit peste umărul lui Pedro, spre coridorul întunecat. Ce căuta el aici? Doar nu era în cârdăşie cu Billy şi cu banda acestuia, nu? M-am tras deoparte.

— Tu ce cauţi aici? Syd e cu tine, sau vreunul dintre ceilalţi băieţi? l-am întrebat, bănuitoare.

— Nu, vin de la Frank. A pus la cale fuga lui Johnny... asta dac-om putea să-l scoatem de-aici.

Am rămas în cumpănă, dar până la urmă bănuielile mi s-au spulberat; situaţia continua să fie neplăcută, întrucât, chiar şi-aşa, eram doar doi contra patru.

— Să mergem după Syd? l-am întrebat.

Pedro şovăia. S-a auzit un strigăt dinspre scenă, apoi un pocnet de parcă fusese zdrobit ceva... speram din tot sufletul să nu fi fost picioarele lui Johnny.

— Nu mai e timp, a zis Pedro, şi mi-a întins o mână tremurătoare, să mă ajute să mă ridic în picioare. Părea să fie la fel de îngrozit ca şi mine. Ai altă idee? m-a întrebat el.

Am rămas pe gânduri o clipă. Oare încerca să mă atragă într-o cursă? De pe scenă s-a auzit un strigăt de durere. Nu mai aveam timp pentru asemenea îndoieli. Trebuia neapărat să-l ajut pe Johnny, iar pentru asta, eram nevoită să am încredere în Pedro. În plus, mă aflam pe teren propriu, practic eram la mine acasă, aşa că trebuia să reuşesc să-i înfrâng pe tâlharii ăştia, cu creierele lor de furnică, nu? Cel puţin, dacă Pedro mă ajuta, ar fi fost posibil.

— Am, dar ar fi foarte riscant, i-am destăinuit eu ce-mi trecea prin minte.

Mi-a zâmbit, arătându-şi dinţii de un alb scânteietor, care contrastau cu pielea sa închisă la culoare.

— Minunat! Spune-mi despre ce e vorba.

După un instructaj rapid, în biroul directorului de scenă, Pedro mi-a spus că era gata.

— Ţine minte, să nu faci nimic până când nu-i vezi la locurile lor. Crucea albă, nu uita, i-am şoptit, grăbită, în timp ce ne strecuram spre culise, evitând să intrăm în unghiul vizual al celor din avanscenă. N-o să mă laşi baltă, nu?

— Sigur că nu. Baftă! a şuierat, strângându-mă încurajator de braţ. Am tras adânc aer în piept, mai emoţionată decât oricare actriţă la debutul ei, după care am păşit pe scenă; viaţa mea depindea de un băiat pe care, în ultimele câteva zile, îl tot bănuisem de trădare.

— Ei, Billy! Te căutam! am strigat, îndrăzneaţă.

Apariţia mea ca din senin a însemnat o asemenea surpriză, încât toţi cei cinci băieţi au rămas câteva clipe înmărmuriţi. Johnny, firește, nu avea de ales: stătea chircit în funiile cu care era legat. Din nas îi şiroia sângele, iar ochiul stâng îi era umflat. Abia dacă mai era conştient. Billy era aplecat deasupra lui, cu pumnul ridicat. Cei trei locotenenţi erau în picioare, în jurul lor: Plăcintă-cu-Carne, cu braţele încrucişate la piept; Nevăstuică, fâţâindu-se de colo-colo pe lângă umărul şefului său, ca să vadă cât mai bine; Faţă-Ciupită,

pipăindu-şi cu un aer gânditor tăişul cuţitului: fără îndoială, sperând că avea să-l repeadă asupra victimei.

Billy şi-a lăsat pumnul în jos.

— Cat! a gemut Johnny, disperat. Bănuiam că singura lui consolare o reprezentase gândul că eu scăpasem.

— Măi, măi, dar asta-i chiar Pisicuţa mea, a zis Billy, suflecându-şi mânecile şi scoţându-şi la iveală antebraţele suple şi musculoase. Şi eu te căutam. Ştiam că tre' să fii pe-aci, pe undeva. I-a făcut un semn din cap lui Plăcintă-cu-Carne, iar gogomanul acela a dat să se repeadă la mine, cu gând să mă înhaţe.

Am ridicat braţele, oprindu-l pe loc.

— Stai! Sunt convinsă că nu-i nevoie de aşa ceva între prieteni! am rostit eu, sperând că vocea nu-mi trăda frica. Voiam doar să-ţi spun că mi-am ţinut promisiunea. Ţi-am găsit diamantul.

Billy i-a făcut semn lui Plăcintă-cu-Carne să se dea la o parte, după care m-a îndemnat să mă apropii.

— Atunci dă-mi-l, ca o fetiţă bună ce eşti, a zis el, cu rânjetul lui putred.

— A! Ştii ce, Billy? Nu sunt chiar aşa de naivă. Fetiţa bună n-are încredere în băieţii răi ca voi, am replicat, tăios, cu mâinile în şolduri, păstrând în continuare distanţa. De unde pot eu să ştiu că voi o să vă respectaţi partea din târgul pe care l-am făcut? Aşa că, fireşte, l-am pus la loc sigur.

Neavând chef de joacă, Billy s-a apropiat de mine cu paşi hotărâţi şi m-a înşfăcat de cot. Străduindu-mă ca mişcările mele să pară cât mai fireşti cu putinţă, m-am smucit din mâna lui, încercând să-l împing spre partea superioară a scenei, unde, pe podea, se afla crucea desenată cu cretă albă. Ceilalţi băieţi s-au grupat în spatele nostru, atenţi la ţintă. Oare de ce nu apărea Pedro?

— Care târg? a întrebat Billy, cu o voce primejdios de tăioasă. O să descoperi că nu eşti deloc în măsură să te târguieşti cu mine.

— Şi cu rochia mea cum rămâne? l-am întrebat, făcând o mutră bosumflată, în timp ce mă împotriveam din răsputeri tentaţiei de a privi spre culise, unde stabilisem să aştepte Pedro. Mi-ai promis! Doar n-o să-ţi pui una dintre fete să umble creanga prin zonă, îmbrăcată ca o sperietoare, aşa-i?

Billy avea acum impresia că înţelege ce voiam să spun. Mi-a răspuns cu un zâmbet complice şi a slăbit strânsoarea. Schimbându-şi tactica, şi-a petrecut braţul în jurul umerilor mei, ceea ce era cu mult mai rău decât ameninţările lui de până atunci.

— Una dintre fetele mele, ă? Înseamnă că te-ai luminat, Cat? M-a strâns la pieptul lui. Mirosea ca şanţul de deversare de pe strada Fleet[1]. Bine, uite, dacă-mi dai diamantul, te las

[1] Stradă din Londra. Până în secolul al XX-lea, strada Fleet a găzduit majoritatea publicaţiilor şi agenţiilor de presă din capitala Marii Britanii, agenţia France Presse avându-şi chiar şi în prezent sediul acolo. (*N. tr.*)

să faci parte din banda mea şi-ţi cumpăr o rochie... una de mătase. Al'ceva?

Privirea mi-a alunecat în direcţia lui Johnny, care se uita la mine îngrozit. Sigur ghicise că aveam ceva în minte, numai că, după părerea lui, îmi făcusem nişte calcule teribil de greşite. Iar eu speram că se înşela. Dar ce tot făcea Pedro?

— Şi cum rămâne cu pr'etenul tău de colea? m-a întrebat Billy.

Mi-am dat seama că mă punea la încercare, să vadă dacă dau semne de slăbiciune.

— A, dar nu-mi este prieten, am blufat, ridicând din umeri. Avea de gând s-o şteargă în America şi să mă lase baltă.

— Bravo, bună fată! a zis Billy, trăgându-mi o palmă pe spinare. Îmi face plăcere să-ţi spun că, din cauza asta, n-o să-l mai lăsăm să plece, fi'n'că ştie c-avem piatra. Hai, dă-mi-o!

— Nu pot... nu încă, am adăugat, grăbită. Am amanetat-o. M-am scotocit prin buzunare şi am scos chitanţa de la domnul Vaughan.

Billy a privit-o, mijindu-şi ochii.

— Acilea zice că-s bijuuri... aur şi chestii d-astea, Cat. Nu văz niciun diamant.

— L-am pus la grămadă cu câteva alte lucruri pe care le-am dus acolo. Ca să nu sară în ochi. Domnul Vaughan şi cu mine avem o mică înţelegere.

— Mă impresionezi, Cat! Am auzit că omu' nu prea ştie de glumă. Bun, atunci ce mai stăm? Să mergem şi să-l luăm.

Îs convins că n-o să se supere dacă deschide prăvălia pentru o clientă atât de specială.

— Probabil că nu, am zis, ridicând din umeri, dar mai întâi am nevoie de cele patruzeci de lire ale mele. Şi am vârât chitanţa la loc în buzunar.

— Pa'zeci de lire? Care pa'zeci de lire?

Billy părea să se înfurie din nou. Strânsoarea lui a devenit din nou dureroasă.

— Întreabă-i pe Plăcintă-cu-Carne şi pe Faţă-Ciupită, i-am răspuns, cu tot calmul posibil.

Billy s-a întors către băieţii lui.

— E-adevărat? Banii îs la voi?

— Păi, Billy, uite c-aşa e, a mărturisit Faţă-Ciupită, afundându-şi mâna în buzunar. To'ma' ne pregăteam să-ţi zicem, nu-i aşa, Plăcintă?

— Da, aşa e! a adăugat Plăcintă-cu-Carne, prostit.

— Dă-i încoa'! a şuierat Billy, smulgându-le monedele din mâini. Mă socotesc eu cu voi mai târziu.

Am ridicat felinarul cât am putut de sus, făcând câţiva paşi în faţă, prefăcându-mă că mă clatin sub greutatea lui. El mi-a zâmbit, dovedind indulgenţă faţă de slăbiciunea mea de fetiţă, dar s-a apropiat de mine, ca să profite de lumină, cu picioarele bine înfipte chiar în crucea desenată cu cretă albă.

În clipa în care Billy a ajuns în dreptul semnului stabilit, Pedro a dat drumul balonului şi a tras cu putere pârghia care acţiona trapa din centrul scenei. Podeaua s-a deschis sub

picioarele lui Billy. Înjurând, acesta s-a întins să înşface lucrul cel mai apropiat (în cazul de faţă, a dumneavoastră fidelă), trăgându-mă cu el peste marginea trapei. Azvârlind felinarul, de-abia am apucat să mă prind de muchie. S-a auzit cum poalele fustei mele au fost sfâşiate, iar Billy, care se ţinea cu o mână de ele, s-a prăbuşit în abisul negru, cu jumătate din fusta mea cu tot. Folosită de obicei pentru bruştele coborâri ale Satanei în iad, trapa trimisese acum încă un diavol în lumea subterană.

Între timp, balonul se prăbuşise ca plumbul pe scenă, zdrobindu-i pe Plăcintă-cu-Carne, pe Faţă-Ciupită şi pe Nevăstuică sub greutatea lui, ca pe trei gândaci sub talpa cizmei unui uriaş.

Pedro a zburat ca o săgeată pe scenă şi m-a ridicat din trapă. Dedesubt, îl auzeam pe Billy blestemându-ne. Ceea ce însemna că, totuşi, nu-şi rupsese gâtul. Păcat!

— Repede, n-avem mult timp la dispoziţie, mi-a zis Pedro, grăbindu-se să-l dezlege pe Johnny. Odată eliberat, acesta s-a prelins, moale ca o păpuşă din cârpe, incapabil să se ridice pe propriile picioare.

Băieţii prinşi sub coşul balonului începuseră să se foiască. Chiar vedeam cum piciorul lui Plăcintă-cu-Carne zvâcnea. L-am apucat pe Johnny de un braţ, iar Pedro l-a prins de celălalt.

— Credeam că n-o să mai tragi niciodată de afurisita aia de manetă! am bodogănit eu, în timp ce ne chinuiam să-l ridicăm pe Johnny.

— Nu mi-ai spus tu să aştept până îi văd pe toţi aliniaţi la locurile lor?! a protestat Pedro.

— Îi aranjasem deja pe trei sau patru... cât despre Billy, credeam că n-o să pot niciodată să-l împing într-acolo, nu-mi mai venea chiar nicio idee.

— Tu în pană de idei? Nu pot să cred una ca asta! a ripostat Pedro, rânjind.

I-am răspuns cu un zâmbet, privindu-l drept în ochi.

— Acum, încotro? l-am întrebat, gâfâind, în timp ce-l târam pe Johnny spre uşă. Era atât de greu, încât devenea tot mai limpede faptul că nu mai puteam rezista multă vreme.

— Ai ceva bani la tine? m-a întrebat Pedro.

— Da, i-am zis, înghiţind în sec. Încă aveam în buzunar moneda de un sovereign primită de la contele de Ranworth.

— Luăm o birjă... şi îl ducem în Piaţa Grosvenor. E locul cel mai sigur.

Pedro ne-a lăsat să aşteptăm la colţul străzii Russell şi a dat fuga în piaţă să caute o trăsură. Era târziu, iar pe stradă era linişte. Singura persoană care se vedea prin preajmă era un bărbat care-şi pierdea vremea în pragul uşii de peste drum. Nu-mi plăcea deloc cum arăta. Dar, mai repede decât sperasem, am auzit zgomot de copite şi de roţi în spatele meu.

— Ia să vedem banii, fetiţo, mi-a strigat birjarul[1] de pe capra lui, nevenindu-i să creadă că eu sau Pedro ne puteam

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

permite luxul unei călătorii cu trăsura. Am ridicat moneda de un sovereign în lumină. Bine, a rostit el, în cele din urmă. Hopa sus!

Eu şi Pedro l-am urcat pe Johnny în trăsură.

— Care-i treaba cu el? ne-a întrebat vizitiul, râzând. Prea multă băutură?

Beat de-atâta bătaie, aş fi putut să-i răspund, dar nu aveam niciun interes să-i împărtăşesc o asemenea informaţie unui birjar.

— Îţi plătesc dublu dacă ajungi în Piaţa Grosvenor în zece minute. Nu opreşti pentru nimic în lume, i-am strigat eu.

— Cum zici matale, don'şoară, a aprobat vizitiul, pocnind din bici. Eu şi Maroniu' o să-ţi arătăm ce-i aia viteză.

Trăsura a pornit, acompaniată de zgomot de copite. În acelaşi timp, am auzit un urlet în spatele nostru.

— Opreşte! a răcnit Billy după noi. Opriţi trăsura aia!

Dar birjarul înţelesese bine ordinul şi, cu un fluierat strident, şi-a zorit calul. Mi-am scos capul pe fereastră, lungindu-mi gâtul să văd dacă nu cumva Billy se apropia de noi, dar nu mai era cazul să-mi fac griji: abia dacă fusese în stare să şontâcăie până la capătul străzii Russell, după care, foarte curând, se lăsase păgubaş. I-am făcut semne vesele cu mâna.

— Pun io mâna pe tine, Cat! m-a ameninţat el. Eşti ca şi moartă!

— Uită de asta, Billy, i-am strigat, în chip de răspuns. Pisicile au nouă vieţi!

M-am rezemat de spătarul banchetei, zâmbindu-le însoţitorilor mei, dar în aceeaşi clipă mi-am dat seama că ei mă priveau întunecaţi.

— Ce e? am vrut să ştiu.

— Nouă vieţi? m-a îngânat Johnny, răguşit, ţinându-se cu mâna de coaste. Pari să ţi le consumi destul de repede.

— Are dreptate, Cat, l-a susţinut Pedro. N-ar trebui să-l mai aţâţi pe Billy Shepherd.

— Ca şi cum aş avea de ales! am exclamat eu. Cine vă aude ar putea să creadă că nu fac altceva decât să mă distrez!

— Şi nu-i aşa? m-a încercat Johnny, zâmbind, după care s-a strâmbat de durere, căci trăsura nimerise într-o groapă. Nu te-ai distrat păcălindu-l?

— Numai puţin, foarte, foarte puţin, am recunoscut, incapabilă să-mi stăpânesc un zâmbet larg.

PLANUL LONDREI ÎNTOCMIT DE BOWLES ÎN 1790

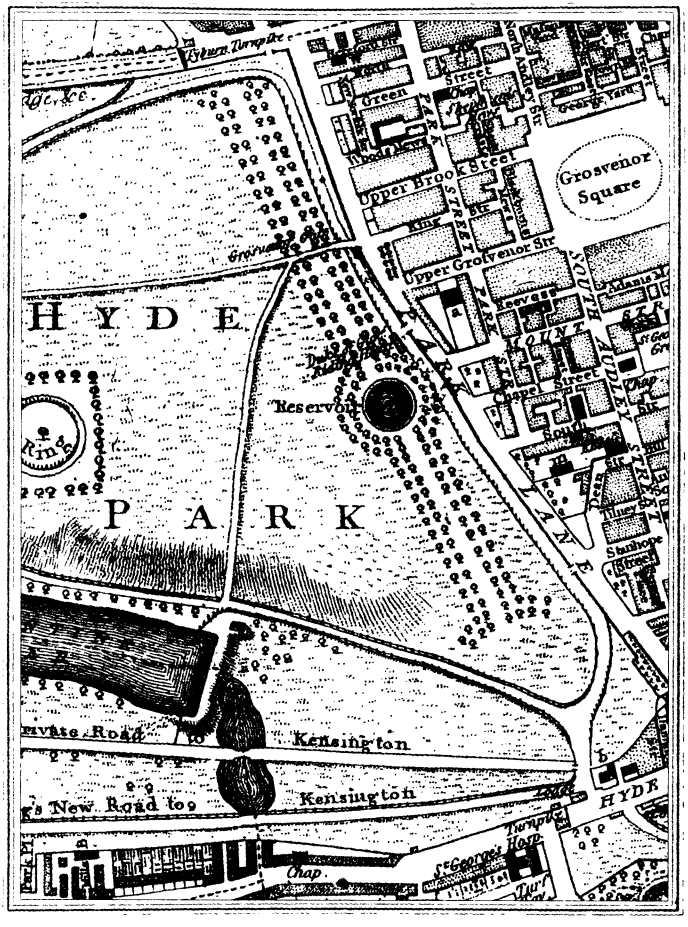

Actul V — În care eroina noastră trece prin experiența arestării...

ACTUL V

SCENA 1 — COSTUMELE

Johnny a mers pe propriile sale picioare, de la trăsură şi până la grajdurile din spatele Pieţei Grosvenor. L-am condus în încăperea pe care lordul Francis n-o încuia niciodată şi pe care o folosea ca să se schimbe, şi l-am lăsat să se trântească pe aşternutul din paie. În boxa alăturată, a început să tropăie un cal. Din încăperile aflate deasupra grajdurilor se auzeau vocile puternice ale servitorilor şi, din când în când, strigătele obişnuite la întreceri.

— Şi-acum, ce facem? l-am întrebat pe Pedro, în timp ce mă zgâiam printr-o fereastră zăbrelită spre casă. Aceasta era iluminată puternic: părea că familia era încă trează.

— Unul dintre noi trebuie să intre şi să-i caute pe Frank şi pe lady Elizabeth, a răspuns Pedro. Ne-am uitat unul la celălalt, amintindu-ne de fiorosul bucătar francez şi de hoardele de servitori pe care le zăriserăm la ultima noastră vizită. Ar fi fost o minune ca vreunul dintre noi să poată să pătrundă acolo fără să fie văzut.

Cineva a tras o draperie la cel de-al treilea etaj: se zărise mâna unei fete.

— Oare ăla o fi dormitorul ei? i-am dat un ghiont lui Pedro.

— Aşa se pare, mi-a răspuns, înclinându-şi capul.

— Atunci, mă duc eu, m-am oferit.

— Nu, lasă-mă pe mine, s-a împotrivit Pedro.

— N-ai cum. Trebuie să mă duc eu. Ia gândeşte-te ce s-ar putea întâmpla dacă eşti prins furişându-te prin apropierea dormitorului unei lady, la ora asta din noapte! Rămâi să ai grijă de Johnny.

Pedro s-a dat bătut, recunoscând că argumentul meu era de bun-simţ. În cazul în care ar fi fost prins, ar fi fost norocos dacă scăpa cu viaţă şi trimis doar pe vreo plantaţie de sclavi din Indiile de Vest; în schimb, eu puteam să scap doar cu o bătaie zdravănă.

Am luat-o la fugă pe pietrele pavajului şi m-am strecurat pe uşa din spate, în bucătării. La fel ca data trecută, locurile erau însufleţite de activitate: după zăngănitul tigăilor şi clipocitul apei din spălătorie, puteam să ghicesc că se spălau vasele după vreo cină simandicoasă. Prin urmare, nu era chip să pătrunzi acolo, la ora aceea. M-am strecurat până la uşa deschisă a bucătăriei şi am aruncat o privire înăuntru. Bucătarul-şef stătea cu picioarele ridicate pe masa din faţa lui, sorbind dintr-un pahar cu vin roşu şi bombănind pentru sine. M-am furişat pe lângă bucătărie şi, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, am urcat pe scara care ducea la uşa cu draperie verde, pe unde ne condusese lordul Francis.

M-am oprit. Urechile mele prinseseră din zbor mai multe voci amestecate, precum şi zgomotul produs de o uşă deschizându-se şi închizându-se. Se părea că ajunsesem chiar când oaspeţii ducelui voiau să plece. Împingând uşa doar cât să încapă un deget, am zărit un grup numeros de domni, luându-şi pelerinele din mâinile celor doi lachei de serviciu. Era şi domnul Sheridan printre ei, care tocmai îşi lua pălăria şi bastonul, şi, da, era şi Marchmont senior, însoţit de contele de Ranworth. Ce bine-ar fi fost ca domnul Sheridan să mă vadă! Cu ajutorul lui, m-aş fi descurcat de minune! Îmi doream să-i pot spune că „diamantul" se afla într-o mare primejdie! Dar, dac-aş fi ieşit din ascunzătoare, prezenţa mea nepermisă în incinta casei ar fi atras mult prea multe întrebări din partea gazdei. Aşa că am fost nevoită să privesc neputincioasă cum domnul Sheridan se uita în direcţia opusă mie, urându-i noapte bună ducelui şi apoi plecând.

În concluzie, n-aveam cum să urc acea scară atâta timp cât ducele se afla prin preajmă. Am făcut cale întoarsă, coborând cu spatele treptele care duceau spre coridor, după care m-am oprit în loc să mă gândesc ce era de făcut. Mă întrebam unde erau oare scările din spate. Trebuia să existe şi aşa ceva, pentru ca servitorii să poată circula prin casă fără să fie văzuţi. Parcă vrând să-mi răspundă la întrebare, dinspre spălătorie şi-a făcut apariţia o servitoare ducând în braţe o oală cu apă clocotită. M-am ascuns după nişte şorţuri atârnate într-un cuier ce se întindea de-a lungul peretelui. Femeia

a trecut chiar pe lângă mine şi a luat-o la stânga pe culoar. M-am furişat în urma ei. Apoi a cotit-o brusc în dreapta şi a dispărut. Am continuat să mă ţin după ea şi am constatat că, într-adevăr, ajunsesem la scări. Trebuia să mă mişc repede: spaţiul îngust nu-mi permitea să mă ascund. Eram nevoită să urc şi să dispar de-acolo înainte ca servitoarea să se întoarcă să coboare.

Şi-a cărat povara trei etaje mai sus, oprindu-se pe fiecare palier doar cât să-şi îndrepte boneta. Apoi a ciocănit la uşa încăperii aflate cel mai aproape de scară şi a intrat.

— Mary, pune-o acolo, te rog.

Era lady Elizabeth! Am început să mă mai liniştesc, amintindu-mi însă la timp că trebuia să mă ascund, aşa că am ţâşnit în spatele unui cufăr cu pânzeturi.

Paşii lui Mary se auzeau îndepărtându-se, pe măsură ce cobora. Am mai aruncat o ultimă privire în susul şi-n josul scărilor: liber peste tot.

Am bătut încetişor la uşa camerei în care stătea lady Elizabeth.

— Intră! a zis ea.

Am deschis uşa şi i-am văzut imaginea reflectată în oglinda mesei de toaletă. Era frumoasă, ca o sirenă răsărind dintr-un iaz argintiu: părul îi era împletit cu perle, iar rochia din mătase avea culoarea violetelor de câmp.

— Cat! a exclamat ea, scăpând din mână peria, care a căzut cu zgomot pe masă. Ce ţi s-a întâmplat?

Mi-am zărit, în treacăt, imaginea reflectată în oglindă. Părul meu era vâlvoi, iar jumătate din fusta mea lipsea, lăsându-mi la vedere pantalonaşii de un alb soios.

— A, am răspuns, arătând cu jale spre rochia de pe mine, am avut o întrevedere veselă cu prietenul meu Billy Bubosu'.

Lady Elizabeth s-a ridicat, a traversat iute încăperea, păşind pe un covor gros, trandafiriu, şi m-a tras înăuntru. A aruncat o privire rapidă pe coridor — unde era linişte —, după care a închis uşa şi a răsucit cheia în broască.

— Of, Cat, eşti bine? m-a întrebat ea. Stai jos. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Lăsaţi asta, lady Elizabeth...

Mi-a acoperit buzele cu un deget.

— Lizzie, Cat. Nu uita!

— Bine, Lizzie. Ce vreau să-ţi spun, Lizzie, este că Johnny e aici. N-a ieşit prea grozav din întâlnirea lui cu prietenul nostru comun, aşa că l-am adus aici. Acum este la grajduri, împreună cu Pedro.

Lady Elizabeth a dat fuga la fereastră şi şi-a concentrat privirea spre curtea de jos.

— E teafăr? m-a întrebat, îngrijorată.

I-am răspuns că da, înclinând din cap.

— Deocamdată e în siguranţă acolo, mi-a spus ea. Acum e linişte. Aţi avut mare noroc că n-aţi ajuns cu o jumătate de oră mai devreme: toate trăsurile erau aliniate în curte. Doar ce-au tras toate în faţa casei.

— O să ne-ajuţi? am întrebat-o, neliniştită.

— Desigur. Rămâi aici. Să nu deschizi uşa decât când auzi patru ciocănituri. Mă duc după Frank.

Zicându-mi acestea, a luat o lumânare de pe măsuţa ei de toaletă.

— Tata l-a trimis la culcare acum o oră, dar, dacă-l cunosc bine, acum probabil trage cu ochiul la musafiri, să-i vadă cum pleacă, şi dă note trăsurilor cu care au venit, de la unu la zece, sau cum i se năzare lui.

S-a strecurat afară, iar eu am încuiat uşa în urma ei. N-ar fi fost bine ca vreo cameristă să mă găsească înăuntru, de una singură. M-am aşezat la măsuţa de toaletă şi m-am holbat în oglindă la chipul meu. Acasă nu-mi puteam permite luxul unei oglinzi care să fie a mea, cu toate că în cabinele actorilor existau din belşug. Am descoperit o figură gravă. Şuviţele mele roşcate erau năclăite de noroi. Nasul pistruiat îmi era mânjit, corsajul, sfâşiat în locul din care fusta mi se desprinsese de talie, mâinile, înroşite, purtând semnele muncii grele şi ale loviturilor căpătate. În comparaţie cu imaginea feţei albe cu bucle castanii care se reflectase acolo puţin mai devreme, arătam de-a dreptul ca un trol[1]. Comparaţia era deprimantă.

Patru ciocănituri în uşă. Am deschis repede şi aproape că am fost doborâtă de lordul Francis.

---

[1] Pitic întruchipând forţele răului, în mitologia scandinavă. (*N. tr.*)

— Cat! a exclamat el, îmbrăţişându-mă uşurat, după care şi-a luat seama şi a făcut o reverenţă, la o distanţă de un braţ. Lizzie mi-a povestit ce s-a întâmplat. Sunt atât de bucuros să văd că eşti teafără! Când banda noastră o să afle totul, Shepherd o să-şi dorească să nu se fi născut!

Banda noastră? De când să se fi înrolat lordul Francis printre adepţii lui Syd? A, uitasem: doar era băiat, nu? Era o condiţie suficientă ca să fie acceptat.

— Stai jos şi las-o pe Lizzie să te îngrijească. Eu o să-i aduc pe ceilalţi, mi-a zis, preluând conducerea.

Cinstit vorbind, mă simţeam uşurată să scap de responsabilitatea de a căuta un loc sigur pentru Johnny. Aici, lordul Francis era la el acasă: avea dreptate să se ocupe el de un lucru atât de riscant — să strecoare în propria-i casă un om urmărit. M-a condus înapoi la măsuţa de toaletă, m-a bătut prieteneşte pe braţ şi a plecat.

Câteva minute mai târziu, lady Elizabeth s-a întors. A turnat apă caldă într-un lighean de porţelan ornat cu trandafiri roz şi mi l-a adus.

— Uite, poţi să te speli, m-a îndemnat, întinzându-mi un prosop din pânză de in.

Într-un fel, era mai rău aşa, cu ea acolo, stând şi uitându-se la mine. Stânjenită, m-am înroşit toată, simţindu-mă banală şi murdară. O fată ca mine n-avea ce să caute în camera ei. M-am necăjit descoperind că-mi apăruse o lacrimă în colţul ochiului, picurând în ligheanul din faţa mea.

— Ce-i cu tine, Cat? s-a interesat lady Elizabeth, venind şi îngenunchind lângă mine.

— Nu ar trebui să mă aflu aici, i-am răspuns, disperată, scăpând prosopul în apa care devenise aproape cenuşie. Ar fi mai bine să plec.

— Prostii, s-a împotrivit ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre un dulap aflat în celălalt capăt al încăperii. N-o să te mai simţi aşa mâine dimineaţă, când o să te îmbraci cu asta. Mie mi-a rămas mică, dar ţie ar trebui să-ţi vină bine.

Şi a întins pe pat o încântătoare rochie de mătase, de culoarea smaraldului, cum nu mai văzusem vreodată în viaţa mea.

— Verdele n-a fost niciodată culoarea mea preferată, dar ţie ţi se potriveşte.

— Nu pot s-o primesc, am protestat eu.

— Ba sigur că poţi, a zis, zâmbind. Şi-acum, hai, bagă-te în pat. Sunt convinsă că eşti epuizată.

— În pat?

Am privit în jurul meu. Singurul pat pe care-l vedeam era cel cu baldachin, cu draperii din muselină, acoperit de o cuvertură din satin alb, în care dormea de obicei lady Elizabeth.

— Al meu, fireşte, a replicat lady Elizabeth. E loc destul pentru amândouă. Tu culcă-te; eu mă duc să văd dacă băieţii au ajuns cu bine.

Şi a ieşit, închizând încet uşa în urma ei. Neştiind ce să fac, am rămas câteva clipe în mijlocul camerei, după care m-am hotărât. Eram obişnuită să dorm pe vechea canapea

plină de gropi din Cuibul rândunicii. Nu puteam să accept luxul pe care mi-l oferea lady Elizabeth, cu atâta bunătate. Am găsit o pătură în cufărul de la fereastră, m-am încovrigat pe podea, în spatele paravanului şi, în ciuda dorinţei mele de a rămâne trează ca să aflu veştile când ea avea să se întoarcă, am fost cuprinsă de somn.

A doua zi de dimineaţă, m-au trezit şopocăielile care veneau dinspre uşa camerei.

— Nu, Mary, în dimineaţa aceasta chiar n-am nevoie de ajutorul tău la îmbrăcat, dar te-aş ruga să-mi pregăteşti o baie în camera alăturată.

Uşa s-a închis şi, în colţul paravanului, s-a ivit un picior gol.

— Îmi pare rău că te-am trezit, Cat. Dar trebuia s-o trimit de-aici, ca să nu te vadă. Ai dormit bine?

Am dat din cap că da, dându-mi seama că obrazul mi se odihnise pe o pernă umplută cu fulgi. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am întins.

— Când m-am întors, am crezut c-ai plecat, mi-a mărturisit lady Elizabeth, râzând. Chiar am tras o sperietură!

— Johnny şi cu Pedro... sunt bine? am întrebat-o neliniştită, azvârlind pătura de pe mine.

— Da, destul de bine. Pedro s-a întors acasă la stăpânul lui, după ce l-a dus pe Johnny în camera lui Francis. Voia să afle cum s-a terminat totul la teatru, aseară. A promis că se întoarce în dimineaţa asta şi ne povesteşte.

Ăsta era un lucru bun. Probabil că ieşise tămbălău după ce-l descoperiseră pe Caleb şi văzuseră că eu şi Johnny dispăruserăm. Speram ca bătrânul să fie teafăr, dar mă îngrozeam gândindu-mă ce interpretări puteau să apară despre toată această treabă. Oare aveau să-şi facă griji pentru mine sau să mă învinovăţească? Era mai probabilă a doua variantă, dacă doamna Reid avea vreun cuvânt de spus.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să faci o baie, mi-a zis cu delicateţe lady Elizabeth. Am pus să fie pregătită cada în camera de alături, în garderobă, şi-o să-i propun lordului Jonathan să profite de ea, dar m-am gândit să-ţi ofer ţie întâietatea.

O baie? Ce lux! Nici nu-mi mai aminteam când făcusem ultima dată o baie, pentru că, de obicei, eram nevoită să mă descurc cu un lighean de apă fiartă pe zi.

— Ar fi minunat!

— Bun. Atunci, eşti atât de amabilă să mă ajuţi la îmbrăcat? După care o să mă duc să-i spun lui Francis ce am plănuit.

Îmbrăcatul unei lady era o treabă cu mult mai complicată decât îmi imaginasem. Mi-am îndeplinit cu multă stângăcie misiunea de cameristă, cu încheiatul nasturilor şi legatul şnururilor corsetului. Lucru deloc surprinzător, lady Elizabeth nu m-a lăsat să mă ocup şi de părul ei, aranjându-şi-l singură la oglindă. Apoi a aruncat o ultimă privire să vadă rezultatul, netezindu-şi fusta boţită.

— Să trecem la treabă. Când eşti gata, intri pe-aici. Mi-a arătat o uşiţă din colţul încăperii. O să am grijă ca Mary să nu fie prin preajmă; oricum, să nu uiţi să încui ambele uşi.

I-am lăsat un răgaz de câteva minute, în care să-şi îndeplinească misiunea în legătură cu camerista, apoi am deschis, fără zgomot, uşa care dădea spre garderobă. Fereastra fusese acoperită cu o draperie, care filtra lumina dimineţii. În mijlocul podelei din lemn se afla o cadă de baie la fel ca aceea pe care o observasem în spălătorie cu doar câteva zile în urmă. Acum era plină ochi cu apă fierbinte. Un teanc de prosoape de pânză aştepta pe un raft din lemn de abanos. Pentru mine, atât de neobişnuită cu un astfel de confort, era ca şi cum aş fi păşit în inima unui templu închinat curăţeniei, aburii înălţându-se precum tămâia, în cinstea zeilor săpunului şi ai apei. Am încuiat ambele uşi, aşa cum primisem instrucţiuni, după care m-am dezbrăcat până la piele. Ştiam că era un lucru necuviincios din partea mea să fac baie fără să-mi păstrez cămăşuţa pe mine, dar n-aveam decât una şi, la urma urmei, era cineva acolo care să mă vadă? Apoi a sosit minunatul moment al adevărului: am păşit în cadă şi m-am cufundat în apă.

Mi-am permis un întreg sfert de oră de delectare, după care m-am şters la repezeală. Apa din cadă arăta acum mult mai puţin îmbietoare, plină de clăbuc cum era, dar Johnny n-avea încotro, trebuia să se mulţumească cu ea. Fiind lord, presupuneam că avea frecvent parte de plăcerea

unei bălăceli, dar în acea zi avusese ghinion: fusesem eu prima.

Când m-am întors în dormitor, înfăşurată într-un şter-gar mare, alb, ţinând în mână jalnicele-mi haine, am găsit-o pe lady Elizabeth aşteptându-mă.

— Mă duc să-i spun lordului Jonathan că acum poate să vină. Ţi-am pregătit câte ceva de îmbrăcat, în spatele parava-nului, m-a anunţat ea.

Îmi pusese acolo un schimb complet de haine: o cămăşuţă de un alb strălucitor, pantalonaşi, precum şi rochia verde ca smaraldul pe care o refuzasem în seara precedentă. Acum, dimineaţa, imboldul de a-i respinge mărinimia se evaporase precum ceaţa spulberată de soarele de-abia răsărit, aşa că, pentru a-mi desăvârşi curăţenia, am cedat în faţa ispitei, îmbrăcând fiecare dintre veşminte cu respectul cuvenit. Dar cea mai mare minunăţie dintre toate o reprezentau ciorapii din mătase: mi-au alunecat atât de bine pe picioare, încât abia dacă-i simţeam pe mine. Erau atât de diferiţi de ciorapii din lână aspră pe care-i purtam în mod obişnuit...

— Să te ajut să-ţi închei rochia la spate?

Lady Elizabeth se întorsese.

— Te rog.

Am ieşit de după paravan şi mi-am etalat noua ţinută, cu braţele întinse lateral, aşteptând să-i aflu părerea.

— Ţi-am spus eu c-o să-ţi vină bine, a zis ea, condu-cându-mă spre măsuţa de toaletă. Şi, din moment ce te-am

obligat să joci pentru mine rolul de cameristă în dimineaţa aceasta, acum e rândul meu să fac acelaşi lucru pentru tine.

Însă era limpede că eu eram cea avantajată. Lady Elizabeth mi-a pieptănat părul umed şi mi l-a prins astfel încât arăta ca o coafură la modă. Nu fusesem niciodată mai drăguţă; semănam cu o lady adevărată.

— Acum o să am nevoie de ajutorul tău, cu lordul Jonathan, m-a anunţat ea, dând buclelor mele un ultim retuş. O să fie aici în câteva clipe.

— Ajutor? Ce fel de ajutor?

Joaca se terminase pentru mine şi trebuia să trec din nou la treabă, aducându-mi aminte că eram încă departe de a fi în siguranţă.

— Să se deghizeze. Lady Elizabeth s-a îndreptat spre dulapul aflat în cealaltă parte a încăperii şi a scos de-acolo un maldăr de haine pe care le pregătise mai devreme. Frank a obţinut pentru lordul Jonathan o cabină pe o corabie cu destinaţia America. Va ridica ancora de îndată ce va avea vânt favorabil. S-a îngrijit şi de trăsură, astfel încât să-l putem duce pe lordul Jonathan la chei în dimineaţa aceasta. Va putea să stea ascuns la bord până va porni corabia. Tot ce mai rămâne de făcut este să ne asigurăm că nu va fi recunoscut pe drum.

A azvârlit straiele pe pat. Acum puteam să observ că era vorba despre o rochie largă din catifea roşie, o cămăşuţă şi alte obiecte vestimentare feminine. Printre ele, era ghemuită o perucă neagră, ca o pisică încolăcită în faţa focului.

— Ai de gând să-l îmbraci în haine de femeie? m-am interesat, întrebându-mă în sinea mea dacă îmi era permis să chicotesc.

— Sigur, mi-a răspuns, zâmbind. Există vreo deghizare mai bună? Am promis să-l îmbrac astfel încât nici propria lui mamă să nu-l poată recunoaşte. Cu toate că mama mea ar putea, fiindcă am împrumutat una dintre rochiile ei.

— Johnny a aflat?

Lady Elizabeth mi-a răspuns clătinând din cap în semn că nu.

În acea clipă, s-a auzit o bătaie în uşa care dădea spre garderobă.

— Intră! a zis lady Elizabeth.

Johnny a intrat în încăpere înfăşurat într-un halat, arătând evident cu mult mai bine decât cu o seară înainte, dar ce soluţie s-ar fi putut găsi pentru ascunderea ochiului umflat şi vânăt şi a buzei crăpate?

— De ce zâmbiţi? a vrut el să ştie, plimbându-şi privirea de la una la cealaltă.

— Nu zâmbim, i-a răspuns lady Elizabeth, cu vioiciune. Acum, du-te după paravan, să te îmbraci cu hainele pe care ţi le voi da.

Ascultător, Johnny a procedat întocmai cum i se ceruse. Până atunci, nu-l auzisem niciodată rostind cuvinte urâte de faţă cu o doamnă, dar acest lucru s-a schimbat în clipa în care, pe deasupra paravanului, i-au fost înmânate schimburile.

— La naiba, ce-s astea? a bâiguit el, jignit.

— Îmbrăcămintea în care te vei deghiza, i-a răspuns, calmă, lady Elizabeth. Şi-acum, gata cu tărăboiul şi îmbracă-te mai repede.

— Nu pot să port aşa ceva! a exclamat el, fluturând corsetul pe deasupra paravanului. Nu-i destul că am coastele vinete, trebuie să le mai şi zdrobesc înfăşurându-mi trupul în invenţia asta diabolică!?

— Termină cu văicăreala, l-a oprit ea, pe un ton hotărât, care nu admitea nicio replică. Jumătate din populaţie poartă aşa ceva în permanenţă; eu îţi cer să-l porţi numai câteva ore.

Mormăielile au încetat şi, în sfârşit, Johnny a apărut de după paravan îmbrăcat cu ce i se dăduse. După părerea mea, înfăţişarea lui nu era deloc convingătoare: arăta exact ca un bărbat îmbrăcat în rochie. Oricine şi-ar fi dat seama, de la prima vedere, că avea de-a face cu un impostor.

Cu toate acestea, lady Elizabeth nu şi-a pierdut cumpătul. Încă nu terminase ce avea de gând cu el.

— Stai acolo, în faţa oglinzii, i-a poruncit.

Johnny s-a dus la locul care-i fusese indicat, împiedicându-se în poale.

— Strânge-i şireturile mai bine, Cat, mi-a cerut ea, arătând către şnururile care atârnau în partea din spate a rochiei. Apoi, încheie-i nasturii.

Am început să trag de şnururi, după cum mi se ceruse.

— Ia stai puţin, m-a oprit ea. Scotocind într-un sertar al comodei cu picioare înalte de lângă paravan, a scos la iveală o pereche de ciorapi din lână. Cred că-ţi dai seama unde trebuie puşi, a mai zis, înroşindu-se la faţă în timp ce-i întindea ciorapii lui Johnny. După ce el şi-a vârât de câteva ori pe furiş mâinile în partea din faţă a rochiei, corpul său a început să capete o formă mult mai feminină.

— Au! a ţipat Johnny, în clipa în care am tras din nou de şireturi. Nu pot să-mi dau seama cum de suportaţi voi, femeile, toate astea.

— Nici eu, l-a aprobat lady Elizabeth, apropiindu-se de faţa lui cu un pămătuf mare de pudră. E curată nebunie.

În timp ce eu îi încheiam nasturii rochiei la spate, lady Elizabeth i-a aranjat o perucă pe cap, iar peste ea i-a pus o bonetă cu danteluţe.

— Gata!

A făcut un pas înapoi, punându-şi mâinile în şolduri.

Transformarea era incredibilă. Frumosul Johnny dispăruse; în locul lui, se afla o matroană urâtă, cu chipul zugrăvit cu pudră albă.

— Câtă vreme nu se mişcă şi nu vorbeşte, ar putea să iasă ceva, am făcut eu haz de necaz.

— O să sun să cer micul dejun, ne-a anunţat lady Elizabeth, entuziasmată. Vom face o încercare cu unul dintre servitori. O să-i spun că eşti croitoreasa mea şi că ai venit pentru o probă.

Răspunzând chemării, la uşă şi-a făcut apariţia o cameristă.

— Jenny, tata e în salonul pentru micul dejun?

Jenny a înclinat capul în semn de încuviinţare.

— Vrei să-l anunţi că nu pot să cobor, pentru că a sosit croitoreasa mea? O să iau micul dejun aici, sus.

Privirea lui Jenny a alunecat spre Johnny, care-şi făcea de lucru cu o trusă de cusut pe care i-o îndesase în mâini lady Elizabeth, cu o clipă mai devreme. Lady Elizabeth a tras-o pe cameristă lângă uşă şi i-a mai spus, cu voce scăzută:

— Ţi-aş fi cât se poate de recunoscătoare dacă nu te-ai mai uita aşa insistent la ochiul doamnei, Jenny. Bărbatul dumneaei e soi rău: o bate întruna. În dimineaţa asta a plâns o grămadă povestindu-mi.

Pe chipul lui Jenny se citea acum mila pentru nefericita croitoreasă.

— Desigur, alteţa voastră.

— De fapt, ai putea să ne aduci câte un ceai... să se mai calmeze?

Jenny a răspuns cu o reverenţă şi a ieşit.

— Ce părere ai? a întrebat-o Johnny, neliniştit. Era cât se poate de trist să-i auzi vocea groasă ţipând-se de sub bonetă. Crezi că s-a lăsat păcălită?

— Aşa cred, a afirmat lady Elizabeth, aşezându-se pe un scaun lângă fereastră. Femeile sunt întotdeauna mai greu de înşelat, dar dacă i-ar fi trecut prin gând că eşti bărbat, ar fi luat-o la goană din cameră, ţipând.

* * *

După micul dejun, lordul Francis a venit să ne anunţe că sosise trăsura. Nu s-a putut împiedica să nu zâmbească ironic spre Johnny, alegându-se cu o palmă din partea croitoresei, pentru neobrăzarea de care dăduse dovadă.

— Îmi cer scuze, doamnă, a zis el, înclinându-se adânc în faţa lui Johnny. N-o să mai fac.

— Şi nici eu n-o să-ţi mai dau ocazia, a mormăit Johnny, adunându-şi fustele şi urmând-o pe lady Elizabeth pe coridor, cu paşi hotărâţi.

— Ar trebui să ne grăbim! ne-a avertizat lordul Francis. Tata încă-şi citea ziarul când am plecat eu de la masă, dar ar putea să iasă dintr-o clipă într-alta.

Am coborât în hol, ajungând fără niciun incident până aproape de ieşirea din faţă, când o uşă aflată în stânga noastră s-a deschis şi ducele de Avon şi-a făcut apariţia, cu un ziar sub braţ. „CĂPITANUL SCÂNTEIETOR E ÎNCĂ ÎN LIBERTATE!" era titlul mare de pe prima pagină.

— 'Neaţa, Lizzie! a zis el, sărutându-şi fiica pe obraz. Ieşi atât de devreme?

— Da, tată. Trebuie să întorc câteva vizite. Îngrozitor de plictisitoare, dar asta e.

Privirea ducelui a alunecat spre Johnny.

— A, dumneaei este croitoreasa mea, tată, a intervenit iute lady Elizabeth.

— Sper că nu e cea care ne tot trimite notele acelea de plată scandalos de umflate, nu? *Madame*... Cum o cheamă?

— *Madame* Martine, a zis lady Elizabeth, în timp ce ducele se uita atent la croitoreasă.

— E pricepută? a mai întrebat el, întorcându-se din nou către fiica sa.

— Cea mai pricepută.

— Ei bine, în acest caz, presupun că-şi merită banii. *Enchanté, madame*[1], a rostit el, galant, aplecându-se şi sărutându-i mâna înmănuşată lui Johnny.

— *Merci, monsieur*[2], a răspuns „*Madame* Martine" într-o franceză fără cusur, chiar dacă vocea îi era cam răguşită.

Ducele s-a uitat apoi la mine.

— Domnişoara Royal, nu-i aşa? Cu ce ocazie pe-aici? Nu ştiam că ai venit în vizită.

— Cat — vreau să spun, domnişoara Royal — a venit mai devreme, la rugămintea mea. Vom face vizitele împreună. Toţi prietenii mei vor neapărat s-o cunoască, l-a informat lady Elizabeth.

Ducele mi-a cercetat ţinuta. Pe frunte i-a apărut o cută. Am simţit cum mi se înroşesc obrajii.

— Hmm, a mormăit el, dezaprobator. Când te întorci, aş vrea să stăm puţin de vorbă, Lizzie. Avem ceva de clarificat.

---

[1] *Încântat de cunoştinţă, doamnă* – în limba franceză, în original. (*N. tr.*)

[2] *Vă mulţumesc, domnule* – în limba franceză, în original. (*N. tr.*)

Ducele ne-a făcut semn din cap că putem să plecăm, după care s-a retras în salonul în care îşi lua micul dejun. Puteam să ghicesc ce anume voia să discute cu fiica lui: avea de gând s-o avertizeze cu privire la introducerea unor fete ca mine în cercul ei de prieteni apropiaţi. Poziţia mea în societate era extrem de îndoielnică, iar tovărăşia mea nu-i făcea deloc cinste.

Lady Elizabeth a luat-o înainte pe scară, conducându-ne la trăsură. În spate, cocoţat lângă Jenkins, băiatul de la grajduri, se afla Pedro. Văzându-ne, a sărit jos şi ne-a deschis uşa. Lordul Francis ne-a oferit pe rând mâna, ajutându-ne să urcăm, apoi ne-a urmat şi el.

Vizitiul deja îşi ridicase biciul, pregătindu-se să mâne caii la trap susţinut, în clipa în care, în dreptul uşii dinspre stradă, cineva şi-a dres glasul ca să ne atragă atenţia.

— Alteţa voastră, pot să vă spun ceva?

Ne-am întors cu toţii să vedem cine vorbea. Spre groaza mea, am văzut că era agentul Lennox, poliţistul din strada Bow care ne vizitase la Drury Lane, cu o zi mai devreme. Acum stătea lângă trăsură, uitându-se la noi cu atenţie. Mi-am lăsat capul în jos, prefăcându-mă că scotocesc prin poşetă. Johnny şi-a dus o batistă la ochi, ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă o lacrimă.

— Da, domnule agent? a răspuns lordul Francis, cu o voce surprinzător de aspră. Niciodată nu-l mai auzisem vorbind pe tonul acesta de lord. Caută-mă mai târziu şi o să te

primesc. În dimineaţa aceasta, am o obligaţie de la care nu pot să lipsesc.

— Înţeleg, domnule, dar mă întrebam dac-aş putea îndrăzni să vă rog să-mi permiteţi să arunc o privire în trăsura domniilor voastre. Am primit un raport de la unul dintre informatorii noştri, conform căruia doi fugari s-ar fi îndreptat spre casa domniei voastre, în tovărăşia unei a treia persoane. Această persoană a fost urmărită azi-dimineaţă în timp ce venea acasă la dumneavoastră. Am cercetat deja grajdurile, dar n-am găsit nimic. Acest fapt mă conduce la concluzia că persoanele ar putea să fie ascunse în această trăsură.

— Dumneata vorbeşti serios, domnule? l-a întrebat lady Elizabeth, pe un ton care părea cu adevărat îngrijorat. Ce cumplit! Lady Catherine, poţi să-ţi imaginezi una ca asta? a întrebat, întorcându-se spre mine şi făcând ochii mari. Deşi surprinsă să mă pomenesc atât de rapid înnobilată, am răspuns cu o înfiorare prin care îmi exprimam acordul. Desigur că trebuie să cercetezi, domnule poliţist, a continuat lady Elizabeth, întorcându-se din nou spre agent. Vrei să coborâm, astfel încât să poţi examina în amănunt trăsura? Contesă, te-ar deranja?

Această din urmă întrebare fusese îndreptată spre Johnny, care-şi ţinea la nas sărurile mirositoare, ca şi cum ar fi fost copleşită de spaimă.

— V-aş fi foarte îndatorat dacă mi-aţi permite, alteţa voastră, a răspuns curcanul.

Johnny, lady Elizabeth şi cu mine am coborât din trăsură şi am aşteptat pe pavaj, în timp ce lordul Francis îl supraveghea pe poliţist, care se apucase să scotocească pe sub banchete.

— Nimic, a afirmat curcanul, până la urmă, după ce a epuizat orice posibilitate de a găsi ceva. Cu toate acestea, dacă nu vă supăraţi, milord, aş vrea să-l interoghez pe servitorul dumneavoastră cel negru.

— Pe servitorul meu? Ce are el de-a face cu toate acestea? a replicat lordul Francis, pe un ton poruncitor. Nu crezi că ne-ai făcut deja să pierdem suficient timp pe ziua de astăzi, omule?

Poliţistul părea stânjenit.

— Problema este că informatorul meu a văzut aseară un băiat negru aici, iar în dimineaţa aceasta a urmărit acelaşi băiat.

— Şi eşti ferm convins că este vorba despre acelaşi băiat? Într-adevăr, Gustavus a fost plecat cu o însărcinare din partea mea, dar pot să jur că azi-noapte a fost cu mine. Informatorul dumitale trebuie să se fi înşelat.

— E adevărat, aşa trebuie să fie, a cedat curcanul, scărpinându-se în bărbie. Şi spuneţi că băiatul acesta, Gustavus, a fost cu dumneavoastră azi-noapte?

— Da, n-a fost aşa, Jenkins? l-a întrebat lordul Francis pe băiatul de la grajduri.

— Aşa a fost, milord, a minţit cu voioşie Jenkins.

— În acest caz, trebuie să-mi cer scuze pentru deranj. Doamnelor...

Şi curcanul, înclinându-se, ne-a deschis uşa trăsurii.

— N-ai pentru ce, domnule, i-a răspuns cu graţie lady Elizabeth. Nu ţi-ai făcut decât datoria.

Cu faţa strălucindu-i de mândrie, agentul Lennox s-a mai înclinat o dată.

În timp ce urcam, am simţit privirea stăruitoare a curcanului aţintită asupra mea. Mi-am dat seama că îi păream cunoscută.

— Ar fi mai bine s-o ştergem, i-am şoptit grăbită lordului Francis, până nu-şi aminteşte unde m-a mai văzut.

Lordul Francis a făcut un semn aprobator şi a izbit cu pumnul în plafonul trăsurii.

— Dă-i bătaie! a strigat el.

Trăsura s-a pus brusc în mişcare, azvârlindu-ne pe spate pe bancheta capitonată. În timp ce coteam ca să ieşim din Piaţa Grosvenor, m-am uitat pe fereastră şi l-am zărit pe curcan cum îşi trage deodată o palmă peste frunte şi porneşte în urmărirea noastră. Dar nici măcar un curcan din strada Bow nu putea să ţină pasul cu o trăsură trasă de patru armăsari. Curând, s-a pierdut în zare.

— A fost cât pe ce, am zis, trântindu-mă la loc, cu un suspin de uşurare. Şi-a amintit de mine... numai că... mult prea târziu.

— Cât despre contesa aici de faţă... nici prin gând nu i-a trecut că ar fi ceva în neregulă, a adăugat lordul Francis, întorcându-se spre Johnny. Dar îmi permiţi să afirm, contesă, că arăţi de-a dreptul încântător în dimineaţa aceasta?

Contesa i-a dat tânărului lord un ghiont zdravăn pentru impertinenţa sa, în timp ce eu şi lady Elizabeth ne prăpădeam de râs.

Scena 2 — Tamisa

Trăsura ne-a purtat pe străzile înguste ale oraşului până la cheiurile de dincolo de Turnul Londrei. În spatele turnuleţelor albe ale fortăreţei, cerul se vedea cenuşiu ca oţelul, semn că avea să mai ningă. În timp ce contemplam peisajul, de pe bastioanele Turnului Alb[1] şi-a luat zborul un corb, care s-a rotit deasupra clădirilor de cărămidă roşie înghesuite aproape de zidurile exterioare. Tulburat de o ameninţare nevăzută, un stol de pescăruşi şi-a părăsit hrana, înălţându-se pe o traiectorie spiralată, apoi luând-o spre est, peste Poarta Trădătorului[2]. După ce scurtele clipe de plăcere provocate de evadarea noastră trecuseră, o dispoziţie mohorâtă a pus stăpânire pe mine: până şi păsările păreau să simtă ameninţarea care atârna deasupra capetelor noastre, ca securea unui călău.

După ce am trecut de Turn, ne-am continuat drumul, troncănind, prin Wapping[3]. Lordul Francis s-a aplecat spre sora lui şi i-a arătat corabia pe care avea să se îmbarce Johnny, ancorată în dana numită Bazinul[4].

---

[1] Partea centrală a Turnului Londrei, construită în anul 1078. (*N. tr.*)

[2] Una dintre porţile Turnului Londrei, numită astfel în secolul al XVII-lea, din cauza faptului că pe aici intrau, fiind aduşi cu barca pe Tamisa, prizonierii acuzaţi de înaltă trădare. *(N. tr.)*

[3] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.)*

[4] *Idem.*

— Uite-o acolo: cea mai rapidă corăbioară negustorească din branşă! a anunţat, voios, lordul Francis. Sau, cel puţin, aşa se jură vărul de-al doilea al lui Jenkins. E vameş de meserie, aşa că ar trebui să se priceapă.

Corabia se distingea cu greu, nefiind altceva decât trei catarge în mijlocul unei păduri de altele asemenea. Velaturile, întinse de la proră la pupă, arătau ca o dantelă de Bruxelles dintre cele mai complicate. De la depărtare, părea o pisică uriaşă încurcată fără speranţă într-un ghem de lână. Era greu să-ţi imaginezi cum ar fi putut o navă să iasă dintr-o asemenea încâlceală.

— Dar şi cea mai rapidă corabie are nevoie de un vânt favorabil, a remarcat Johnny, uitându-se îngrijorat la morişca din vârful bisericii St. Katherine. Aceasta parcă înţepenise, arătând cu hotărâre spre est. În ultima vreme, urmăritorii s-au apropiat cam mult de mine. Aş fi mulţumit dacă un vânticel rece dinspre vest m-ar împinge afară din estuar, reuşind astfel să mă îndepărtez măcar cu vreo câteva mile marine de duşmanii mei.

— Oi avea eu o mulţime de talente, lord Jonathan, a replicat lordul Francis, împungându-şi prietenul în corsajul rochiei, dar controlul vânturilor nu se numără printre ele. Johnny a ripostat cu o scatoalcă şi a izbucnit în râs. Mă tot miram cum de le mai ardea de glumă, cu-atâtea pericole care ne pândeau. Pe când eu, de-atâtea griji, simţeam cum mi se face rău de la stomac.

— Am vorbit cu căpitanul, a continuat lordul Francis. E american, un prieten al libertăţii... poţi să ai încredere în el că n-o să te predea ogarilor domnului Pitt. Te urcăm într-o bărcuţă şi te suim pe *Potomac* cât ai clipi.

Clătinându-se prin noroaiele îngheţate, trăsura a cotit spre malul râului. Din moment ce nu mai fusesem niciodată în această parte a Londrei, am scos capul pe fereastră să privesc peisajul. Clădirile — din câte puteam să-mi dau seama, majoritatea erau taverne — erau înghesuite unele într-altele, de-a valma, şi parcă toate gunoaiele din Londra fuseseră aruncate aici. Chiar şi feţele oamenilor arătau ciudat. Prin fereastra unei taverne am zărit un grup de chinezi, cu părul prins în coadă, amestecaţi printre marinari, concentraţi asupra unui joc cu mici jetoane albe; un african cu părul creţ, îmbrăcat în nişte zdrenţe, dârdâia lângă o funie făcută colac; la colţul unei străzi, un indian cu turban pe cap îşi mişca unduitor mâinile în timp ce se tocmea cu un rus purtând o căciulă de blană, care spinteca aerul cu braţul de parcă era un tăietor de lemne care-şi mânuia toporul. Pe lângă ei au trecut trei fete elegante, cu obrajii îmbujoraţi, purtând şaluri nou-nouţe din lână roşie. Îşi ţineau nasul pe sus, respingând cadourile oferite de iubiţii lor marinari. Africanul s-a dat la o parte din calea lor, târşâindu-şi picioarele, iar ele nu i-au acordat nici cea mai mică atenţie.

— Aici e debarcaderul, ne-a informat lordul Francis, iar trăsura şi-a încetinit mersul. Fără să aştepte să oprească, a deschis uşa şi a sărit pe pământul mocirlos. Aşteptaţi aici,

doamnelor, eu şi Pedro mergem să căutăm o barcă, să ne transportăm încărcătura.

Johnny a dat să se ridice şi el, dar l-am înşfăcat de poalele rochiei şi l-am tras la locul lui.

— Stai aici. Se uită lumea la noi, i-am şoptit. Ce-o să creadă vizitiul dacă te vede alergând după băieţi?

Fără tragere de inimă, Johnny a rămas la locul lui, dar nu s-a putut stăpâni să nu privească tot timpul pe fereastră, căutând neliniştit orice semn că ar fi fost ceva în neregulă.

— Nu e deloc un comportament demn de o lady, l-a mustrat lady Elizabeth, arătându-i cum trebuia să stai cuviincios într-o trăsură, cu mâinile împreunate în poală şi cu spatele drept.

— Francis e doar un puşti! a bombănit Johnny. Mă simt răspunzător pentru el. Dacă li se întâmplă ceva, lui şi lui Pedro?

— N-o să păţească nimic, l-am liniştit eu. E mult mai puţin probabil să dea de bucluc dacă facem aşa cum ne-a cerut şi rămânem aici.

Lordul Francis şi Pedro s-au întors după câteva minute, împreună cu un luntraş vânjos. Chiar şi pe vremea aceea friguroasă, braţele barcagiului erau dezvelite, lăsând să se vadă cât erau de musculoase şi de oţelite în nenumăratele ore de vâslit pe apele amăgitoare ale Tamisei. Părul brăzdat de şuviţe cărunte îi atârna pe spinare ca un mănunchi de alge uscate.

— Doamna are bagaj? a mârâit barcagiul, în timp ce lordul Francis ne întindea mâna, ajutându-ne să coborâm din trăsură.

— Nu, i-a răspuns, tăios, lordul Francis. Apoi, dându-şi seama cât de ciudat suna asta, a adăugat: Va fi trimis mai târziu.

Barcagiul, totuşi, nu părea interesat de noi sau de preocupările noastre. A scuipat pe pavaj, s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o înainte spre platforma debarcaderului. Dintr-odată, după labirintul de străduţe înghesuite, iat-o: Tamisa, desfăşurându-se în faţa noastră, eliberată de clădirile care ne împiedicaseră să-i vedem întreaga întindere. Fluxul creştea, apele maronii înghiţind malurile noroioase, ştergând urmele de paşi ale păsărilor. Fluviul zumzăia de viaţă: de-a lungul ţărmurilor, bărci mici veneau şi plecau în toate direcţiile, încărcate de oameni. De-abia acum aveam o privelişte clară asupra corăbiilor ancorate în Bazin şi eram uluită de varietatea de forme şi dimensiuni din faţa mea. Prorele ascuţite şi siluetele zvelte ale corăbiilor mai mici sugerau viteză. Prorele mai boante ale pântecoaselor nave comerciale, care transportau nepreţuite încărcături de porţelanuri şi aur, de mătăsuri şi mirodenii de prin Indii, sugerau o încăpăţânată rezistenţă pe valurile uriaşe, precum şi în faţa vânturilor care se abăteau asupra lor în apropiere de Cap. Chiar în timp ce admiram peisajul, o navă sosită din Indii, cu flancurile de lemn vopsite îndrăzneţ în auriu şi roşu, acum şterse, plutea purtată de flux, lunecând spre o dană de pe malul sudic, cu pânzele-i albe înfăşurându-se precum se închid aripile unui fluture când se opreşte din zbor.

Mă întrebam ce comori ducea: poate nişte diamante veritabile, sau mătăsuri aidoma celei din care era făcută rochia mea?

În stânga noastră s-a auzit un pleoscăit: dintr-o clădire aflată peste râu, cineva îşi golise oliţa de noapte. Pe mal mirosea a putred, dar fluxul aducea un aer proaspăt: se simţea izul întinderilor bătute de vânturi ale estuarului şi ale largului mării. Pietrele de pe platforma debarcaderului scânteiau ca nişte solzi de peşte în lumina slabă a dimineţii. Un fulg de zăpadă plutea prin aer, ca un puf de păpădie, topindu-se când a atins pământul.

Luntraşul a sărit sprinten în barca lui şi i-a întins mâna „contesei".

— Ei bine, a rostit Johnny, cu voce scăzută, întorcându-se spre noi, asta a fost. Trebuie să ne luăm rămas-bun. Cum aş putea vreodată să vă mulţumesc îndeajuns?

— Nu poţi, prietene, a replicat Pedro, rânjind. Ne rămâi dator pentru totdeauna.

Johnny a dat mâna cu Pedro, scuturându-i-o cu putere.

— Nu cred că vor exista oameni cărora să le datorez atât de mult cât vă datorez vouă. Sper să te revăd, Pedro... poate când o să vii în America, în turneu cu propriul tău spectacol.

— Poate, a spus Pedro, ridicând încântat din umeri.

— Iar tu, lord Francis, primeşte un mic sfat de la o biată femeie bătrână şi ţine-te departe de necazuri! a continuat Johnny, strângându-l ferm de braţ.

— Biată femeie bătrână, îţi faci prea multe griji, a replicat lordul Francis, ridicându-i mâna lui Johnny până la buzele lui şi sărutându-i-o. Johnny şi-a smuls-o repede, izbucnind în hohote de râs.

— Lady Elizabeth... s-a întors Johnny, şovăielnic, spre iubita lui. Lizzie...

Ea n-a spus nimic, ci a continuat să se uite cu hotărâre în ochii lui. Am văzut că în colţul ochiului îi sclipea o lacrimă, dar tot a izbutit să schiţeze un zâmbet curajos.

— Ce pot să spun? a murmurat el. Îmi cunoşti dorinţele, speranţele...

Ea a făcut un semn de încuviinţare.

— Le cunosc. La revedere. Să-mi scrii cât de curând.

— O să-ţi scriu, desigur. Ai grijă de inima mea, da? Ţi-o las în păstrare.

— Şi tu să ai grijă de inima mea, Johnny.

Johnny i-a strâns mâna şi, cu foarte mare greutate, i-a dat apoi drumul.

— Şi acum, Pisicuţa mea. S-a întors spre mine, fără urmă din timiditatea cu care îşi luase rămas-bun de la lady Elizabeth, şi m-a îmbrăţişat prieteneşte. N-o să fiu fericit dacă n-o să-mi scrii des, ca să-mi povesteşti ce mai faci. Ţine minte, dacă ai nevoie vreodată de un prieten... sau de un adăpost... îl ai în Philadelphia.

L-am îmbrăţişat şi eu.

— Mulţumesc. O să ţin minte.

Johnny mi-a dat drumul şi a sărit fără nicio greutate în barcă, spre marea surprindere a luntraşului, care aşteptase răbdător s-o ajute pe „doamna".

— Pe *Potomac*! i-a strigat lordul Francis, zvârlindu-i barcagiului o monedă.

Omul a salutat ducându-şi un deget la şapcă şi a înhăţat vâslele. Am rămas toţi patru pe mal, unul lângă celălalt, făcându-i cu mâna lui Johnny, până când barca a dispărut în spatele primei corăbii ancorate.

Lordul Francis şi lady Elizabeth ne-au lăsat în strada Bow, ca să evităm spectacolul care-ar fi fost dacă am fi sosit cu trăsura la intrarea artiştilor. Când am pus piciorul pe pământ, tot ce mă aştepta la Drury Lane mi-a revenit în minte ca o maree.

— Ce-au zis ceilalţi despre spargere? m-am interesat la Pedro. Şi ce face Caleb?

— Îşi revine... cu toate că se plânge că-i bubuie capul de durere, m-a informat Pedro, scrutând strada cu priviri fugare, iuţi, să verifice dacă nu cumva eram urmăriţi. Când au auzit despre atacul bandei lui Billy, şi-au făcut cu toţii griji pentru tine, firește, a adăugat, luându-mă de braţ în timp ce ne croiam drum spre strada Russell. Doamna Reid s-a mai liniştit când i-am spus că te-ai refugiat la un prieten şi că o să-ţi petreci noaptea acolo. Dar înveseleşte-te, Cat: am şi veşti bune pentru tine.

— Da? Un vânt rece m-a pătruns prin veşmintele cele noi, amintindu-mi ce buni erau ciorapii de lână.

— L-au prins pe Billy. Patrula de noapte a pus mâna pe el la scurt timp după plecarea noastră. Nu mai trebuie să-ţi faci griji în legătură cu el.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Ei, dar asta e o chestie grozavă.

Am simţit că mi se ridică o povară grea de pe umeri şi că mă înalţ cu vreo doi-trei centimetri: nu numai că izbutisem să-l scoatem cu bine pe Johnny de-acolo şi să-l trimitem într-un loc sigur, dar duşmanul meu era acum închis şi nu mai putea să-mi facă rău. Cu puţin noroc, poate avea să fie trimis la ştreang... sau, în cel mai rău caz, deportat la celălalt capăt al lumii.

Am trecut de colţ, intrând în curticica în care dădea intrarea artiştilor. Având în faţa ochilor clădirea în care locuiam, am luat-o la fugă, nerăbdătoare.

— Haide! am strigat la Pedro. Să sărbătorim cu o băutură fierbinte în Cuibul rândunicii.

— Nu te grăbi, domnişoară.

Pe umăr mi-a aterizat o mână fermă, obligându-mă să mă opresc brusc.

— Dă-i drumul! a protestat Pedro, năpustindu-se în ajutorul meu. Numai că bărbatul l-a împins la o parte.

— Îţi sugerez să păstrezi distanţa, negrişorule, dacă nu vrei să te arestez şi pe tine.

— Să mă arestezi? M-am întors şi m-am holbat uimită la individul care mă ţinea strâns. Era agentul Lennox, curcanul din strada Bow, care venise până în Piaţa Grosvenor... unul şi acelaşi cu cel care cotrobăise mai demult prin cămăruţa lui Johnny. Dar ce-am făcut?

— Ştii mai bine decât mine, domnişoară. Te arestez pentru că eşti suspectată de furt.

— Furt? Care furt?

— Of, nu mai face pe nevinovata cu mine, fetişcano. Ştim că eşti conducătoarea unei bande de hoţi care-i pradă pe spectatorii teatrului. Am un informator — pe complicele tău —, păstrat bine sub cheie. Ne-a povestit totul. A fost foarte cooperant.

— Dar eu n-am... nu sunt... am bâiguit, neajutorată, uitându-mă la Pedro, în căutarea unei căi de ieşire din situaţia de coşmar care apăruse brusc.

— Vei putea explica toate acestea la secţie, domnişoară, a replicat curcanul pe un ton pompos, ţinându-mă tot mai strâns şi începând să mă tragă după el.

— Pedro! am strigat, peste umăr. Cheam-o pe Lizzie!

— N-ai nicio grijă, Cat, o s-o chem! mi-a răspuns Pedro, trecând de noi în fugă şi îndreptându-se către Piaţa Grosvenor.

— Te-ai distrat de minune, nu-i aşa, domnişoară? mi s-a adresat poliţistul, dându-mi un brânci şi studiindu-mi

ţinuta elegantă. Mai întâi, apari pe post de servitoare, apoi de lady care se plimbă într-o trăsură strașnică. Asta nu pot eu să înghit: şarlatanii care se vântură în compania unor persoane miloase, după care le jefuiesc şi-şi iau tălpăşiţa râzând. Ei bine, fata mea, e cu atât mai bine că te-am prins, căci eşti tânără şi poţi să pui capăt activităţilor tâlhăreşti. „Înăbuşă răul din faşă!" — asta e deviza mea.

L-am lăsat să bată câmpii. Mintea mea era un vârtej. Nu era greu de ghicit cine era informatorul lui. Billy Bubosu' ar fi cântat şi ca un mierloi, dacă era vorba ca astfel să scape el. Dar, în mod sigur, eroarea avea să fie spulberată când lady Elizabeth va garanta pentru mine, nu? Mă încurajam singură cu gândul că sigur mi se va permite să mă întorc la mine acasă înainte ca ziua să se încheie. Câtă vreme Johnny era departe de povestea aceasta, totul avea să fie bine. Eram conştientă că, odată ce vântul sufla spre est, nu avea cum să fi pornit deja pe mare, ceea ce însemna că încă putea să fie ajuns de braţul legii.

Curcanul m-a împins pe o uşă lăturalnică a Curţii Magistraţilor din strada Bow şi am ajuns în biroul sărăcăcios mobilat folosit de cei din patrulă.

— Stai acolo, mi-a zis, arătându-mi o bancă de lemn. Să nu cumva să încerci vreo şmecherie, că nu faci altceva decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia. În mod normal, nu-i punem pe ţâncii ca tine în lanţuri, dar situaţia s-ar putea schimba. Funcţionarul o să-ţi ia obiectele personale. A făcut un semn

din cap spre un bătrân aplecat peste un pupitru. Amos, asta este o adevărată vulpe. La vârsta ei, e căpetenia unei bande de hoţi, dacă poţi să crezi una ca asta!

Amos s-a zgâit, miop, la mine pe deasupra pupitrului, cu tocul în mână. Părul lui alb şi rar îi strălucea ca un nimb în jurul creştetului chel.

— A, o mică Moll Flanders[1] în devenire, vasăzică? a comentat el. Greu de crezut, când îi vezi atât de tineri. Par atât de nevinovaţi!

— Se poate, dar asta are sufletul la fel de coclit ca un ou vechi de şase luni, a replicat poliţistul, potrivindu-şi uniforma în timp ce se oglindea în sticla uşii care dădea spre tribunal.

— Nu, nu-i adevărat! N-am putut să-mi mai ţin în frâu indignarea, auzindu-l cum vorbea despre mine, de parcă aş fi fost unul dintre cei mai răi criminali.

— Numele? a întrebat Amos, tăindu-mi-o scurt.

— Catherine Royal, am mormăit, înroşindu-mă fără să vreau în clipa în care doi poliţişti, traversând biroul, mi-au aruncat o privire plină de curiozitate. Probabil că eram o prezenţă neobişnuită — îmbrăcată ca o lady, dar tratată ca ultimul om.

— Domiciliul?

— Teatrul Regal Drury Lane.

[1] Personajul romanului cu acelaşi nume de Daniel Defoe. *(N. red.)*

Amos a înălţat din sprâncene.

— Chiar?

Am încuviinţat înclinând din cap.

— Numele părinţilor?

— Nu ştiu.

— Eşti orfană?

— Aşa bănuiesc.

— Tutorele, atunci?

— Niciunul.

Eram din ce în ce mai disperată, căci întrebările lui îmi aminteau de faptul că nu aveam nicio rudă apropiată care să mă apere la nevoie.

— Nici părinţi, nici tutore. Şi-atunci, a cui eşti, copilă? Presupun că pot să trec „abandonat", sau „vagabond", poate, a cugetat el, cu capătul tocului vârât în gură.

— Nu sunt o vagaboandă, am ripostat, înfuriată. Fac parte din casa domnului Sheridan.

Adică... dacă nu cumva se dezicea de mine, din cauză că ajunsesem într-o situaţie atât de dezonorantă.

Amos mi-a adresat din nou o privire înceţoşată şi a mâzgălit numele domnului Sheridan pe dosarul meu.

— Acuzaţia?

— Furt, a intervenit monosilabic curcanul.

— În valoare de cât?

— Bijuterii de peste patruzeci de lire.

— A! Aşadar, o crimă capitală, a remarcat funcţionarul, clătinând istovit din cap. Alt client pentru spânzurătoare.

Am crezut că mi se face rău. Mă simţeam ca-ntr-un coşmar! Cu siguranţă, aveam să mă trezesc şi să descopăr că nimic nu fusese aievea!

Curcanul s-a apropiat de mine.

— Întoarce-ţi buzunarele pe dos, domnişoară.

M-am ridicat, clătinându-mă, după care mi-am golit buzunarele de fiecare bănuţ şi bucăţică de hârtie pe care le aveam asupra mea, aşezându-le pe masă. Curcanul a împuns dezgustat teancul cu un deget şi a pescuit din el chitanţa mototolită de la cămătar.

— Mă gândeam eu. Mi s-a spus că ai dovada asupră-ţi.

— Dar n-am amanetat niciodată vreun lucru furat! am exclamat, uitându-mă fix la semnătura de pe bucăţica de hârtie pe care mi-o flutura prin faţa ochilor.

— Nu? De ieri te urmăresc, fetiţo. Nu la mult timp după prima noastră întâlnire, din Drury Lane, a venit un martor care a răspuns la nişte întrebări legate de dispariţia unei călimări. S-a arătat foarte nerăbdător să fie de folos şi a ne-a oferit din proprie iniţiativă informaţia că te-a văzut pe *dumneata* dându-i o cantitate foarte mare de bijuterii unui cămătar, acum două zile; bijuterii despre care ai mărturisit, în faţa acestui martor, că nu-ţi aparţineau, a continuat, triumfător, curcanul. Aşadar, cum de ai ajuns în posesia lor, dacă nu le-ai furat? Ţi-au picat din cer direct în poală, sau

le-ai găsit zăcând în mijlocul drumului? Nu, nu, domnişoară; cea mai bună variantă pentru dumneata este să recunoşti totul şi să te rogi ca magistratul să fie într-o dispoziţie milostivă. Dacă mărturiseşti, ar putea să considere că o perioadă petrecută în noua colonie penitenciară din Botany Bay ar fi o pedeapsă suficient de aspră. Dar, în cazul în care nu se va dovedi prea milostiv, iar dumneata vei refuza să-ţi recunoşti fărădelegile, te aşteaptă ştreangul; iar de n-o să fie aşa, înseamnă că eu sunt regele George.

La această glumă, Amos s-a pornit să râdă de parcă era o pereche de foale puse pe treabă.

— Ceea ce sigur nu este, agent.

Agentul Lennox i-a zâmbit îngăduitor.

— Ai terminat, Amos? Acum pot s-o închid?

— Gata totul, a confirmat Amos, punându-şi tocul după ureche.

— Urmează-mă, domnişoară, m-a invitat atunci curcanul, scoţând o cheie de pe un lanţ pe care-l purta la centură şi pornind spre o uşă grea de fier, care se afla în spatele mesei funcţionarului.

N-aveam de ales. L-am urmat şi, pentru prima dată în viaţa mea, m-am pomenit la închisoare. Niciodată, nici în cele mai negre vise ale mele, n-aş fi crezut c-am să ajung aici.

Scena 3 — La închisoare

Poliţistul m-a condus la subsolul casei magistraţilor, coborând pe o scară strâmtă, mărginită de cărămizi. Odinioară folosite pentru depozitarea vinurilor alese, pivniţele fuseseră transformate acum în celule în care erau închişi nefericiţii ca mine. Lumina zilei nu pătrundea decât printr-un mic ochi de fereastră cu grilaj, aflat la nivelul trotuarului. Se puteau zări umbrele mişcătoare ale trecătorilor, indiferenţi la soarta captivilor de sub picioarele lor. Hotărârea mea de a rămâne curajoasă în faţa nenorocirii se năruia din ce în ce mai mult, şi mi-ar fi plăcut să existe cineva pe al cărui umăr să plâng ca să-mi găsesc alinarea. Îmi doream să fi avut şi eu o mamă. Mă simţeam foarte mică şi foarte singură.

Dar, chiar înainte de a avea o cădere nervoasă, agentul a deschis uşa celulei. Acolo, sprijinit de peretele din fund, stătea Billy Bubosu'. În niciun caz n-aveam de gând să-i dau ocazia să mă vadă plângând.

— Bună, Cat! Mă gândeam io că, mai devreme sau mai târziu, o să te revăd, m-a întâmpinat Billy. Bine-ai venit în castelul meu. Şi, cu mâna lui murdară a făcut un gest care sugera că îmi arată minunăţiile din noul lui sălaş.

În celula de nici zece metri pătraţi mirosea mai rău decât în cea mai ordinară privată. Podeaua de cărămidă era acoperită cu paie mucegăite. O singură găleată, pentru uzul deţinuţilor, zăcea într-un colţ... n-am privit-o mai de-aproape, fiindcă părea să fie plină. Pânzele cenuşii ale unor păianjeni îngrijorători de mari împodobeau tencuiala scorojită, iar pe lângă pereţi se aflau patru bănci de lemn nevopsit. Billy era singurul ocupant al celulei, dacă făceam abstracţie de şobolanul care tocmai o luase la sănătoasa, dispărând din vedere.

— Mă bucur să constat că ţi-ai găsit un locşor pe gustul tău, Billy, i-am replicat, luând în batjocură oroarea locului.

A izbucnit în râs şi s-a întins pe băncuţa lui, muşcând dintr-un măr stafidit.

— N-ai decât să te hlizeşti, Cat, a mormăit el, cu gura plină, dar nu uita: şi tu eşti tot acilea. Ce spune asta despre gusturile tale?

— Spune că a fost de un jalnic prost-gust să am de-a face cu tine, scursură ce eşti. Minciunile tale m-au adus aici.

— Gata, gata, ajunge, m-a apostrofat poliţaiul, împingându-mă în celulă. Te-aş sfătui, domnişoară, să păstrezi un limbaj civilizat, fiindcă altfel îţi va fi mai rău.

— Doar nu mă laşi aici, singură cu el? l-am întrebat, disperată, agăţându-mă de haina lui.

S-a scuturat, eliberându-se.

— Fireşte. Nu există decât o celulă pentru deţinuţi şi exact acolo te afli. Dacă ai noroc, n-o să stai mult... numai o zi, două.

— O zi, două!?

— Până când judecătorul o să-şi găsească timp să-ţi audieze cazul. Apoi vei fi mutată într-o închisoare ca lumea, bineînţeles.

— Dar dacă mă laşi aici cu el, o să mă omoare!

— Ha-ha! mi-a răspuns agentul Lennox, cu un hohot de râs ca un lătrat. S-ar zice că aşa meriţi, nu? Trebuia să te gândeşti la asta înainte de a te amesteca în asemenea afaceri.

Şi, spunând acestea, a închis uşa celulei în urma lui şi a răsucit cheia în broască. M-am dus spre banca opusă celei pe care stătea Billy şi m-am aşezat, cu bărbia în piept şi, cu mâinile în poală, întrebându-mă când avea să treacă duşmanul meu la acţiune. Timp de câteva clipe, a domnit tăcerea, întreruptă numai de zgomotul făcut de el în timp ce-şi mesteca mărul. Într-un târziu, a început să vorbească.

— Dacă-mi permiţi s-o spun, Pisicuţo, azi arăţi minunat. Aproape că te-aş confunda cu o domniţă de neam. Mare păcat că numai eu şi şobolanii putem să te vedem.

N-am zis nimic, privindu-mi mâinile cum se odihneau în poală, pe mătasea verde.

— E bine să ai cu cine să stai de vorbă. Păcat că pr'etenu' tău, pistolaru', n-a putut s-ajungă şi el. A şters-o cu diamantu' şi te-a lăsat să intri în belea, aşa-i? Trebuia să ţii aproape de mine, fetiţo. Nimic din toate astea nu s-ar fi-ntâmplat dac-ai fi făcut-o. Da' nu te frământa, Pisoiaş: dacă punem toată vina în cârca lui, am putea să ieşim şi din buclucul

ăsta. Vorbeşti cu Pliscu', îi spui unde-i tipu' şi-apoi sărbătorim victoria.

A mai muşcat o dată din măr, mestecând cu zgomot.

— Vrei şi tu?

Mi-a întins mărul pe jumătate mâncat. Am scuturat din cap. N-aş fi pus gura pe nimic atins de el.

— Bine. Treaba ta. Da' o să vezi că nu prea-s de găsit pe meleagurile-astea, Cat... nu ca-n casele alea strălucitoare din Piaţa Grosvenor, pe care-am auzit că le frecventezi. De-acolo ai ţoalele[1] astea?

Nu i-am răspuns.

— 'Mnezeule, Cat! O să fie cam lungă noaptea dacă nu-mi ţii hangul. Acu' s'tem amândoi în aceeaşi barcă, amândoi avem ştreangu' deasupra capului. Nu poţi măcar să vorbeşti cu mine?

A luat o ultimă gură de măr, apoi a zvârlit cotorul într-un colţ, unde rozătoarele au început să se bată pe el.

— Îs aci încă de-azi-dimineaţă devreme şi pot să-ţi spun că nu-i deloc drăguţ... nu, nu-i deloc drăguţ. Oare n-o să ai nevoie de cineva la care să dai fuga când or să-nceapă şobolanii să-ţi ronţăie dantelele?

M-am uitat la el. Rânjea, savurând fiecare clipă a nenorocirii mele.

---

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Eşti ultima persoană la care aş da fuga, Billy. Mai degrabă le-aş cere ajutor şobolanilor.

Rânjetul lui s-a lăbărţat şi mai mult.

— Asta-mi place mie la tine, Cat: ai simţu' umorului. Am fi putut să facem o echipă straşnică. Poate c-ar mai fi timp: dacă s'tem uniţi, e posibil să ieşim din beleaua asta. Şi, când o să ieşim, unde-o să te duci? Tipii ăia respectabili de la teatru n-or să te mai vrea 'napoi. Ai putea să vii cu mine şi să m-ajuţi la aranjarea treburilor prin Cuibu' hoţilor. Am ceva idei... idei tari.

— Mă surprinde că ai idei, de orice fel ar fi ele.

A lăsat remarca mea să treacă neobservată.

— A, uite unde greşeşti tu. Locu' ăla-i copt, numa' bun de cules. O să-ncep cerându-le hangiilor câte o mică atenţie pen' că le protejez stabilimentele. Cu timpu', o s-ajung stăpân pe câteva locşoare. O să ofer un preţ corect pentru bunurile peste care oamenii dau, să zicem, „din greşeală". Şi-o să am câţiva băieţi — şi fete — care să lucreze pentru mine. Mi-ai fi cu adevărat de ajutor, Cat, dacă mă gândesc la cum te descurci tu cu furtişagu' prin lumea bună. Ai fi nemaipomenită la furăciuni. Ai putea să le conduci pe caţe[1], dac-o să vrei şi dac-o să-mi dai şi mie o cotă din încasările tale.

Imaginea „viitorului" nostru comun, descrisă de el, era de tot râsul. Trebuia să spun ceva.

[1] Vezi Glosarul lui Cat de la sfârşitul cărţii. (*N. red.*)

— Billy, ai înţeles cu totul greşit. Eu n-am furat nimic în viaţa mea.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Sigur că nu, Cat. Nici eu. S'tem amândoi la fel de nevinovaţi ca doi prunci abia născuţi, aşa-i? Sau, cel puţin, asta este versiunea noastră.

Aproape că-mi venea să zâmbesc: semăna cu unul dintre acei pretendenţi încăpăţânaţi care nu acceptau să li se spună „nu". Billy habar n-avea că lady Elizabeth traversa în goană oraşul chiar în timp ce vorbeam noi, grăbindu-se să vină în apărarea mea.

— Las-o baltă, Billy. Când ţie or să ţi se legene picioarele în băiata vântului, eu o să fiu liberă ca pasărea cerului. Poţi să uiţi de Cuibul hoţilor: o să plăteşti pentru ce-ai făcut aseară, iar eu o să stau în primul rând, aclamându-l pe călău.

— Să plătesc, nu? m-a îngânat Billy, pe un ton amenin-ţător. S-a ridicat în fund, tropăind înfundat cu cizmele pe pardoseală. Poţi s-o faci cât pofteşti pe Sfânta Filofteia, dar, ţine minte, eu te cunosc foarte bine, şi-ţi ştiu şi şmecheriile. Dac-or să m-atârne la uscat, o să te legeni şi tu lângă mine. O să am eu grijă de asta.

— N-ai decât să visezi, Bubosule! am replicat, cu toate că, auzindu-l, simţisem un fior pe şira spinării. Am prieteni cu trecere. O să scap de-aici.

— Nu-nainte să-ţi bag io minţile-n cap!

Şi, zicând acestea, a ţâşnit în picioare, răsturnând în drumul lui o carafă. Lichidul s-a prelins încet printre paie.

— Fii serioasă, Cat, niciunul dintre pr'etenii tăi respectabili n-o să te-ajute, acu', că eşti aci. S'tem departe de tot ce-i drăguţ şi civilizat. Tre' să te bazezi numa' pe tine.

Încăpăţânarea mea îl enerva.

— Uite, dacă ne unim, dacă ţinem aproape unul de celălalt şi spunem aceeaşi poveste, s'tem amândoi liberi; dacă mă laşi baltă, îs mort... şi n-am de gând să accept asta!

S-a repezit, împleticindu-se, spre mine. M-am ghemuit pe banca mea, acoperindu-mi faţa, fiindcă aveam motive suficient de întemeiate să mă tem de pumnii lui. Dar asupra mea nu s-a abătut nicio lovitură. Am deschis ochii şi am descoperit că nu putea să ajungă la mine. Era ca un câine de pază în lanţ: glezna îi era încătuşată de un inel fixat în podea. Ridicola privelişte a unui Billy turbat de furie, căznindu-se să pună mâna pe mine, m-a făcut să izbucnesc într-un hohot de râs isteric.

Dar râsul s-a transformat iute într-o cascadă de sughiţuri. Billy m-a privit furios şi s-a retras în partea lui de celulă. Şi-a scos un cuţit din cizmă şi a început să râcâie pe lângă inel, în podeaua din cărămidă sfărâmicioasă. Buna mea dispoziţie a luat sfârşit la fel de brusc cum apăruse, pentru că mi-am dat seama, cu înfrigurare, că putea — dacă i se lăsa destul timp — să se elibereze din acel inel.

Râc, râc, zang, făcea cuţitul pe cătuşă.

Niciunul dintre noi n-a mai scos vreo vorbă.

* * *

— Catherine Royal?

Curcanul se întorsese şi se afla acum la uşă, ţinând în mână un felinar. Am tresărit din toropeala superficială în care mă cufundasem şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Da!? am răspuns cu o voce înfundată.

— Urmează-mă!

Am sărit în picioare, nerăbdătoare. Billy era cu ochii pe mine; îşi ascunsese cuţitul în mâneca hainei. Aşadar, lady Elizabeth ajunsese, în sfârşit? Mă întrebam dacă aşa era. Mă aşteptasem ca ea să vină mult mai repede, aşa că bănuieli cumplite începuseră să-mi macine încrederea în ea. Dar măcar ajunsese înainte ca Billy să apuce să se elibereze din inelul care-l ţintuia de podea.

Curcanul m-a condus pe scara strâmtă pe care venisem şi am ajuns în biroul de deasupra. Dar nu aveam să ne oprim acolo: m-a apucat de braţ şi m-a împins pe o uşă dublă cu geam, apoi de-a lungul unui coridor pe care era întins un covor lung din lână scumpă, de culoare închisă. Era evident că ne apropiam de sanctuarul judecătorului. Poliţaiul s-a oprit în faţa unei uşi cu clanţă din alamă lucioasă şi a ciocănit.

— Intră! s-a auzit o voce bărbătească gravă.

Agentul Lennox a deschis uşa; era un cabinet de lucru luminat de două ferestre înalte care dădeau spre încântătoarea grădină din spatele clădirii. Pereţii erau căptuşiţi cu cărţi; tot

felul de hârtii zăceau împrăştiate, într-o reconfortantă dezordine, pe masa de lucru şi pe oricare suprafaţă disponibilă. Spre deosebire de friguroasa pivniţă în care stătusem, aici era foarte cald, mulţumită unui foc care ardea cu vâlvătăi în cămin şi care, într-o altă situaţie, mi s-ar fi părut agreabil.

Deşi înregistram toate aceste detalii, atenţia îmi era concentrată în principal asupra persoanelor aflate în încăpere; când intrasem, toate se întorseseră către mine, să mă privească. Un domn necunoscut, mai în vârstă, cu perucă, îmbrăcat în negru şi cu un guler alb ca zăpada, era aşezat la un pupitru, ţinându-şi mâinile împreunate şi privindu-mă. Pe marginea unui fotoliu din faţa lui stătea lady Elizabeth. Chipul ei era secat de culoare şi brăzdat de lacrimi. Părea foarte tristă văzând în ce hal eram. Alături de ea, în picioare, stătea lordul Francis. Şi el avea chipul palid, numai că era acea paloare provenită din efortul de a-şi stăpâni o puternică mânie. În celălalt capăt al încăperii, tot în picioare, privind pe fereastră, spre grădină, era Marţipan Marchmont. În clipa în care am intrat, s-a întors şi mi-a adresat un zâmbet triumfător. De-abia atunci am început să bănuiesc ce se petrecea. Aproape de Marchmont se afla ducele. Ochii lui erau îndreptaţi spre mine, scânteind de furie; le-am simţit puterea, aproape că mă biciuiau. Marchmont i-a şoptit ceva ducelui, care a înclinat aprobator din cap, ca şi cum i s-ar fi confirmat cele mai rele temeri.

— Iat-o pe deţinută, domnule, a anunţat poliţaiul, stând în spatele meu cu braţele încrucişate, de parcă aş fi fost cine ştie ce fiară periculoasă, iar el trebuia să mă ţină în frâu.

Magistratul şi-a dres glasul.

— Dumneata eşti Catherine Royal, cunoscută în breasla infractorilor sub numele de „Pisica"?

— Mi se spune Cat de la Catherine... dar asta între prieteni, nu între infractori, am răspuns repede.

Judecătorul m-a examinat cu o privire dezaprobatoare.

— Răspunde la întrebările mele numai cu da sau nu, fetiţo. Nu vreau să mai aud discursuri lungi din partea dumitale. S-a înţeles?

— Da, domnule, am răspuns cu umilinţă, căutând rătăcită spre lady Elizabeth, sperând să văd vreun indiciu care să mă lămurească asupra a ce se întâmpla. În sinea mea, sperasem întru câtva să mi se ceară scuze şi să fiu eliberată imediat. Dar părea că nu era nici vorbă de aşa ceva.

Magistratul s-a întors spre duce şi spre Marchmont.

— Aceasta este fata — impostoarea — pe care aţi văzut-o azi-dimineaţă în casa înălţimii voastre?

Ducele a încuviinţat înclinând scurt din cap.

— Da. M-am uitat la ea cu atenţie, deoarece băiatul aici prezent — şi a făcut un semn din cap către Marchmont — mă avertizase nu mai departe de ieri asupra nepotrivitei influenţe pe care părea s-o aibă asupra copiilor mei. Şi aş putea să jur că hainele pe care le poartă acum îi aparţin fiicei mele; le

recunosc. Trebuie că le-a furat şi pe acestea, la fel cum a furat şi bijuteriile.

— Nu le-a furat! a izbucnit atunci lordul Francis, incapabil să se mai stăpânească. Tată, comiţi o nesăbuinţă acceptând otrava pe care idiotul ăla ţi-o strecoară în ureche prin şoaptele lui! Lizzie i le-a dăruit, aşa cum ţi-am mai spus deja de o mie de ori, domnule!

— Taci! a strigat ducele, privindu-şi mânios fiul. Nu accept ca nimeni, cu atât mai puţin propriul meu fiu, să mă numească nesăbuit!

— Atunci nu te mai comporta ca atare! s-a răstit, nechibzuit, lordul Francis.

— Te-am avertizat înainte de a veni aici, a replicat ducele, pe un ton ameninţător, că nu mai ai nimic de spus pe această temă. Sunt şocat... şocat şi îndurerat să descopăr că fiul meu a permis ca propria lui soră să cadă în ghearele unei creaturi atât de viclene. Mă aşteptam la ceva mai multă înţelepciune din partea ta. Asta înseamnă că trebuie să mergi la şcoală, domnule, trebuie să mergi la şcoală!

— Nu-mi pasă dacă o să mă trimiţi la şcoală, tată, atâta timp cât, măcar o dată, eşti dispus să asculţi adevărul!

— Neobrăzatule! a răcnit ducele, ridicându-şi braţul ca şi cum ar fi vrut să-i tragă una după ceafă, dar renunţând în ultima clipă.

Marchmont rânjea, savurând situaţia neplăcută în care se afla lordul Francis. Mi-aş fi dorit să fiu suficient de aproape de el ca să-l pocnesc.

— Dar, tată, a intervenit lady Elizabeth, punându-şi cu delicateţe mâna pe braţul părintelui ei, e adevărat: eu însămi i-am dat lucrurile acelea.

Ducele a mângâiat cu duioşie mâna fiicei sale.

— Ştiu că spui asta doar pentru că încerci — în mod nepotrivit, de altfel — să o ajuţi pe fată, Lizzie. Tu n-ai fi amanetat de bunăvoie bijuteriile pe care ţi le-am dăruit, mama ta şi cu mine, cu ocazia ieşirii tale în societate; ştiu cât de dragi îţi sunt. Ce motiv rezonabil ai fi putut avea să faci una ca asta? Nu duci lipsă de nimic, nu ai nevoie de nimic. Întotdeauna am avut grijă să ai tot ce-ţi doreşti.

Lady Elizabeth şi-a întors spre mine chipul trist. Puteam să ghicesc la ce se gândea: dacă pomenea acum, în faţa judecătorului, numele lui Johnny, atunci el avea să mi se alăture în celulă, cu prea puţine şanse de scăpare, sau chiar cu niciuna. Şi cine ştie cum ar fi reacţionat oamenii legii aflând de încercarea noastră de a ajuta un urmărit? Eram cu toţii obligaţi să păstrăm secretul, până când corabia pe care se îmbarcase el avea să iasă în larg.

— Tată, ai fost întotdeauna foarte generos cu mine, dar n-aş fi vrut să-ţi spun că... că... a bâiguit lady Elizabeth.

— Că avea nevoie de bani ca să-mi plătească mie datoriile de la pariuri, a completat-o iute lordul Francis.

— Datorii la pariuri? E prima dată când aud despre asta! Când s-a întâmplat aşa ceva?

— La meciul de box de duminica trecută... meciul dintre Măcelaru' din strada Bow şi Nimicitoru' din Camden, a explicat lordul Francis, iar amănuntele au început să curgă.

Ducele s-a înroşit brusc, dându-şi seama imediat că fiul său se prefăcuse bolnav ca să fugă de cura de ameliorare a moralităţii, la biserică, în favoarea satisfacerii unei plăceri, preferând ringul de box.

— Şi cum de-ai ajuns la un meci de box, domnule? Cine te-a dus acolo? a întrebat, cu răceală în glas.

— Pedro, violonistul african, el m-a dus. Cat a fost împotrivă. N-a vrut ca eu să merg acolo.

— Fata aceasta a fost la un meci de box? s-a mirat ducele, privindu-mă neîncrezător. Bănuiesc că i se părea o idee foarte greu de acceptat văzând cum eram îmbrăcată acum, în mătase şi dantelă, şi cu părul prins cu panglici. Aşa a fost, fetiţo? Fiul meu spune adevărul?

Am încuviinţat, căci aşa mi se părea cel mai bine să procedez, ca să se confirme povestea cu pariurile.

— A fost îmbrăcată băieţeşte, desigur, l-a lămurit lordul Francis, închipuindu-şi în mod eronat că prin aceasta ar fi făcut ca fapta mea să pară puţin mai scuzabilă în ochii tatălui său.

— Îmbrăcată băieţeşte? Ochii albaştri ai ducelui aruncau scântei pe sub stufoasele-i sprâncene albe.

Am făcut din nou un semn de încuviinţare.

— Şi presupun că ea a fost cea care te-a atras să pariezi, nu? şi-a interogat ducele fiul.

— Nu, nu, a fost doar vina mea. Ea s-a împotrivit şi în privinţa asta. Mai târziu, Lizzie a vrut să mă scoată din încurcătură, amanetându-şi bijuteriile. Cat s-a oferit să le ducă la cămătar.

— Hmm, a mormăit ducele, plimbându-şi privirea de la fiul său la mine. A fost o slăbiciune din partea lui Lizzie să se lase condusă de tine, Francis. Ar trebui să fii profund ruşinat pentru că ai abuzat de încrederea surorii tale.

Lordul Francis şi-a lăsat capul în jos, sperând că muştruluiala pe care o primea era un semn că tatăl lui înghiţise povestea.

— Dar tu n-ai văzut niciun bănuţ până la urmă, nu-i aşa, tinere nesăbuit?

Lordul Francis a deschis gura să protesteze, numai că ducele l-a redus la tăcere ridicând un deget ameninţător.

— Recunoaşte: ai fost dus de nas. Ţi-ai ales prost intermediarul, nu-i aşa? Fata a plecat cu banii şi i-a dat băiatului aceluia, Shepherd.

— Care, de altfel, are o reputaţie foarte proastă, a intervenit magistratul. Când a fost prins, avea asupra lui întreaga sumă, adică patruzeci de lire, înălţimea voastră. Iar fata, în momentul arestării, avea în buzunar chitanţa de la cămătar. Pare să fie un caz cât se poate de limpede de tâlhărie prin

înşelăciune; poate, de asemenea, de extorcare, dacă punem la socoteală şi hainele.

S-a zgâit la mine, ca şi cum aş fi fost o scârboşenie scoasă la iveală din pământ de râcâitul unui câine.

— Rochia aceasta trebuie că valorează cel puţin zece lire, aş zice. În faţa unei infracţiuni de o cutezanţă atât de uluitoare, nu cred c-o să mai ţin seama nici de vârsta fragedă a făptaşului. Mă îndoiesc c-o să recomand clemenţă atunci când va fi judecată.

Marchmont părea foarte încântat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Şi, domnule, aş putea să adaug, s-a amestecat el, bătându-mi încă un cui în sicriu, că am motive să cred că se află în cârdăşie cu infractori de soi şi mai rău — nici mai mult, nici mai puţin decât trădători —, protejându-i, fără îndoială, în schimbul unor sume de bani.

Trebuia neapărat să abatem discuţia de la Johnny. Nu găseam cuvintele potrivite în apărarea mea, ba chiar eram şocată că nici ducele, nici magistratul nu credeau în bunele mele intenţii, dimpotrivă, amândoi erau hotărâţi să mă vadă pedepsită pentru păcate pe care nici măcar nu le comisesem. Nu aveam să ajung nicăieri, decât înapoi în celula pentru detenţie; de acolo, pe banca acuzaţilor; de pe banca acuzaţilor... Nici nu voiam să mă gândesc la asta...

— Dar, tată, ea nu este aşa! Domnul Marchmont se înşală. Nu înţelegi că mi-a sărit în ajutor? a strigat lady Elizabeth, pe un ton de implorare.

— Of, Lizzie, Lizzie! a exclamat ducele, clătinând din cap cu tristeţe. Sper că această experienţă va reprezenta pentru tine o lecţie folositoare de viaţă. Ai fost educată de mama ta şi de mine cu atâta stricteţe, încât nu ai fost pregătită să faci faţă când ai întâlnit prima dată nişte suflete depravate. Tu n-ai văzut altceva decât o fetiţă inocentă, care avea nevoie de ajutorul tău, când de fapt mi-e limpede că nu e decât o lipitoare însetată de bani, care s-a prins de tine şi a profitat de încrederea ta. Dacă tânărul Marchmont, aici prezent, nu m-ar fi pus în gardă asupra primejdiei, cine ştie ce alte libertăţi şi-ar fi permis?

Insultele lui erau mai mult decât puteam să suport.

— Nu sunt o lipitoare! am protestat. Puteţi să vă luaţi rochia înapoi... nu-mi pasă! Iar banii nu i-am furat! Dimpotrivă, mi-au fost luaţi tocmai când trebuia să-i dau lui lady Elizabeth.

— Te-am avertizat, domnişoară, mi-a zis magistratul, pe un ton rău prevestitor, să-ţi păstrezi discursurile pentru când o să fii judecată. Ţi-am permis prezenţa aici la cererea ducelui, ca să le demonstreze copiilor săi că eşti o şarlatancă. Destul! Am ascultat suficient! Puteţi s-o duceţi înapoi în celulă.

Curcanul şi-a lăsat o palmă grea pe umărul meu.

— Cat! a exclamat lady Elizabeth, smulgându-se din mâna tatălui ei şi repezindu-se să mă apuce de braţ. Îţi jur c-o să fie bine! O să mă asigur de acest lucru!

— Nu te atinge de ea! a strigat ducele. Nu poţi să ştii ce paraziţi şi ce microbi are. Nu vreau să-mi pierd trandafirul preţios din cauza unei boli luate din închisoare.

Şi s-a postat între mine şi lady Elizabeth, astfel încât faţa mi s-a izbit de vesta lui brodată.

Lordul Francis şi-a făcut loc cu brutalitate pe lângă Marchmont şi a ocolit biroul, ajungându-mă din urmă la uşă.

— Ai nevoie de ceva, Cat? Sigur, în afară de faptul că trebuie să ieşi de-aici? m-a întrebat, străduindu-se să afişeze un zâmbet curajos.

Dar vocea mi s-a frânt într-un suspin, în timp ce curcanul mă trăgea după el. M-am străduit să-mi oblig buzele să răspundă în acelaşi mod, dar inima mi-era frântă.

— Spune-i lui Pedro să-mi aducă cele câteva lucruri pe care le am la teatru... dac-or să-l lase, am rostit, cu o voce sugrumată. Şi scoateţi-mă de-aici cât mai repede, vă rog! Stau în aceeaşi celulă cu Billy Shepherd şi nu cred... nu cred c-o să mai rezist multă vreme.

— Fir-ar să fie, Cat! O să te scoatem, îţi promit! Chiar dac-ar fi ultimul lucru pe care l-aş face! a strigat lordul Francis după mine, în timp ce eram condusă înapoi în celulă.

Scena 4 — Şampanie

Cititorule, pot să afirm cu toată certitudinea că prima mea noapte petrecută în închisoare a însemnat de departe cea mai cumplită experienţă din viaţa mea de până atunci. Nu mai simţeam rochia verde din mătase ca fiind minunat de moale pe piele; se transformase într-un adevărat instrument de tortură, măcinându-mă cu atingerea acidă a ruşinii. Aş fi vrut s-o sfâşii şi aş fi şi făcut-o dac-aş fi avut altceva să pun pe mine. N-am îndrăznit să închid un ochi, cu toate că, pe la miezul nopţii, Billy renunţase să mai râcâie podeaua ca să scape din lanţ, sfârşind prin a sforăi zgomotos, întins cât era de lung pe banca lui; dar chiar şi-aşa, mă temeam că, dacă mă lăsam furată de somn, m-aş fi putut trezi cu briciul lui la beregată... sau nu m-aş mai fi trezit deloc. Pe lângă toate acestea, îmi era frig, îmi era foame şi mă simţeam, pur şi simplu, cum nu se poate mai rău. Am stat în capul oaselor ore întregi, cu genunchii strânşi la piept, străduindu-mă să rămân trează, ascultând hurducăturile trăsurilor şi căruţelor care treceau pe lângă clădire, precum şi forfota scârboaselor rozătoare prin paie. De undeva, din întuneric, răzbătea un neîntrerupt *tic-tac, tic-tac*, marcând curgerea timpului.

M-am pomenit întrebându-mă dacă voi mai vedea vreodată lumina zilei. Oare cât de înverşunat era ducele împotriva mea? Oare copiilor lui li se va da crezare când — după ce corabia pe care se afla Johnny — vor putea să spună adevărul în întregime? Sau se va crede că nu era altceva decât o altă invenţie ca să-mi salveze mie pielea? Şi chiar dacă, printr-un noroc, aveam să fiu eliberată, ce urma să se întâmple? După cum spusese Billy, în afara cazului în care aş fi fost eliberată cu reputaţia nepătată, nicio casă respectabilă nu m-ar mai fi primit. Poate că domnul Sheridan ar fi fost dispus să creadă povestea, dar până şi el s-ar fi putut îndoi de mine. La urma urmei, comportamentul meu din ultimele câteva zile, când trăsesem cu urechea şi apărusem acolo unde n-ar fi vrut să mă vadă pentru nimic în lume, cu greu l-ar fi determinat să mă mai aprecieze. Mai mult, domnul Sheridan nu fusese dispus să aibă încredere în mine şi să-mi împărtăşească secretul diamantului. Aşa că l-aş fi înţeles acum, dacă ar fi preferat ca eu să plec din teatru.

Gândurile negre mi-au fost întrerupte foarte devreme, dimineaţă, de un uşor zgomot metalic, ca un bocănit. Am tresărit şi, năucă, m-am întrebat dacă nu cumva Billy începuse din nou să râcâie în pardoseală ca să-şi scoată lanţul. Dar imediat mi-am dat seama că zgomotul venea dinspre grilajul din tavan, unica sursă de lumină şi aer a celulei.

— Cat! am auzit o şoaptă. Cat!

Am sărit în picioare şi m-am deplasat în vârful picioarelor, astfel încât să nu-mi trezesc camaradul de celulă. Şobolanii s-au împrăştiat în fugă din calea mea, chiţăind alarmaţi. Billy a scos un mormăit. M-am oprit în loc, dar apoi el s-a răsucit pe spate şi şi-a reluat sforăitul, chiar mai tare decât până atunci.

— Cat! s-a auzit din nou vocea, dar de data aceasta ceva mai tare.

M-am dus în dreptul grilajului şi m-am uitat în sus, prin întuneric.

— Cine e? am întrebat tot în şoaptă.

— Eu sunt, Pedro! a răspuns prietenul meu, vorbind prea tare acum.

Îmi venea să plâng auzindu-i vocea.

— Ssst! l-am atenţionat. E şi Billy aici... deocamdată doarme, dar ar putea să se trezească.

Pedro a coborât din nou vocea:

— Syd şi Frank sunt cu mine... stau de pază. N-am putut să ajungem la tine până acum. Patrula de noapte tocmai s-a dus după provizii. Nu avem la dispoziţie decât câteva minute, cred.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit!

Nu era nevoie să-i spun cât de îngrozitor era totul. Pedro trăise pe punţile de jos ale corăbiilor cu sclavi. Ştia prea bine cum putea să fie şi probabil că văzuse altele şi mai rele.

— Ţi-am adus ceva să mănânci. E de la Frank de-acasă. O să-ţi strecor pacheţelul printre gratii. Ţi-am adus şi ceva de băut, dar sticla nu încape pe-aici, mi-a spus Pedro.

— Stai puţin! i-am zis. Am eu o carafă!

Am dat fuga să aduc carafa de apă pe care o primisem la cină împreună cu o coajă de pâine. Am vărsat ce mai era în ea în găleata deja aproape plină şi am ridicat-o apoi spre grilaj. Pedro a destupat o sticlă şi a început să toarne, cu grijă, conţinutul printre zăbrele. Am fost nevoită să mă ridic pe vârfurile picioarelor ca să ajung mai sus şi, la un moment dat, m-am clătinat puţin. Lichidul s-a revărsat pe lângă buza carafei şi mi s-a scurs în cascadă pe faţă.

— Ce e asta? am icnit, în timp ce licoarea dulceagă îmi pătrundea în ochi şi în gură. M-am şters cu dosul palmei.

— Şampanie, m-a informat Pedro.

— Şampanie!

— E tot ce-a putut Frank să şterpelească de-acasă, Cat.

— Trebuie că sunt cea dintâi deţinută prin graţia Maiestăţii Sale care primeşte şampanie la cină! am zis, izbutind să zâmbesc pentru prima oară de când mă aflam acolo.

— Cat, eşti o minune de fată. Prin lumina slabă, vedeam că ochii lui Pedro sclipeau. Uite şi mâncarea! Şi a împins printre gratii un pacheţel turtit.

— Asta ce mai e? am întrebat în glumă, îndesând pacheţelul în buzunar, gândindu-mă că aveam să mănânc ceva mai târziu. Somon afumat şi şarlotă cu frişcă?

— Nu, mi-a răspuns Pedro, cu seriozitate. Plăcintă cu vânat, friptură de vită cu mere şi tartă cu migdale. Rămăşiţe de pe la vreo petrecere pompoasă, după câte spunea Frank.

E posibil să se fi cam amestecat, îmi pare rău, dar a trebuit să le storcesc, ca să încapă.

Am tăcut amândoi preţ de câteva clipe, Pedro zgâindu-se în jos, eu, în sus.

— Ăăă, Cat... a început el. Mi-am dat seama că avea de gând să-mi spună ceva prin care să-şi exprime compătimirea, dar n-aş fi suportat să ascult nimic. Trebuia să-l împiedic, ca să nu fac o criză de nervi.

— Cum e vântul? A plecat corabia lui Johnny? l-am întrebat la repezeală.

— Nu.

Pedro s-a uitat neliniştit peste umăr, probabil spre ceilalţi, care-l aşteptau. Timpul nostru se cam scursese.

— Voiam să-ţi spun că am căzut de acord ca mâine să-i dăm de ştire lui Johnny ce s-a întâmplat şi să-i destăinuim ducelui întreaga poveste.

— Nu se poate să faceţi asta! am zis, cu sufletul la gură. Or să-l prindă.

— Dar ştim cu toţii că Johnny n-ar fi de acord să te lase să putrezeşti aici din cauza lui. Singura modalitate prin care ducele ar putea fi determinat să-şi creadă copiii ar fi să apară Johnny. Ducele îl pregăteşte deja pe Frank să-l trimită mâine la şcoala cu internat... şansele noastre de a-l face să-şi schimbe părerea se duc ca vântul.

— Dar ducele o să-i spună judecătorului, iar Johnny o să ajungă aici, acuzat de trădare!

— Ştim, a răspuns Pedro, mohorât, dar, în eventualitatea în care n-ai observat încă, şi tu te afli în faţa unei acuzaţii capitale. Noi credem că mai multe şanse are un om bogat, cu prieteni puternici, aşa cum e Johnny, ca un juriu englez să-l absolve de vina că l-ar fi insultat pe rege, decât o orfană ca tine, acuzată de furt de un nobil al regatului. Hai să privim adevărul în faţă, Cat: dacă lăsăm lucrurile să continue aşa, eşti ca şi moartă.

— Dar...

— Nu există niciun dar. Am votat deja: suntem patru contra unu. Şi, dac-ar fi fost şi Johnny de faţă, e clar că am fi fost cinci la unu.

— Patru? Cine e al patrulea?

— Syd. I-am povestit toată tărăşenia. A zis că, dacă n-or să-ţi dea drumul, o să pătrundă el personal în forţă aici şi-o să-l dea gata şi pe Billy, dacă tot e prin preajmă; numai că am reuşit să-l convingem să se abţină, măcar pentru moment.

— Spune-i că-i mulţumesc, dar nu trebuie să intre în belele pentru mine, am zis, deşi îmi simţeam sufletul plin de recunoştinţă, aflând că tot mai aveam prieteni de partea mea.

Pedro s-a uitat din nou peste umăr. Şi eu auzisem un fluierat ascuţit.

— Asta e. Trebuie să plec. Dar tu eşti bine, Cat? Billy nu-ţi face cumva probleme?

— Sunt foarte bine, am minţit eu. Ce rost ar fi avut să-i spun adevărul? N-aş fi făcut decât să-l necăjesc. Dar, Pedro,

să nu-i spuneţi deocamdată nimic lui Johnny. Hai să vedem dacă nu ne vine altceva în gând. Nu vreau să am pe conştiinţă moartea lui.

Mi-am întins degetele şi Pedro mi le-a strâns cu multă blândeţe.

— Dar nici noi nu vrem să te avem pe tine pe conştiinţă! Nu-ţi promit nimic, Cat. Rămâi cu bine!

Şi, cu aceste cuvinte, a ţâşnit în picioare şi a luat-o la goană prin întuneric.

Imediat după ce a plecat, s-au auzit tropăielile patrulei de noapte, care se întorcea la datorie.

M-am aşezat pe banca mea, punând cu grijă carafa lângă mine. Cu şi mai mare grijă, am desfăcut pachetul cu mâncare şi l-am întins în poală. Şi iată-mă stând pe banca tare, de lemn, cu spatele sprijinit de zidul zgrunţuros al celulei, holbându-mă la ceea ce se putea numi ironia sorţii: aveam în poală cel mai minunat dejun pe care-l văzusem vreodată, chiar dacă, aşa cum mă şi prevenise Pedro, bunătăţile se cam amestecaseră între ele în timpul călătoriei lor dintr-o parte în alta a oraşului. Şi mai aveam şi şampanie, cu care să le ud... o băutură din care nu mai gustasem vreodată până atunci. Ei bine, aveam de ales: fie să mă holbez la mâncare până mi-o furau şobolanii de sub nas, fie să înfulec şi să las deoparte uluiala. Aşa că am înfulecat... şi am savurat totul. Numai că a existat şi un efect secundar neprevăzut: şampania mi-a

provocat un somn adânc. Că aveam sau nu un camarad de celulă ucigaş — licoarea nu ţinea cont de-aşa ceva.

— 'Neaţa, Cat.

Am fost trezită cu brutalitate de un cotor de măr care m-a izbit în frunte. Am tresărit, după care m-am ridicat în capul oaselor.

— Tot acilea, cu bietu' Billy, după cum văd. Te-oi fi gândit poate că, la urma urmei, propunerea mea nu-i tocmai rea, ă?

Uitându-mă prin celulă, l-am zărit pe Billy rânjind ca un spiriduş malefic dintr-o poveste pentru copii.

— Nu mai arăţi chiar atât de bine în dimineaţa asta, fetiţo. Ai face mai bine să ieşi d-acilea 'nainte să-ţi strici de tot rochia asta nouă.

Mi-am lăsat privirea în jos. Rochia mea era acum murdară şi pătată de şampania care se revărsase pe ea în timpul nopţii. Ciorapii mei din mătase, albi la origine, erau acum cenuşii şi aveau o gaură mare în dreptul unui genunchi. Părul mi se revărsa dezordonat pe umeri, buclele îngrijit pieptănate cu o zi în urmă fiindu-mi distruse de noaptea petrecută pe bancă.

— Şi unde sunt minunaţii tăi pr'eteni? Au uitat de Pisicuţă, ă?

Nu, n-au uitat-o, am replicat în sinea mea, hotărâtă să nu-i permit lui Billy să-mi strice buna dispoziţie cu zeflemeaua lui. La urma urmei, avusesem parte de mâncăruri alese şi de şampanie.

— Bună dimineaţa, domnule Shepherd, i-am zis, întinzându-mă şi căscând, ca şi cum tocmai m-aş fi trezit după un somn adânc, pe o saltea umplută cu puf de gâscă. Îmi simţeam capul ciudat de uşor, ca şi cum ar fi plutit încă pe bulele şampaniei. Constat că vremea va fi frumoasă astăzi.

Billy s-a întors să privească în sus, spre grilaj, dar la jumătatea gestului s-a răzgândit.

— Ai cedat nervos, nu-i aşa, Cat? Biata fată: o singură noapte în spatele gratiilor şi, gata, ai pierdut-o.

— Nu, *au contraire, mon ami*[1], n-am fost niciodată mai zdravănă la minte ca acum. Tocmai reflectam la plăcerile pe care o cină bună i le poate oferi unui stomac gol.

— O cină bună? Numeşti cină bună o coajă de pâine şi o carafă cu apă împuţită? Treb'e că la teatru s-au purtat mai rău cu tine decât am crezut.

Am ridicat carafa, pe fundul căreia încă se mai aflau vreo două degete de lichid auriu pal, şi am înălţat-o spre camaradul meu de celulă.

— În sănătatea dumneavoastră, domnule, am închinat, apoi am golit carafa dintr-o înghiţitură, scoţând un uşor râgâit de plăcere.

— Nebună! De-a dreptu' nebună! a exclamat Billy, frecându-şi fruntea cu palma, pe jumătate admirativ, pe jumătate intrigat.

---

[1] *Dimpotrivă, prietene* – în limba franceză, în original. (*N. tr.*)

Zăngănitul cheilor în uşă ne-a făcut pe amândoi să ne ridicăm privirile. Agentul Lennox şi-a făcut apariţia.

— Domnişoară Royal, vino cu mine.

Inima mi s-a făcut cât un purice, întrebându-mă la ce să mă aştept de la o asemenea convocare. Cu certitudine, era prea devreme ca magistratul să fi venit la lucru. Mă gândeam că, probabil, abia îşi sorbea ciocolata caldă, înveşmântat în halatul său pufos, fără să-i treacă prin gând să-şi piardă timpul cu tot felul de scursuri ale Londrei, aşa cum eram eu. Sau — şi am înghiţit în sec cu spaimă — nu cumva l-or fi prins pe Johnny? Oricum, nu aveam de ales: trebuia să-l urmez pe poliţist.

Billy trebuie că se întreba acelaşi lucru. Plecarea mea aşa de devreme nu-i era deloc pe plac: încă nu avusese timp să mă convingă de faptul că trebuia să mint, astfel încât să ne salvăm amândoi.

— Un' se duce? l-a întrebat el pe curcan, pe un ton imperativ, repezindu-se din nou înainte, ca un câine de pază zelos, atât cât îi permitea lungimea lanţului.

Curcanul n-a catadicsit să-i dea vreun răspuns; în schimb, i-a închis uşa în nas.

— Pe-aici, domnişoară.

Nu şi-a mai pus mâna pe umărul meu, aşa cum făcuse cu o zi înainte, când mă scosese din celulă, ci mergea în faţa mea, luminând calea cu un felinar, ca să vedem pe unde călcăm. Îngrijorată, dar şi intrigată, am urcat pe scară în urma lui, apoi am intrat în birou. Acolo, stând în picioare în faţa

pupitrului ocupat de funcţionarul Amos, se afla un domn înveşmântat într-o haină de culoare bordo şi încălţat în cizme negre. S-a întors cu faţa spre mine: era contele de Ranworth, tatăl lui Johnny.

— Aceasta este copila, înălţimea voastră? l-a întrebat, plin de respect, curcanul, împingându-mă în faţă.

— Într-adevăr, ea este, a confirmat contele. Mă privea fix, de parcă ar fi fost uimit că mă vedea acolo, deşi era limpede că el ceruse să-i fiu adusă.

— Şi afirmaţi că ştiţi cu certitudine că ea i-ar fi dat patruzeci de lire fiului domniei voastre, în numele fiicei ducelui? Sumă pe care, înţeleg, el i-ar fi restituit-o apoi acestei copile, alaltăieri seară, după ce a primit bani de la înălţimea voastră?

— Exact. Prin urmare, înţelegi, fata n-ar fi avut timp să restituie banii posesorului iniţial, după cum nu mă îndoiesc că avea de gând s-o facă.

— Şi atunci, cum au putut să ajungă banii în mâinile lui Billy Shepherd? s-a interesat curcanul, aruncându-mi o privire încărcată de îndoială.

— Ţi-aş propune s-o întrebi chiar pe ea. S-a gândit cineva până acum să asculte ce are fata de spus în legătură cu întreaga întâmplare?

Agentul Lennox a tuşit, stânjenit.

— Păi, domnule, n-aş putea să spun că...

— Atunci, întreab-o, omule!

Curcanul s-a întors spre mine.

— L-ai auzit pe domnul, a început el, cu asprime. Ce ai de povestit?

— Băieţii lui Billy au intrat cu forţa, vrând să fure... să fure ceva despre care credeau că s-ar afla în teatru, am început, la iuţeală. Doi dintre ei — nu le cunosc numele adevărate — au găsit monedele ascunse sub perna mea şi le-au luat. Eu i-am spus lui Billy, iar el le-a cerut banii, să-i numere.

— Aşadar, nu el a fost hoţul care a furat aceşti bani de la dumneata?

Fără voia mea, am scuturat din cap că nu; totuşi, adevărul era că nu puteam să-l învinovăţesc pe Billy fără să fiu obligată apoi să dau alte explicaţii despre Johnny şi despre bătaie.

— Poftim, omule, a rostit apăsat contele, cuprinzându-mi umerii cu braţul. Ai băgat la închisoare pe cine nu trebuia. Pe cei doi băieţi trebuia să-i arestezi, nu pe fetiţa aceasta. Spune-i omului cum arătau, fata mea, şi sunt convins că astfel se va încheia întreaga poveste.

— Păi, staţi puţin, milord, a început să bolborosească poliţaiul. Nu pot s-o las liberă, aşa, pur şi simplu. Am nevoie de dovezi. Unde se află fiul domniei voastre? Ce legătură are dumnealui cu toate acestea? Trebuie neapărat să stau de vorbă cu domnia sa.

— N-ai cum, domnule. A plecat pe mare în dimineaţa aceasta, odată cu mareea.

— Încotro? Când se va întoarce?

Contele de Ranworth şi-a îndreptat spinarea, într-un splendid gest aristocratic, şi i-a aruncat o privire mânioasă curcanului. Îmi amintea, fără să vreau, de Johnny, atunci când se afla într-una dintre cele mai înfricoşătoare stări ale lui, ca de exemplu când înfruntase banda lui Billy cu pistoalele neîncărcate.

— Nu ştiu, omule, a replicat el, enervat. A plecat şi asta-i tot. Nu poţi să ţii o copilă nevinovată în închisoare numai pentru simplul fapt că fiul meu nu este aici. Cuvântul meu nu-ţi este de ajuns, prin urmare?

— Dar ducele...! a mai protestat, slab, curcanul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Mă ocup eu de asta. Uite, ia cincizeci de lire, cauţiune pentru fată, a continuat contele, scoţând din portofel un cec mare şi lăsându-l să aterizeze, plutind, pe pupitru. Acum o s-o eliberezi şi-ţi jur că ducele îşi va retrage toate acuzaţiile până la jumătatea dimineţii, sau poţi să mă faci măgar în faţă!

Şi, din moment ce nefericitul curcan nu şi-ar fi dorit să fie acuzat că l-ar fi făcut măgar în faţă pe un conte, a ridicat de pe pupitru, şovăielnic, cecul, apoi i-a făcut un semn din cap lui Amos.

— Apucă-te să faci formalităţile necesare, Amos, a zis el. O să rezolv eu problema cu magistratul.

— Este Sir John Solmes, nu? s-a interesat contele.

Agentul Lennox a încuviinţat.

— În cazul acesta, o să vin şi eu să-ţi fiu de ajutor. Suntem vechi prieteni... am fost la aceeaşi şcoală. Aşteaptă aici, fata mea. N-o să dureze mult.

Contele m-a condus până la un scaun de lângă foc şi m-a ajutat să mă aşez, ca şi cum aş fi fost o domnişoară de obârşie aleasă.

— Vă mulţumesc, i-am spus, cu glasul răguşit, uluită de această neaşteptată întorsătură pe care o luaseră evenimentele. Cum de ştiuse că mă aflam acolo? Şi, oare, va putea cu adevărat să mă scoată din închisoare?

În intervalul de timp care a urmat, în biroul acela nu s-au mai auzit decât scârţâitul tocului lui Amos şi trosnetul focului. În sfârşit, după ce începând din după-amiaza trecută îndurasem frigul, acum mă încălzisem.

— Eşti gata de plecare, draga mea?

În starea de epuizare în care eram, probabil că aţipisem, fiindcă m-am pomenit că lângă mine apăruse contele, ca din senin.

— De plecare?

— Da, fetiţo. Eşti liberă să pleci.

— Este eliberată pe cauţiune, domnule, l-a corectat agentul Lennox, privindu-mă cu neîncredere. Era evident că încă mă bănuia de cine ştie ce infracţiuni încă neclare. La urma urmei, el mă arestase sub acuzaţia că eram creierul uneia dintre cele mai de temut bande din Londra.

Contele nici nu l-a luat în seamă.

— Trăsura mea ne aşteaptă afară. Mă tem că va trebui să facem o vizită înainte de a te întoarce acasă, Catherine, m-a informat contele, în timp ce mă ajuta să mă ridic. O dimineaţă bună! a mai zis, ducându-şi un deget la pălărie şi salutându-i pe Amos şi pe poliţist, după care m-a condus afară, la lumina zilei.

— De unde aţi aflat? l-am întrebat, de îndată ce ne-am instalat în trăsura lui. Contele m-a înfăşurat într-o pătură mare şi mi-a întins o sticluţă cu ceai cald.

— De la Sheridan. Azi-noapte mi-a trimis un mesaj urgent, explicându-mi cum ai ajuns la închisoare din cauza necredinciosului meu fiu. Am venit cât de repede am putut, dar mai întâi a trebuit să verific dacă Jonathan plecase.

— Prin urmare, e adevărat... a plecat.

— Da, a ieşit în larg azi-dimineaţă, purtat de o briză grozavă, exact cât să umfle pânzele. Nu mai e nevoie să-ţi faci griji pentru el de-acum încolo, Catherine.

— Cat. Johnny îmi spunea Cat.

— Chiar aşa? Contele mi-a zâmbit şi mi-a ciufulit părul — exact aceleaşi gesturi pe care le avea şi fiul său. Ei bine, să mă prezint: sunt un tată cât se poate de încântat că vlăstarul lui a avut înţelepciunea să te aleagă drept prietenă. În dimineaţa aceasta, băiatul acela african — Pedro, nu? — mi-a povestit totul despre isprăvile dumitale, în timp ce mă conducea spre docuri. Am ajuns tocmai la timp ca să vedem cum *Potomac* ieşea în larg.

M-am ghemuit la loc în pătură.

— Prin urmare, unde mergem acum?

— Să-l facem pe neghiobul ăla de duce să-şi retragă acuzaţiile ridicole, fireşte! a replicat contele de Ranworth.

Am ajuns la intrarea principală din Piaţa Grosvenor exact în momentul în care uriaşa casă începea să se trezească la viaţă pentru o nouă zi. Servitorii tocmai ridicau obloanele. O cameristă curăţa treptele de la intrare, în timp ce noi ne îndreptam spre uşă. Când am trecut pe lângă ea, ne-a făcut o reverenţă.

Joseph, servitorul, ne-a deschis uşa.

— Milord, a salutat el, înclinându-se în clipa în care l-a recunoscut pe vizitator. Privirea i-a alunecat spre zdrenţăroasa înfăşurată din cap până-n picioare într-o pătură şi am observat în ochii lui un licăr de alarmă, dar când a vorbit din nou, vocea îi era calmă exact cum îi cerea poziţia pe care o avea în casă. Înălţimea sa ia micul dejun. Să-l anunţ că sunteţi aici?

— Nu e necesar, a replicat contele, trecând cu paşi hotărâţi pe lângă el. Am ezitat, rămânând în prag, nefiind sigură dacă eram bine-venită, până când contele s-a întors spre mine. Haide, Catherine. Trebuie să vii şi tu.

Joseph a făcut un pas în faţă. Pentru o clipă, am avut impresia că intenţionează să mă împingă afară, dar, de fapt, m-a întrebat cu o politeţe impecabilă:

— Domnişoara doreşte să-i iau... să-i iau pelerina?

— Dacă nu te deranjează, am şoptit stânjenită, aş prefera s-o ţin pe mine. Straiele de dedesubt nu prea erau demne să fie văzute prin astfel de saloane.

Joseph s-a înclinat.

— Desigur, domnişoară.

Am păşit în hol şi am observat că la picioarele scării se afla un cufăr.

— E al alteţei sale, mi-a destăinuit, cu voce scăzută, Joseph. Mă tem că după micul dejun pleacă la şcoală, domnişoară.

Servitorul s-a uitat la mine semnificativ, ca şi cum ar fi vrut să-mi dea de înţeles că era pe deplin în cunoştinţă de cauză cu privire la circumstanţele care mă făcuseră să ajung acolo în acea dimineaţă, iar pe tânărul său stăpân, să fie expediat de-acasă.

— Avon! a strigat contele de Ranworth, continuându-şi drumul, în timp ce Joseph şi cu mine, rămaşi în urmă, purtam această scurtă conversaţie. Deschidea uşă după uşă, căutându-l pe duce. Fir-ar să fie, omule, unde eşti?

Joseph a pornit în grabă, ajungând înaintea lui şi deschizând o uşă aflată la celălalt capăt al holului.

— Ducele este în salonul pentru micul dejun, milord, l-a informat el, invitându-ne să intrăm. Succes! a şoptit spre mine, când am trecut pe lângă el.

Ducele de Avon era, într-adevăr, la micul dejun, aşezat la capătul mai îndepărtat al unei mese lungi acoperite cu o

pânză albă ca zăpada. Avea în faţă un ziar, rezemat de solniţă, iar în clipa în care am intrat, se concentra asupra unui savuros platou cu ouă ochiuri şi şuncă. La dreapta lui se afla lady Elizabeth, tristă, jucându-se absentă cu o bucăţică de pâine prăjită. Lângă bufet, în picioare, cu spatele la tatăl său, stătea lordul Francis. Tocmai voia să strecoare în buzunar o brioşă, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că spera să-mi furnizeze din nou micul dejun, ceva mai târziu, în acea dimineaţă, ca un ultim gest frumos înainte de plecare.

— Ce dracu'! a scăpat ducele o înjurătură, văzându-l pe contele de Ranworth cum dă buzna în încăpere, într-un mod atât de lipsit de ceremonie. Apoi a dat cu ochii de mine şi a scăpat furculiţa din mână, făcând-o să zăngănească pe masă. Ce caută aici această fată? Joseph! Joseph!

Numai că Joseph n-a apărut. Bănuiam că îi convenea s-o facă pe surdul şi că, în acelaşi timp, îi împiedica şi pe ceilalţi servitori să răspundă la chemarea stăpânului, stând de pază dincolo de uşă.

— Termină, Avon! s-a răstit contele de Ranworth. N-o să dai pe nimeni afară din casa dumitale — şi cu atât mai puţin pe copila aceasta — până când n-o să asculţi tot ce am să-ţi spun. Ai fost un neghiob desăvârşit şi ai aruncat în închisoare o fată nevinovată. Ai fi fost în stare să-i provoci chiar moartea, dacă întâmplarea n-ar fi făcut să aflu eu despre toate acestea.

— Ce dra...! a dat să exclame ducele, dar era incapabil să-şi găsească vorbele ca să-şi exprime uluirea.

— Ea a luat banii aceia ca să-i plătească nelegiuitului meu fiu biletul pentru America. Fata dumitale — cea mai bună şi mai încântătoare fiică pe care şi-ar putea-o dori un părinte — a fost dispusă să-l ajute pe Jonathan, fiindcă ţinea la el mai mult decât la bucăţelele-alea de pietre strălucitoare şi la aurul pe care le avea în sipetul ei cu giuvaeruri... iar dumneata ar trebui să fii mândru de ea. Cât despre fiul dumitale, unica lui nelegiuire este aceea că a ajutat un prieten aflat la ananghie şi i-a găsit o cale sigură de scăpare. În rest, este întru totul nevinovat.

— Dar... dar...

Ducele îşi tot plimba privirea de la fiu la fiică, iar cei doi copii se holbau, cu gurile căscate, la contele de Ranworth. Apariţia lui îi luase prin surprindere, la fel ca şi pe tatăl lor.

— Dar ce-are a face lordul Jonathan cu toate acestea?

Contele de Ranworth a lăsat să-i scape un geamăt greu, ca şi cum l-ar fi costat foarte scump să mărturisească ruşinea abătută asupra familiei sale.

— Nesăbuitul ăla de băiat n-a făcut altceva decât să se trezească acuzat de trădare.

— De trădare!? a exclamat ducele, în culmea uimirii.

— Da, omule. El este, desigur, Căpitanul Scânteietor. Tâmpit băiat! Ei bine, acum plăteşte pentru asta. Câţiva ani petrecuţi în exil ar trebui să-i scoată prostiile din cap.

— Căpitanul Scânteietor? Ducelui îi venea tare greu să ţină pasul cu aceste dezvăluiri. S-a întors spre lady Elizabeth. Tu ştiai asta?

— Da, tată, i-a răspuns ea, cu umilinţă.

— Şi, atunci, toată această poveste este adevărată?

Ea a încuviinţat, plecându-şi capul.

— Doamne, Dumnezeule! a strigat ducele, azvârlindu-şi şervetul pe masă şi îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre fereastră. Privirea lui rătăcea peste piaţă, încercând parcă să găsească sprijin în copaci sau în iarbă.

— Prin urmare, înţelegi, Avon, că ai fost un neghiob, a continuat contele de Ranworth. Ar trebui să îngenunchezi şi să-i ceri iertare copilei. Gândeşte-te cum te-ai fi simţit dacă ţi-ar fi azvârlit cineva unul dintre copii în văgăuna aia infernală! Numai că dumneata ai făcut-o şi nu ai dat nici cea mai mică atenţie rugăminţilor făcute de propriii dumitale copii. O fată nevinovată, Avon! Priveşte-o! Mulţumită dumitale, şi-a petrecut noaptea într-o celulă, împreună cu unul dintre cei mai periculoşi criminali din Londra.

Ducele şi-a întors privirea spre mine. Probabil că eram o privelişte demnă de plâns, aşa cum arătam, înfăşurată în pătura aceea. Oare se lăsase, în sfârşit, convins, sau nu?

— Ei bine, domnişoară Royal... a început ducele. S-a oprit să-şi dreagă vocea. Din câte se pare, îţi datorez scuze.

Fără să vreau, am lăsat să-mi scape un scâncet şi m-am prăbuşit pe scaunul cel mai apropiat; lacrimile de uşurare îmi şiroiau în voie pe obraji. Contele de Ranworth şi-a lăsat palma pe umărul meu, încercând să mă liniştească.

Atunci, lady Elizabeth a sărit în picioare, bătând din palme.

— Of, tată! Înseamnă că acum ne crezi?

El i-a răspuns cu un semn de aprobare.

— Vă cred. Dar vreau să ştiu de ce Dumnezeu nu mi-aţi spus adevărul... întregul adevăr? Toate bazaconiile acelea, despre meciuri de box şi despre pariuri... ce-ar fi trebuit să cred eu?

— Păi, domnule... ştii, domnule... a bălmăjit lordul Francis, trăgându-se cu un deget de gulerul cămăşii, ca şi cum s-ar fi sufocat.

Dar lady Elizabeth a salvat situaţia.

— Vai, tată, uită-te la biata domnişoară Royal! E într-o stare îngrozitoare. Măcar un lucru mărunt tot am putea să-i oferim: să facă o baie şi să se odihnească. După aceea, trebuie s-o duci dumneata în persoană la teatru şi să te asiguri că lumea de-acolo înţelege că este complet nevinovată în toată această afacere.

— Ai foarte mare dreptate, ca întotdeauna, Lizzie, a căzut de acord ducele, mângâindu-şi fiica pe braţ. Domnişoară Royal, sper că vei accepta scuzele mele şi că vei da curs propunerii fiicei mele de a te ajuta să te simţi un pic mai bine.

— Vă mulţumesc, am răspuns, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile. V-aş fi cât se poate de recunoscătoare.

Am tras adânc aer în piept, ca să mă mai liniştesc; apoi am zâmbit spre lady Elizabeth şi spre lordul Francis, simţind gustul sărat al lacrimilor care mi se scurseseră pe obraji.

În sfârşit, eram liberă!

EPILOG

DIAMANTUL

Nu voi uita niciodată întoarcerea mea acasă. Ducele a refuzat să mă lase să intru prin spate, pe furiş, ci m-a însoţit prin sala de spectacole, urmat de lady Elizabeth, care venea la braţ cu fratele ei. Acolo, spre marea mea uimire, era adunată întreaga companie de teatru... şi multe alte persoane! În clipa în care am păşit peste prag, Peter Dodsley a dat semnalul orchestrei, care s-a pornit să cânte un marş, în timp ce toată lumea a izbucnit în aplauze.

Până să mă dumiresc eu, mă aflam deja în mijlocul lor. Syd m-a luat de lângă duce, trăgându-mă ferm deoparte, printre băieţii lui. Mi-au strâns mâna, mi-au ciufulit părul şi m-au bătut pe spate atâţia oameni, că le şi pierdusem şirul. Pedro şi-a croit drum spre mine dând din coate; ne-am îmbrăţişat, fără să mai avem nevoie de cuvinte ca să ne exprimăm bucuria de a fi din nou împreună.

— Linişte! Linişte, domnilor! a strigat domnul Sheridan, străduindu-se să mă scoată dintre băieţii Măcelarului. Am nevoie de domnişoara aceasta pentru câteva clipe. O s-o aduc înapoi, vă promit.

M-a luat de mână şi m-a condus pe scenă, unde familia ducelui de Avon mă aştepta lângă balonul coborât pe podea.

— Hopa sus, Cat, m-a îndemnat lordul Francis, zâmbind strengăreşte.

— Ce!? am protestat, în timp ce mă împingea peste marginea coşului. Domnul Sheridan a sărit după mine şi i-a făcut domnului Bishop semn cu mâna. Scripeţii au început să scârţâie, iar eu m-am prins cu mâinile de marginea coşului.

— Sunteţi sigur că ne ţine pe amândoi? am întrebat eu, neliniştită.

Domnul Sheridan a izbucnit în râs, fără să arate vreun semn de îngrijorare, în timp ce ne înălţam amândoi deasupra capetelor mulţimii.

— Credeam că-ţi place să trăieşti la limită, Cat.

— Ei, cine v-a mai vârât şi asta în cap?

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi, după care s-a întors spre spectatori.

— Înălţimile voastre, doamnelor şi domnilor, acum, că eroina noastră abia a sosit şi se află în mijlocul scenei, ducele de Avon ar vrea să facă un anunţ.

S-a lăsat imediat tăcerea în întregul teatru. Ducele a făcut câţiva paşi înainte, ajungând în avanscenă.

— Am convingerea că v-aţi liniştit cu toţii, văzând că prietena noastră s-a întors printre noi după nenorocirile întâmplate în ultimele câteva zile.

S-a oprit şi a tuşit scurt, ca să-şi dreagă vocea.

— Aş vrea să ştiţi cu toţii că nici cel mai mic nor nu umbreşte reputaţia acestei domnişoare. Totul n-a fost decât o greşeală prostească din partea mea şi vă mărturisesc, cu toată sinceritatea, că mă simt ruşinat şi că regret din plin. Trebuie să fiţi mândri de ea. Vă anunţ că va fi oricând binevenită în casa mea şi sper că la fel va fi şi în casele dumneavoastră.

— Bravo! Bine zis! a strigat Peter Dodsley. Aplauzele au izbucnit iarăşi din toate părţile. Syd şi băieţii lui fluierau de zor. Eu simţeam cum îmi ard obrajii şi nu ştiam încotro să mă mai uit. Dintr-odată, toate chipurile care mă priveau au devenit ceţoase.

Domnul Sheridan mi-a întins o batistă.

— Aşadar, Cat, până la urmă chiar ai stat cu ochii pe diamantul meu, a rostit el, cu blândeţe, după ce mi-a lăsat un răgaz de câteva clipe ca să-mi vin în fire.

— Am stat cu ochii pe el? am repetat, suflându-mi nasul. Nu, am făcut un lucru absurd. Nici măcar n-am ştiut pe ce stăteam cu ochii! Iar când mi-am dat seama, era prea târziu. Între timp, cei din banda lui Shepherd se convinseseră că era vorba despre un diamant adevărat şi au venit să-l caute. N-am mai avut cum să le spun că nu se găsea aşa ceva aici.

— A... ba se găsea!

— Vă referiţi la recompensa pentru Johnny, nu? Presupun că ei ar fi acceptat-o cu destulă bucurie.

— Nu, nu mă refeream la asta. Ei nu şi-au dat seama că eu aveam, chiar sub nasul meu, o veritabilă comoară, pe care

n-am observat-o vreme de atâţia ani. Ştii, Cat, chiar şi după ce a plecat Căpitanul Scânteietor, mie tot mi-a mai rămas o comoară în Drury Lane. O am pe draga mea Cat... cea care sare să te ajute când eşti la ananghie. Cu siguranţă că o să mă gândesc la tine data viitoare când eu sau oricare dintre prietenii mei vom da de necaz.

Cuvintele lui au avut darul să-mi încălzească sufletul, izgonindu-mi cele din urmă temeri, de pe urma nopţii petrecute în lumea celor rău famaţi şi demni de ocară. M-am înroşit auzindu-i vorbele pline de bunătate. Nimeni din teatru nu afirmase vreodată că aş fi fost un om valoros.

— Prin urmare, eşti gata de petrecere? m-a întrebat domnul Sheridan.

— Petrecere?

— Da, petrecerea dată în onoarea lui Cat, diamantul din Drury Lane.

Balonul coboară. Cortina cade.

A FI VAI ŞI-AMAR DE CINEVA — a fi rău de cineva, a se afla într-o situaţie grea, deplorabilă

A PĂREA LOVIT DE TRĂSNET — a încremeni, a înlemni (de spaimă, de uimire etc.)

APĂ DE PLOAIE — vorbe fără conţinut, vorbe goale

BAZIN — dană de acostare pe Tamisa

BIRJAR — vizitiu

BUCHEŢEL ODORIZANT — mic buchet de flori al căror parfum este menit să acopere mirosurile urâte (acestea din urmă existând din belşug în poveste)

CAMERA VERDE — locul în care actorii aşteaptă să intre în scenă, numit astfel după culoarea pereţilor

CAŢĂ — fată gălăgioasă; persoană rea şi cicălitoare

CĂRĂUŞ — persoană care cară oameni sau diverse bagaje cu căruţa

CÂMPURILE MARYLEBONE — câmp deschis, situat la nord de Londra

COATE-GOALE — sărăntoc, zdrenţăros

COVENT GARDEN — piaţă de legume şi fructe (există şi un teatru cu numele acesta, dar aici nu este vorba despre el)

CU FUNDU-N SUS — a se agita; poate să mai însemne şi „de-a-ndoaselea", întors pe dos, răvăşit, în dezordine

CUIBUL HOŢILOR — cunoscut şi sub numele de St. Giles, e un cartier periculos pe care ar trebui să-l eviţi, dacă nu vrei să fii jefuit de bunurile pe care le ai asupra ta (inclusiv dinţii şi părul)

CURCANII DIN STRADA BOW — oamenii legii care fac pe poliţiştii în jurul Westminsterului (nu sunt printre preferaţii mei)

CURTEA MAGISTRAŢILOR DIN STRADA BOW — un loc în care în mod sigur n-ai vrea să ajungi

DRĂGUŢ — iubit (şi, orice ar spune Billy, eu chiar n-am aşa ceva)

DUS CU PLUTA — zăpăcit, aiurit

EVANTAIUL LUI ANNE — gest grosolan, cu degetul mare lipit de nas şi celelalte răsfirate (să nu faci asta în faţa unui curcan din strada Bow decât dacă doreşti să încasezi o scatoalcă)

FLECUŞTEŢ — un nimic, un lucru fără valoare (chiar dacă este arătos)

FRIGURILE CÂNEPII — moarte prin spânzurătoare (şireangul este făcut din sfoară de cânepă)

FRAIER — persoană uşor de păcălit

FUDUL — un îngâmfat care crede că le ştie pe toate (mai sunt şi alte înţelesuri, dar n-o să le enumăr acum)

ISLINGTON — sat aflat la nord de Londra

LEPRĂ — persoană rea, urâcioasă, ticăloasă

NU FACE NICI CÂT O PARA CHIOARĂ — nu cred că trebuie să-ţi mai explic eu ce-nseamnă asta, nu-i aşa?
PIAŢA GROSVENOR — zonă din înalta societate a Cartierului de Vest al Londrei
PLISCU' — poreclă dată unui magistrat
PORTER — bere neagră
PORŢIE DE BORŞ — bătaie zdravănă
RAMOLIT — bătrân senil
SIMANDICOS — distins
SPANAC — lucruri prosteşti
STAL — nivelul cel mai de jos într-o sală de spectacole, unde stau gentlemenii şi, bineînţeles, cei care aspiră la acest statut
STRADA GERRARD — stradă în Londra, preferată de scriitori, artişti şi vânzători de tipărituri
ŞARLATAN — păduche, escroc
TÂRGUL BARTHOLOMEW — târg care se ţine în luna august la Smithfield; distracţiile sunt spectaculoase: dansatori pe frânghie, acrobaţi, luptători... ce vrei mai mult de-atât?!
TEATRUL REGAL DIN DRURY LANE — cel mai bun teatru din lume; şi casa mea; se află imediat lângă Covent Garden
TURNUL LONDREI — fortăreaţă şi închisoare
ŢINUT LA NAFTALINĂ — amanetat
ŢOALE — haine
WAPPING — docuri (aici trebuie să stai cu ochii pe bunurile tale de valoare)

JULIA GOLDING

a câștigat Premiul SMARTIES în 2006, pentru *Diamantul din Drury Lane*, romanul său de debut și prima carte din seria *Aventurile lui CAT ROYAL*. Autoarea trăiește la Oxford, în Anglia.

despre

Julia Golding & *Diamantul din Drury Lane*:

„De la spectacolele de teatru la ticălo-șiile care se petrec pe străzile orașului, autoarea le oferă cititorilor o imagine impresionantă asupra Londrei anilor 1800."

—Booklist

design supracopertă de *Gotham Haus Design*
foto supracopertă de *Michael Frost*

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro

Teatrul Regal din Drury Lane,
în Covent Garden, azi, 1 ianuarie, 1790,

Prezintă

DIAMANTUL DIN DRURY LANE

(scris de domnișoara Cat Royal)

Personaje principale

Dra CAT ROYAL – protectoare a teatrului
Dl JOHNNY SMITH – noul sufleor, deținătorul unui mare secret
Dl SYD FLETCHER – boxer, șef de bandă
Dl BILLY SHEPHERD, zis BUBOSU' – șeful bandei rivale, mânuitor îndemânatic al briciului

Precum și un diamant ASCUNS!

Cu un nou interludiu muzical,
interpretat de domnul Pedro Hawkins, venit din Africa.

La toate acestea se va adăuga o farsă, în care
UN BALON CU AER CALD va ateriza pe scenă!

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-187-2